

Thú Vợ Tùy Thê

Contents

Thú Vợ Tùy Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3	23
4. Chương 4	34
5. Chương 5	45
6. Chương 6	53
7. Chương 7	63
8. Chương 8	72
9. Chương 9	83

Thú Vợ Tùy Thê

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, HESố chương: 9 chươngEdit: MipBeta: KatĐúng, đúng vậy, người bình thường nếu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-vo-tuy-the>

1. Chương 1

“Chân nhân đạo trưởng, lời người nói là thật sao?”

“Phu nhân tới tìm ta là xin quẻ, nên hiểu bản đạo từ trước đến giờ lời nói ngay thẳng, cũng không bao giờ nói dối. Hai nhi người đang mang là thiên thể tai tinh chuyển thế, không thể giữ lại, nếu không cả nhà sẽ gặp tai ương, ngay cả lục đạo cũng phải tránh xa, nếu không sẽ không may mắn thoát khỏi”. (lục đạo luân hồi, ý nói sáu con đường luân hồi của chúng sinh)

“Tại sao có thể như vậy? Đây là đứa nhỏ ta chờ mong nhiều năm nay!” người thiếu phụ bị đả kích lớn, sắc mặt như tro tàn, “Có thể có phương pháp hóa giải hay không?”

“Trừ phi người có Họa thần bên người khiến cho tai tinh cũng không dám tới gần bản mệnh, bằng không.....” Đạo trưởng mím môi, nghiêm túc nói: “Thừa dịp tai tinh chưa xuất thế, hủy nó.”

“Không!” người thiếu phụ lập tức từ chối, “Không thể làm phương pháp khác sao?”.

Nếu năm nay nàng không thể sinh ra con, lão gia sẽ cưới thiếp, vô luận như thế nào, nàng phải giữ lại đứa nhỏ này.

“Không phải là không thể lưu lại đứa nhỏ này.....” Đạo trưởng nhú chặt hai đạo mày rậm, nắm tay tính toán, “Nhưng chỉ lưu tới sáu tuổi, sau sáu tuổi, gia đình sẽ vì nó mà gặp tai họa....” Đạo trưởng nhấn giọng một chút, lại giống như có điểm không thể xác định, “Kỳ lạ, rõ ràng là tai tinh chỉ tượng, vì sao bốc ra kết quả....”

“Đạo trưởng?”

“Nhớ lấy, người chỉ có thể giữ đứa trẻ này tới sáu tuổi, nếu người không nghe, sau này phúc họa cùng tới, xem như đều do mình tự tạo ra”.

Hàng cây cổ thụ đứng vững nguy nga, xanh um tươi tốt, nơi này là làng mạc hẻo lánh, ít có người tới.

Cổ thụ mọc thành rừng, tọa trên những ngọn núi trập trùng nối tiếp nhau, quả mọng đỏ treo trên cành cây hình thành sắc thái hồng lục giao nhau, hoàn toàn khác biệt.

Nói không ai tin, lúc này dưới tán cây có một cô gái nhỏ, mắt to tròn chớp chớp, không ngừng tìm kiếm những quả đỏ tròn sáng bóng trên cây.

Đúng lúc cuối năm nàng lên núi, vô tình lại phát hiện ra khu rừng bí mật này, vốn các cây đều đã khô héo, nhưng khi đông đi xuân đến, những nhành cây khô cũng bắt đầu ra chồi, nàng thậm chí còn phát hiện trên cây một đóa hoa nhỏ ngày một lớn và sáng hơn, lại qua thêm mấy ngày, đóa hoa đó tách ra khỏi những hạt tuyết, cực kỳ xinh đẹp.

Tiểu cô nương mê muội, mỗi ngày đều đến đây ngắm nhìn.

Khi hoa rụng xuống, nơi hoa rơi kết thành một chùm quả nhỏ, trước xanh, sau đó trắng dần, ngày ngày lớn hơn sẽ thành màu đỏ sẫm.

Nhìn từng quả đỏ tươi như giọt máu, nàng vài lần xúc động muốn hái xuống nhưng rồi cố nén lại, nàng không muốn phá hư cảnh sắc mê muội này.

Đột nhiên, một trận âm thanh xào xạc vang lên thu hút sự chú ý của nàng.

Tiểu cô nương vòng ra phía cây cổ thụ, kinh ngạc nhìn thấy giữa đám đất đá là hột quả bị người ta tùy tay vứt bỏ, cạnh đó có một chiếc túi chứa đầy những trái cây màu đỏ.

Hai nắm đất nhỏ nhô gao nắm chặt, có người lại dám hái trộm trái cây trên bảo của nàng, còn ăn nó, quả thực tội không thể tha!

Hai mắt nàng lộ ra vẻ âm trầm không phù hợp với tuổi của nàng, một cổ chướng lực tụ lại bên tay phải.

Chưa đánh tên đáng chết, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng “Ồi”, ngay lập tức rơi xuống một thứ kỳ lạ, nàng nhất thời lui lại, “thứ kia” lăn vài vòng đến trước chân nàng.

“Ông trời của ta, như thế nào lại ngu ngốc như vậy, tự nhiên lại bước trượt”.Thiếu niên bị rơi xuống thất điên bát đảo ôm đầu chậm rãi ngồi dậy.

Nàng nhú mắt lại, bởi vì trái cây trong tay hắn mà tức giận bạo tăng. Hắn! Hắn dám cả gan ăn bảo bối của nàng.

Thiếu niên phát hiện phía trước có người đang đứng, nhất thời kinh hãi, bật dậy nhảy lui ra sau mấy bước rồi lại ôm đầu kêu “Ồi ời” lui ở dưới tán cây.

Khóe miệng nàng trào phúng, coi như hắn tự biết hái trộm quả sẽ bị bắt nên sợ hãi, nhưng mà không còn kịp rồi, nàng sẽ không tha thứ cho hành vi của hắn.

“Không phải nói nơi này mấy trăm năm nay không có người đến, làm sao có thể có người ở đây? Đáng chết! Tiểu nha đầu, người không cần lại đây, ta sẽ không hại người, người đi mau, đi mau nha!”

Cước bộ tiến lên một chút, trong ánh mắt không có cảm tình của nàng mang theo một tia hoang mang, nắm tay phải theo đó cũng buông lỏng một chút.

Sao lại thế? Hắn không phải vì bị bắt gặp đang ăn trộm mà cảm thấy sợ hãi sao?

“Ta nói là người đi mau nha! Người như thế nào còn đứng bất động ở đó? Đáng giận! Người không nghe ta nói sao?” Kêu cả buổi, cô gái trước mắt vẫn giống như đũa ngọc không hề nhúc nhích.

Thiếu niên nhanh chóng đứng lên, nhặt lên chiếc túi nặng trĩu chiến lợi phẩm, chân dài nhanh bước, nàng bất động, vậy thì để hắn động!

“Đem thứ gì đó trong tay người lưu lại!”

Một cái bóng chợt lóe, cô gái phút chốc đã đứng thẳng trước mặt hắn, động tác mau lẹ làm cho thiếu niên sợ tới mức lòng bàn chân trơn trượt.

“Thứ gì đó?” theo tầm mắt của nàng, hắn nhìn xuống, nhìn thấy đồng lương thực chứa đầy trong túi quần áo, lập tức hiểu ý “Quả anh đào này Là của người?”

Khó trách nàng trừng mắt với hắn như vậyKhông đúng! “Người làm cái gì mà dựa vào gần ta như vậy? Không phải ta nói muốn người dừng tới đây sao?” Thiếu niên vội vàng muốn lui lại, nhưng bất đắc dĩ là không thể mảy may động đậy.

Cẩn thận nhìn lên, tay của cô bé đang chặt chẽ nắm lấy cổ tay gầy gò của hắn, tạm thời hắn không để tâm bất luận vì cái gì thân mình nhỏ nhỏ của nàng lại dùng lực lớn như vậy, hắn sợ hãi là sợ chuyện khác.

“Buông ra! Mau buông ra! Người làm sao có thể cầm lấy ta? Ta không có hại người nha! Người mau thả ta ra!”

“Đem thứ gì đó của ta lưu lại”. Nàng nhìn nhìn túi tang vật, nhú mi nghĩ vừa rồi hắn gọi tên là gì.

“Cái gì đó của người là cái gì, đây rõ ràng là anh đào dại, ta đói tìm ăn đồ.....Tốt thôi! Người muốn anh đào, ta liền cho người, người buông được không? Người gây sự nha!” Thiếu niên hé mắt ra cơ hồ muốn khóc.

“Thì ra cái này gọi là anh đào”. Rèm mi buông lỏng, cô gái lẩm bẩm nói.

“Tiểu tử tông của ta, ta không phải ở đây nói giỡn, van cầu người mau thả ta ra được không?” Bọc đồ đều đưa cho nàng, sao lại còn giữ lấy hắn không thả?

“Người không được sự cho phép của ta liền ăn vụng anh đào của ta.” Khẩu khí phát lạnh, nàng mắt lạnh liếc hắn.

Xung quanh không khí chợt biến lạnh, thiếu niên run lên một chút, không để ý tới sát khí trong mắt cô gái, hắn toàn tâm toàn ý bắt lấy cổ tay bị nắm trong bàn tay nhỏ bé.

“Tiểu cô nương à! Cây này không ghi đại danh của người, ta làm sao mà biết nó là của người..... Được, được, ta xin lỗi người được không? Người muốn ta làm cái gì cũng được, nhưng mà đừng đến gần ta, đừng chạm vào ta nha!” Kéo, lại kéo, như thế nào cô gái này không chịu thả hắn ra.

“Vì sao kêu nó anh đào?”

Sau một lúc lâu hắn mới ý thức được câu hỏi của nàng, “Có phải ta nói cho người, người sẽ thả ta ra?”

Cô gái không đáp, thiếu niên bất đắc dĩ liếc mắt một cái nhìn ngón tay như nam châm đang kiềm ở trên cổ tay hắn, thở dài, hắn cho nàng cơ hội, là chính nàng không buông ra, không quan hệ tới hắn a!

Hắn đơn giản ngồi xếp bằng trên mặt đất, chờ điều kế tiếp phát sinh trên người cô gái“Bởi vì hình dạng quả này giống như đào, hạt mảnh như anh châu, cho nên tên là anh đào.”

Nàng gật gật đầu, “Mà ... muốn trồng cây anh đào như thế nào?”

“Cây này bình thường sinh trưởng ở nơi ẩm và ẩm áp, nhưng thân cây, vỏ cây dễ bị sâu nên không dễ trồng, bình thường chăm sóc tốt sống mười mấy năm sẽ không thành vấn đề, bằng không chỉ có thể sống mấy năm ngắn ngủn.”

“Cho nên chỉ trồng ở nơi ẩm áp?” Khó trách quanh năm trên núi lạnh lẽo băng hàn, nàng chưa bao giờ gặp qua.

“Trên lý thuyết thì là như thế.”

Sau một lúc lâu, cô gái không nói lời gì nữa, thiếu niên đánh giá khuôn mặt thanh tú của nàng, từng động tác nhỏ trên mặt hắn cũng không bỏ qua.

Thấy nàng cong mi giương lên, hắn thật cẩn thận hỏi: “Này, ta hỏi ngươi có phải thấy thân mình cảm thấy không khỏe?”

Nàng hồ nghi liếc hắn một cái, ánh mắt cuối cùng rơi vào túi tràn đầy quả anh đào, thiếu niên nín thở chờ đợi, nàng chậm rãi nói, “Anh đào lúc ăn có hương vị gì?”

“Ngươi chưa ăn qua?” Thiếu niên giật mình hỏi, hóa ra nàng đối với cây anh đào không biết gì cả, lại nghiêm nhiên bày ra bộ dạng “Cây này là của ta”, mà qua một khắc lâu, cô gái này tựa hồ không có phản ứng như trong tưởng tượng của hắn, còn có thể cùng hắn đối đáp trôi chảy...

Nàng thành thực lắc đầu.

“Muốn thử hay không? Nó được thiên nhiên rửa phép, mùi vị rất ngọt ngào”, thiếu niên trong mắt đầy lên hào quang hưng phấn, háo hức nói.

Cô gái được khích lệ, cho một quả vào cái miệng nhỏ nhắn, xoay mình, nàng mãnh liệt ho lên.

Thiếu niên luống cuống tay chân vỗ mạnh lưng nàng, sắc mặt sợ tới mức hết xanh lại trắng, đã quên nguyên tắc bình thường tuyệt nhiên không lấy tay chạm vào người khác: “Làm ơn ngươi đừng gặp chuyện không may, ta thật vất vả mới gặp được một người ngoại lệ. Ngươi trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện nha!”

Cơn ho của cô gái dần chậm lại, đẩy hắn đang lộn xộn ra, liếc mắt, không có việc gì cũng bị hắn đánh ra chuyện. “Ta chỉ là bị sặc, cũng không phải sắp chết, ngươi đừng lú lú nói bậy”.

“SặcBị sặc?” Thiếu niên há to mồm thở ra, “Làm ta sợ muốn chết, thiếu chút nữa nghĩ đến ngươi bị hóc hột”. Nói xong lại một lần nữa nhìn cô gái.

“Ta không ngốc như vậy được không? Ta là vì vị chua lúc mới ăn vào, không cẩn thận bị sặc”. Hương vị kỳ lạ, lúc ăn vào ngon ngọt, lúc đầu hơi chua, sau đó vị ngọt hòa ra khiến người ta không thể không muốn ăn thêm.

“Ai biết được, từ xưa đến nay người chết vì ghen ăn nhiều lắm”. Hắn tự giễu cười.

Cô gái theo biểu tình cổ quái của hắn, lại ném một trái anh đào cho vào miệng, tư vị ngọt ngào kì dị.

“Tốt lắm ăn đi. Cho nên đừng trách ta hái nhiều như vậy, ta đói cực kỳ thôi!”. Thấy nàng tựa hồ không hề để ý đến hành vi “hái trộm” của mình, hắn ngang ngạnh, ăn vụng không quên khoe khoang nói: “Nói lại chính là ta thay nó rải mầm, nhìn chỗ hột đó, nói không chừng bảy tám năm sau nơi này lại thành một rừng cây anh đào nha!”. Hắn đắc ý cười, coi như công lao đều ở trên người hắn.

Đói?

Ngắm liếc mắt vô số hột trải đầy đất, cô gái kinh ngạc trong lòng.

Hắn cũng thật đói nha!

“Ta đã ba ngày không ăn qua một chút cơm”. Thiếu niên cười nhẹ, đứng dậy muốn rời đi.

“Ngươi phải đi?” Ánh mắt hắn lưu lại bọc quần áo, hắn quả thực muốn hái quả lấp đầy ổ bụng.

“Giữ ta lại, vài cành anh đào trên cây rất nhanh sẽ bị ta ăn hết, đến lúc đó, ngươi đừng có khóc nha!”

Đối với người thiếu niên mới gặp mặt này, nàng không có hảo cảm gì, lại cảm ơn hắn nói cho nàng hết thấy về cây anh đào. “Ta sẽ không giữ ngươi, cũng không nghĩ ngày sau gặp lại ngươi”

Khi hắn còn đang kinh ngạc, nàng trả lại bọc đồ cho hắn, thế rồi suốt bảy năm qua cô gái lộ ra nụ cười thiện ý yếu ớt duy nhất. “Túi anh đào này coi như học phí trả ngươi nói cho ta trồng cây này như thế nào, ngươi cầm đi!”

Tây Trang trấn tuy là trấn nhỏ, nhưng đa số thương nhân thường lui tới đây nên nơi này cũng rất phồn thịnh, các gian hàng mọc lên liên tiếp nhau, ngã tư đường cửa hàng sầm uất, mặc dù sáng sớm, người đi đường đã sớm rộn ràng, thập phần náo nhiệt.

“Các ngươi nghe nói không? Trương viên ngoại ở ngoại thành, một vài ngày trước bị ngã cầu thang xuống, thế nhưng lại bị chấn thương nghiêm trọng, không thể qua nổi một đêm!”

“Thật hay giả? Bốn ngày trước ta mới gặp Trương viên ngoại cùng phu nhân của hắn cùng nhau chọn vải vóc ở phường bán vải, ta thấy thân thể hắn cường tráng, thật sự không giống đoán mệnh nha!”

“Không gạt ngươi, tin tức này là ta nghe từ chỗ A Vinh bán thịt heo, hắn sáng đi đưa thịt heo cho nhà Trương viên ngoại, lời hắn nói tuyệt đối không phải là giả”.

“Kỳ lạ, thêm cả Trương viên ngoại, Tây Trang trấn của chúng ta mười ngày này trước sau đã chết đến năm mạng người là thế nào!”

“Cũng không phải vậy, ngươi nói nơi này có bao nhiêu tà môn, nếu không phải chấn thương nghiêm trọng chính là chịu khổ tai họa bất ngờ. Tiểu nhị, mang trà đến!”

Tiểu nhị nghe tiếng, động tác nhanh nhẹn mang trà lên.

“Khách điểm hàng đầu” ở Tây Trang trấn, diện tích cũng không lớn, bày biện cũng không hoa lệ, nhưng nó là nơi mọi người ra vào Tây trang trấn thường ghé qua, ngày thường chật ních đám người rộn ràng nhốn nháo, tự nhiên cũng là địa điểm tốt để dùng trà buồn chuyện.

Ba gã khách quen của khách điểm ngồi vây quanh bàn vuông, trò chuyện về đề tài gần đây đang là lửa nóng trong mọi câu chuyện từ đầu đường đến cuối ngõ.

“Không phải sẽ không đến phiên trấn chúng ta xui xẻo chứ?” Nam tử nhíu mi lại, một phen cắn hạt dưa, bất an nói lên.

“Ngươi ở Đông Trang trấn không phải đang nhiễm dịch bệnh sao?”

Thuận miệng hỏi một câu, lại làm cho khách điểm vốn đang ồn ào nhất thời im bật.

Lấy dòng suối nhỏ làm ngăn cách, trăm dặm phía đông của Đông Trang trấn, mấy tháng trước dịch bệnh bất ngờ hoành hành, không chỉ cư dân Đông Trang trấn nhiễm bệnh, súc vật cũng không may mắn thoát khỏi, dịch bệnh quỷ dị tới nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi chết hơn mười mạng người tình hình bệnh dịch đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi bóng dáng, đến tột cùng thì dịch bệnh này từ đâu mà truyền đến? Liệu có thể lan tràn hay không? Ngay cả quan phủ điều tra cũng không có đầu mối, lại khiến lòng người ở các trấn lân cận hoảng sợ.

“Đâu chỉ Đông Trang trấn, qua đỉnh núi Hà Đông trấn cũng bị đại hỏa hoạn bất ngờ, chết cháy vài mạng người; lại theo hướng đông đi đến Bạch tiên trấn, cũng nghe nói có bệnh gà chết quỷ dị, toàn bộ gà đều chết hết.....Theo tính toán, cứ đi theo hướng này, nói không chừng kể tiếp liền đến phiên Tây Trang trấn”.

Một trận gió lạnh buốt tràn vào quán, mỗi người trong khách điểm đều dừng lại động tác, sắc mặt tái nhợt lạnh run, chỉ trừ ở một góc, bóng dáng màu đỏ tinh tế không chịu ảnh hưởng tiếp tục cắn bánh bao trong tay.

“Thôi, thôi, thôi, đừng nói lung tung làm cho mọi người dính vận xấu, đây đều là tai họa ngẫu nhiên bất ngờ, nào có thể nói là thay phiên”.

Lúc này, tiểu nhị bưng lên mấy đĩa thức ăn cùng với cơm sáng không nhận được nhiều chuyện. “Đúng vậy, chúng ta nơi này là trấn nhỏ còn phát sinh sự việc không hay ho, so ra còn kém mấy tai họa trên giang hồ gần đây làm cho người ta cảm thấy đáng sợ, tim như bị đóng băng. Đã nghe qua chuyện Hắc Bạch Song

Quái bị giết chưa? Nói cho các người, nửa tháng trước, thi thể của Song Quái được người ta phát hiện, nghe nói chết rất thê thảm, bình thường đều là bọn họ giết người khác, lúc này chính mình bị người ta truy giết lại còn bị moi tim, sau đó treo ở trên cây cho mọi người cùng xem!”

Giữa âm thanh hỗn loạn, tiểu nhị dường như ngại không đủ đặc sắc còn nói tiếp: “Còn có người móc hai mắt của tên dân Lãnh Huyết cuồng lang, hắn chết trong tình trạng hai mắt bị đào rỗng; không chỉ vậy thi thể của Độc Tôn Khách bị người ta phát hiện, toàn thân trúng độc mà thối rữa, nếu không phải trên người hắn phát hiện dấu hiệu của “trăm độc được quán”, chỉ sợ đến bây giờ còn không biết thi thể kia chính là Độc Tôn Khách đâu!”

Mọi người đều tràn ngập tò mò, vừa mới nghe tin tức kinh khủng hơn thì mọi hoảng sợ đều tan biến, lỗ tai dựng thẳng dậy muốn nghe đề tài sốt dẻo nhất.

“Tiểu nhị ca, người có biết những cao thủ đáng sợ nhất nhì trên giang hồ kia chết do tay người nào không?”

Nhất thời trở thành chú mục tiêu điểm của mọi người, tiểu nhị ngạo nghễ hất đầu, thanh âm rõ ràng nói cho mọi người: “Cá thi thể này lòng bàn tay phát hiện nắm chặt một quả anh đào đã bị thối, các vị còn nhớ rõ người nổi danh lương thiện Thượng Quan lão gia không?”

Mọi người đều cùng gật gật đầu.

“Sao lại không nhớ rõ, Thượng Quan lão gia cả cuộc đời thích làm vui người khác, nhiều nơi ở vùng Giang Nam đều có công hiến của Thượng Quan lão gia, ngay Tây Trang trấn của chúng ta đều là dựa vào vào ngân lượng của Thượng Quan lão gia tạo ra, hắn chết thật khiến mọi người chấn kinh..... Đợi chút, tiểu nhị, người sẽ không nói người đó chính là người đã sát hại Thượng Quan lão gia chứ?”

“Đúng là nàng ta”. Tiểu nhị thận trọng gật đầu, “Năm đó cô nương này mới mười tuổi, nhưng lại chính tay đâm Thượng Quan lão gia đã chiếu cố nàng hai năm, ai! Yêu nữ kia tuy tuổi còn trẻ, nghe đồn đã luyện được nội công tâm pháp bí mật, cho nên võ công của nàng ta cao cường, ngay cả Thượng Quan lão gia được phong làm quân tử kiếm cũng không phải là đối thủ của nàng, chứ đừng nói những người khác”.

“Mấy năm qua, rất nhiều võ lâm cao thủ muốn thay Thượng Quan lão gia trả thù đều chết dưới tay nàng”. Tiểu nhị thở dài một hơi, bưng nước trà hướng tới khách nhân trong quán. “Trên giang hồ gọi nàng “Huyết Ma Sát”, bởi vì nàng yêu thích mặc đồ đỏ sắc như máu”.

“Mười ngày trước, nữ ma đầu kia sát hại Mạc đại hiệp cùng phu nhân của lục đại môn phái, nghe nói, Mạc đại hiệp trong lúc vô tình biết được tên của nữ ma đầu đó, cho nên đưa tới tai họa bất ngờ.”

“Mạc đại hiệp? Chuông môn phái Thanh Thành? Ông trời! Tiểu nhị, người làm sao thể biết chuyện lớn này?”

Tiểu nhị kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, tỏ vẻ nói: “Hay nói giỡn, quán này là dựa vào cái gì mà sống? Không phải là chư vị quan gia các ngài cùng các đại hiệp hay lui tới sao, làm gì có đại nhân vật nào ta chưa từng thấy qua, tin tức tất nhiên là nhan chóng chân thực...”

Từ cửa bay tới tiếng nói tò mò, đánh gãy màn tự thổi phồng của tiểu nhị. “Nghe nói nàng ta cũng giết không ít ma đạo, không phải nên khen nàng vì võ lâm mà trừ bỏ mối họa sao?”

Tiểu nhị trừng mắt, là người nào ngu ngốc đặt câu hỏi. “Là đám người kia vọng tưởng chiếm được nội công tâm pháp của nàng, không có mắt chọc tới nàng ta, mà nữ kia từ nhỏ đi theo Y thánh môn, học được y thuật cùng công phu của Y Thánh, người đoán xem, nàng mới tám tuổi đã sát hại chính cha mình cùng Y Thánh, còn nghĩ dân chúng sẽ cống hiến tiền tài cho Y Thánh vì mình, thế mà còn lương tâm để nói sao?”

“Thượng Quan lão gia niệm tình nàng còn ít tuổi, không phân biệt thị phi, lại thấy nàng không có nhà để về, tự nguyện thu nhận dưỡng dục nàng, nhưng lòng dạ đàn bà hiểm ác lại hại Thượng Quan lão gia thật thảm, thậm chí chịu khổ để nữ ma đầu kia hạ độc thủ. Từ trên xuống dưới, phạm những người đắc tội với yêu nữ kia, bất luận tuổi tác, lại càng không luận võ tâm hay cố ý, nàng ta một mực không buông tha.”

“Nhưng giết người thì cũng phải có nguyên nhân chứ?”

Tiểu nhị quay đầu một cái, chính là tìm không ra người nói. “Người biết cái gì! Đã gọi là ma đầu, chính là giết người không chớp mắt, mọi chuyện thị phi thiện ác, tất cả nàng đều dựa vào tâm tình mà làm, thế nào

còn cần nguyên nhân?! Hôm nay tâm tình nàng tốt liền thưởng cho người chết toàn thân; tâm tình không tốt, hừ hừ! Cho người tan xương nát thịt đều tùy nàng cao hứng.”

“Có nghĩa là nàng không ổn định? Vậy, làm sao mà biết tâm tình của nàng ta tốt hay không tốt?”

“Ngu ngốc nha! Chờ người thấy nàng, biết nàng như thế nào xử trí người, chẳng phải sẽ biết tâm tình nàng là tốt hay xấu”. Hối hăn, hăn làm sao mà biết a!

“Vậy, nữ ma đầu bộ dạng gì? Người nói nhiều như vậy, dù sao cũng phải nói cho mọi người biết để tự bảo vệ cái mạng nhỏ của mình chứ.”

“Ta làm sao mà biết nàng là cái dạng gì? Bất quá nghe nói nàng có thói quen mặc y phục màu đỏ, sống trong mê trận tại Hoa đào cốc”.

“Hoa đào Cốc kia ở đâu?”

“Việc này..... Còn phải hỏi sao? Hoa đào cốc đương nhiên không phải là nơi để thường dân biết đến.”

“Người không phải tin tức rất chính xác sao? Vậy mà ngay cả nơi này cũng không biết”. Trong âm thanh mang theo tiếng cười.

Khuôn mặt Tiểu nhị cố gắng tươi cười nheo mắt tìm tòi chung quanh xem ai luôn chọc ngoáy hăn, làm cho hăn không nói tiếp được, bỗng nhiên một bàn tay từ đâu đánh vào đầu tiểu nhị.

“Thằng nhóc, ta mời người làm tiểu nhị là tới làm việc, không phải làm người kể chuyện! Ngay cả trà của khách cũng dám uống, người chán sống sao? Có phải muốn thấy Huyết Ma Sát hay không?” chưởng quầy hai tay chống thắt lưng, thối râu tròng mắt đứng ở phía sau tiểu nhị, “Vị cô nương kia đang đợi người thanh toán, còn không đi qua tính tiền, đúng là đầu gỗ, cần thận ta trừ tiền công của người”.

“Vâng vâng” Khuôn mặt tươi cười chảy nước miếng, tiểu nhị nhanh như chớp chạy đi.

Không còn chuyện để nghe, trong nháy mắt đám người náo nhiệt hoàn toàn tản ra, bàn vuông bên cạnh vẫn còn lại ba gã khách như cũ, nam tử quần áo trắng tiêu sái, chính là thiếu trang chủ Bạch Ngạo sơn trang Trịnh Hạo Nhiên, hai người còn lại đều là bạn bè hăn.

“Trịnh huynh, người xem, khách điểm này cư nhiên lại có một cô nương xinh đẹp như vậy! Nhìn nàng rất lạ, khẳng định là từ nơi khác đến”.

Ánh mắt ba người đồng thời nhìn về phía hồng y nữ tử trước mặt tiểu nhị, lúc trước nàng ngồi khuất tại một góc, đương nhiên không có người chú ý tới nàng.

Xem tuổi của nàng, không vượt quá hai mươi, dáng người yếu điệu, chiếc váy lụa màu đỏ tươi sáng, thực sự mang đến hương vị động lòng người, mái tóc dài đen bóng được buộc lên bởi đoạn vải màu đỏ, khuôn mặt không chút phấn son càng trắng nõn thanh lệ, mắt phượng mi cong tựa như trăng rằm, còn có đôi môi anh đào, thật sự là một mỹ nhân đẹp tới rung động lòng người.

“Nếu có thể quen nàng thì tốt biết bao”. Nam tử áo trắng hai mắt si tình nhìn nàng.

“Rất ít khi nghe thấy Trịnh huynh khen ngợi cô nương khác nha! Chà~ người hăn là sẽ không động tâm chứ? A~ cô nương kia phải đi kìa, rèn sắt khi còn nóng, Trịnh huynh, nhanh đi hỏi tên cô nương một chút, nếu là cô nương đi du ngoạn, người có thể đề nghị nàng tới Bạch Ngạo sơn trang chơi!”

Trịnh Hạo Nhiên nghe xong, lộ ra vẻ tươi cười mê người, liền xoay thân chặn đường rời đi của cô gái. “Vị cô nương này, tại hạ Trịnh Hạo Nhiên, không biết cô nương.....”

Nói chưa xong, mỹ nhân cô nương như không nhìn thấy vòng qua hăn.

“Đợi chút, cô nương”. Không sợ thất bại, Trịnh Hạo Nhiên lại một lần vòng đến trước người nàng, vươn một tay ngăn trở nàng. “Tại hạ biết là đường đột, nhưng chỉ cầu được biết phương danh của cô nương, tuyệt đối không có ác ý”.

“Tránh ra”, nữ tử nâng mắt, trong ánh mang mang theo hàn ý.

Bỏ qua vẻ lạnh nhạt kia, Trịnh Hạo Nhiên bày ra tươi cười phong độ, “Tại hạ là Trịnh Hạo Nhiên của Bạch Ngạo sơn trang, vẻ đẹp của cô nương thật khiến cho tại hạ không thể kìm lòng tiến đến làm quen, nếu cô nương không ngại, để cho tại hạ làm chủ, dẫn người đi một chuyến.....”

“Ta nói tránh ra”.

“Cô nương.....”

Phanh!

Không người nào biết cô nương này ra tay lúc nào, chỉ thấy Trịnh Hạo Nhiên bị đá sang một bên, ngay cả người cũng bị đánh lên bàn.

Trong thoáng chốc một mảnh yên tĩnh, hơn mười hai con mắt nhìn chăm chăm vào người đang chật vật đứng dậy. Trịnh Hạo Nhiên mất hết mặt mũi, không chịu nhục, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ, bước nhanh đuổi theo nữ nhân đã ra khỏi cửa, một chưởng thô lỗ giữ lại cánh tay ngọc của nàng. “Cô nương làm gì lại đánh ta? Ta thuần túy là hảo ý mời người, người đừng xem người của Bạch Ngạo sơn trang ta là đối tượng dễ khi dễ, cao ngạo như vậy làm cái gì?”

Nàng không động dậy, nên nói là nàng từ đầu đến cuối đều hé ra khuôn mặt lạnh lẽo, nhưng ánh mắt nàng lại chợt biến lãnh: “Buông”.

“Trừ phi người nói cho ta biết tên người!”. Có lẽ bởi vì sinh ra trong phú quý, bị nhiễm bởi những thói quen của sự giàu có, Trịnh Hạo Nhiên tính tình công tử, nữ nhân không chịu ưu ái của hắn quả thực không khỏi được người ta tán thưởng.

“Người muốn chết sao?” Thanh âm của nàng giống như ánh mắt lạnh băng của nàng, khẽ động thân, ngón tay như ngọc hất tung tay nam nhân cả gan chạm vào vai nàng, khuôn mặt tuyệt diễm xóa sạch nụ cười lạnh, nàng tăng thêm lực đạo, đẩy một cổ hàn khí vào giáp huyết trên vai hắn.

Một chút đau đớn như vạn trùng cắn làm cho Trịnh Hạo Nhiên thất thanh hô to, cả người trên mặt đất không ngừng quay cuồng.

Nữ tử lạnh lùng lướt mắt, không muốn thưởng thức giọng hét khó nghe của hắn, hướng ra ngoài bước vài bước.

“Cô nương người ta rõ ràng trong trắng, cả gan cưỡng lưu nàng, chính là tự mình tìm đánh thôi!”

Thanh âm lạnh lạnh từ phía sau nàng thoát ra, mắt lạnh lẽo nhẹ nhàng nhìn đến, hướng kia ngồi tọa cạnh cửa là nam nhân tóc tai bù xù quần áo tả tơi.

Cặp mắt kia thâm thúy giống hồ nước đóng băng không đáy, làm cho người ta từ đáy lòng nổi lên hàn ý, nam nhân chà chà xát xát thân mình, không nghĩ tới mùa đông đã đến sớm mấy tháng!

Quay đầu nghe mọi người không ngừng nhục mạ cô nương áo đỏ độc ác, nam nhân bĩu môi, “Quái, rõ ràng là người này vô lễ trước, như thế nào lại không có người chỉ trích?”

“Tên ăn mày này rầy rà cái gì!” Tiểu nhị huy động cái chổi, đối với thanh âm quen thuộc này không khỏi nín thở, đột nhiên nhận ra kêu lên: “Thì ra mới vừa rồi chính là người ở trong này lú lú, đi đi, tên ăn mày này còn không mau cút đi, đừng che trước cửa khách điếm, đem xui xẻo tới đây!”

Không cho tiểu nhị nắm ống tay áo của mình, nam tử lưu loát chột lóe, thối lui đến vài bước xa, than thở nói: “Muốn ta đi thì nói một tiếng, đừng động tay động chân khách khí như vậy, ta bắt quả chỉ là muốn vào kêu bánh bao thôi, ha ha, lại còn nói ta giống ăn mày.”

“Chê cười, bộ dạng này của người, không phải ăn mày thì là cái gì?”

Nam nhân bị chỉ vào mũi mắng là ăn mày cúi đầu xem kỹ toàn thân mình dính đầy bùn đất, quần áo mang theo chút mùi hôi, miệng nói: “Chậc chậc! Hóa ra ta còn có tướng làm ăn mày a!”

Ăn ngủ trong rừng đã nửa tháng, cũng nên tìm một chỗ xem lại chính mình.

Đứng trước cửa khách điểm xem đám người náo nhiệt nhất thời không rời đi được, sờ sờ bụng rỗng đã lâu, nam nhân hướng về phía trời chiều đã hiện sắc đỏ cười khổ, không thể vào khách điểm, xem ra lại ăn ngủ trong rừng rồi.

....

Cây cối ngoại ô dày đặc, “vút vút”, mười đạo bóng dáng bay vút theo bốn phương tám hướng mà đến, cùng hướng một mục tiêu mà tới gần.

“Nữ ác ma, xem ngươi trốn đi đâu!”

Nói xong, khắp nơi các cao thủ từ trên cao hạ xuống, tự chọn vị trí cho mình, đem nữ tử một thân quần áo sắc lửa đỏ làm trung tâm bao xung quanh.

“Yêu nữ, lần này lục đại môn phái chúng ta liên hợp, nhất định phải giết được ngươi ngay chỗ này, lấy đầu của ngươi tể những oan hồn uống mạng”. Bạch Mi trưởng giả trong tay cầm phát trần chỉ vào nữ tử đang đứng chính giữa vòng vây.

Luyện Vô Tâm mặt không chút thay đổi, đôi mắt lạnh lướt qua một vòng xung quanh, nhóm người này thực không biết ngấy, đuổi giết nàng một ngày một đêm cũng không chịu nghỉ ngơi.

“Hôm qua coi như ngươi mệnh lớn, để cho ngươi trốn thoát, hôm nay ta sẽ vì chưởng môn mà báo thù!”

Một tay ra dấu, mọi người nhất tề tiến lên, đều sử dụng tuyệt chiêu để đối phó Luyện Vô Tâm; Chỉ thấy một sắc sáng đỏ xuyên qua đạo quang kiếm ảnh bên trong, dễ dàng tránh những chiêu ngoan độc ngang qua thấp xẹt đưa nàng vào chỗ chết.

Một khắc qua đi, nàng như cũ không mấy may bị thương, mọi người kinh hãi, công phu của nàng thực lợi hại không khỏi dọa người, nhưng mà nàng chỉ tránh không hề tấn công, vì thế đòn công kích càng thêm nhanh và tàn nhẫn.

“Rắc rồi!” Bạch Mi đạo trưởng hạ lệnh, ý đồ làm mờ tầm mắt của nàng. “Hai nhóm công trái, hai nhóm công phải, tấn công trước sau, lấy đầu của nàng.”

Đây là tà trận bọn họ đã khổ luyện một năm, vì muốn thu phục yêu nữ này, thay võ lâm trừ họa.

Đáng tiếc, trước tự tin Bạch Mi đạo trưởng, Luyện Vô Tâm lại chỉ nhấc ống tay áo lên, nháy mắt mọi thứ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Chẳng qua trong nháy mắt, từng kim châm chuẩn xác đâm vào cổ họng đối phương, nháy mắt làm hơn mười người lão đảo rồi ngã xuống. Người bị châm kim dung mạo khốc liệt, ôm cổ phát ra tiếng “Khanh khách” làm cho người ta run sợ, kêu thảm thiết.

Bạch Mi đạo trưởng sắc mặt tái xanh, nhìn đồng bọn chung quanh đang khóc thét nói: “Yêu nữ ngươi hạ độc thủ, ngươi muốn bọn họ thống khổ đến chết”. Vết thương xuyên cổ không phải người thường có thể chữa trị, chỉ có thể mặc cho bọn họ mất máu mà chết.

“Nếu so sánh ác độc, có thể so với trận thế cốt trảo của các ngươi sao?” Nếu nàng dính một chưởng, toàn thân gân mạch đứt đoạn, cái gọi là danh môn chính phái cũng chẳng phải đã làm cái việc rắc rối vô lại kia sao.

Bạch Mi nâng đệ tử của Thanh Thành trước Luyện Vô Tâm, muốn rút châm lại không thể làm được, hần cần rằng nói: “Là bản đạo đánh giá cao năng lực chính mình, thôi, chủ cầu ngươi giờ cao đánh khẽ, lấy y thuật ngươi theo Y Thánh để cứu bọn họ, ta đáp ứng ngày sau không so đo hành vi sở tác sở vi của ngươi”.

Bề ngoài nàng vẽ khéo môi đường cong trào phúng, “Nếu ta cứu bọn họ, các ngươi nhất định sẽ ngừng đuổi giết ta sao?”

“Ngươi nói đi!”

Mắt phượng vừa nhấc, nhìn thấy nguyên bản Bạch Mi đạo trưởng đã tìm đến, đem chưởng lực trong tay phải đánh tới, chuẩn bị liều mạng đem nàng chết dưới chưởng này.

Làn môi đỏ mọng mĩa mai giương lên, loại thủ đoạn thấp hèn này cũng sử dụng, người này như sao vẫn còn chơi mãi không chán?

Hiệp hai vừa khai chiến, chưa đầy một lát, âm thanh la ó đã hóa thành hư ảo, giữa các rừng cây tràn ngập một cỗ tình mịch làm người ta thấy sợ hãi.

Bên tai rốt cục cũng thanh tịnh.

Ánh mắt lạnh lẽo dò xét các nhân sĩ chính phái kia, Luyện Vô Tâm hai mắt hơi nhất thấp, mu bàn tay trắng nõn dính vài giọt máu đỏ chường mắt.

Nàng lúc trước không ra tay nguyên nhân chính là không muốn ở nơi thâm sơn cùng cốc này làm bẩn đôi tay chính mình.

Cách đó một đoạn, có tiếng nước róc rách chảy, bỗng nhiên nàng xoay người hướng nơi đó đi tới.

Phảng phất qua mũi là mùi máu tươi, nhất thời mi khê cong, hướng tới dòng suối nhỏ dưới núi đi tới, mùi hương này càng thêm nghiêm trọng.

Không lâu sau, trước mắt xuất hiện một suối nước chảy nhỏ giọt, chung quanh chông chất không ít nham thạch màu đen. Mắt đảo qua hắc nhân nằm đó không biết còn sống hay đã chết, Luyện Vô Tâm tới gần bờ suối.

Cổ mùi máu tươi kia thì ra là từ trên người này truyền đến, người này bị đâm một vết đao thẳng đứng, xem ra khi xuống tay không lưu tình chút nào, hiển nhiên là muốn đem người này sát hại, không thể lưu người sống.

Tám phần là gặp phải cướp, vật ngoài thân bị cướp đoạt, ngay cả mạng nhỏ cũng thuận tiện bị cướp đi.

“Tốt lắm, tốt lắm.....Cuối cùng cũng chết.....Đã chết cũng tốt..... Thiên hạ rốt cục thái bình.....” Thanh âm đứt quãng dường như nỉ non, không lớn không nhỏ, vừa vắn bay vào tai nàng, động tác mức nước nhẹ nhàng một chút, tiện đà tiếp tục.

“Ông trời lúc này.... Nhất định nghe ước nguyện của ta.... Không cần gây phiền não tai họa cho người..... Lúc này nhất định thành công..... Sẽ không lại không chết được.....”

Vắt một cái khăn nhỏ, nàng lau hai tay, khước mắt vô tình hướng tới chỗ đám đá đen, máu chảy nhiều như vậy, người này muốn cũng không sống được, có thể nào còn nói nhiều vô nghĩa như vậy a?

Thu hồi khăn tay, cước bộ không tiếng động chậm rãi hướng tới gần bên phải.

“Nhất định phải chết thật nha.... Làm cho ta giải thoát....A! Nèn..... Đáng chết.....Người, người làm sao có thể ở trong này?” Vì sao khi hắc chuẩn bị tắt thở lại xuất hiện người sống?

Con người đen chậm rãi chớp chớp, trước mắt vẫn đang một mảnh mơ hồ, mơ hồ nhìn thấy một hồng y nữ nhân tóc dài, đứng lặng ở bên nhìn xuống hắc. “Đừng..... Đừng tới gần ta..... Ta không cần người cứu.....” Một chút hơi cơ hồ cũng không thể vận lên được, hắc muốn khởi động thân mình lại vô lực.

Luyện Vô Tâm ngóng nhìn dung mạo bắn loạn của hắc, tiếng nói lạnh lùng giữa một tia kinh ngạc, “Ta sẽ không cứu ngươi.”

Người này nghèo túng bẩn thỉu, nam nhân này còn nói lời kỳ quái, đây không phải là nam nhân ba ngày trước ở ngoài khách điểm đã làm cho nàng lưu lại ấn tượng kỳ quái sao.

“Sẽ không cứu.... được, như vậy tốt lắm.....Ông trời không khiến ta thất vọng, khiến ta từ từ chờ chết.....” Hắc tựa hồ yên tâm, hai mắt nhắm nghiền.

Luyện Vô Tâm chưa rời nước bước, theo dõi hơi thở yếu ớt của hắc dần dần lắng lại, nghĩ đến hắc rốt cục đã tắt thở, lại bị hắc đột nhiên ho mạnh một cái làm ngừng cước bộ rời đi.

“Khụ khụ..... Đáng giận..... Ta chờ lâu như vậy.... Rốt cuộc khi nào mới có thể chết đây.....” (Kat: Ta hoàn toàn bó tay, Míp, lúc em ed đoạn này có bó tay chấm cơm như ta hem vậy?)

Người này mệnh thật cứng rắn, cứ nhiên còn chưa chết?

Nàng nhìn xuống trong lòng kinh ngạc, nàng cẩn thận đánh giá lượng máu chảy từ miệng vết thương của hắn, nhất thời một chút vẻ hiểu rõ hiện lên trong mắt. “Miệng vết thương của người mặc dù sâu, nhưng lại chưa chạm đến chỗ quan trọng, chết thì không dễ dàng, tàn phế thì có thể.”

Mắt đen cố hết sức hé ra, “Sao..... Người còn ở lại.... Đây,..... Người làm gì.... Không nên.... Đáng chết..... Người đừng chạm vào ta.....” Cảm giác nóng nhiệt trên vai làm cho hắn muốn thét chói tai, nhưng mà lòng có sức mà lực không đủ, nữ nhân này ở trên người tàn phế của hắn điểm huyết mấy chỗ, trải qua vài lần giãy dụa vô ích, hắn chỉ cảm thấy càng mệt, càng đau, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu. “Không cần.... Đừng chạm vào ta.....Đừng cứu ta....”

“Ta thay đổi quyết định”. Lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy một người chờ mong được chết, tò mò, cho nên nàng cố tình không cho hắn toại nguyện.

Không để ý tới tiếng hét khó nghe của hắn, nâng cánh tay cùng thân thể gầy yếu của hắn ta lên, Luyện Vô Tâm tìm kiếm nơi thích hợp chữa thương cho hắn.

“Không cần.....Van cầu người không nên đụng ta..... Người xảy ra sự.... Xảy ra sự.....” Thân mình bị nâng rớt cuộc không phát ra tiếng, xem ra hắn thực sự rất đau.

Trong mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ, Luyện Vô Tâm có chút dăm chiêu chăm chú nhìn vào hắn, người này, làm cho tâm nàng vốn bình tĩnh dường như trào ra một cỗ cảm giác quen thuộc, nàng, liệu có phải đã gặp qua hắn?

Làm một người kẻ cận cái chết mà may mắn trở về cuộc sống, có phải là nên vui vẻ khóc rống lên ngập tràn nước mắt?

Thế nhưng, loại kết quả này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trên người Lục Viễn Tri.

Khi hắn lại lần nữa trợn mắt, phát giác chính mình được đặt trong phòng một gian nhà tranh cũ nát, mũi ngửi thấy được mùi dược đan, miệng vết thương trên người đã được băng bó hoàn hảo.

Hắn kinh ngạc lấy tay sờ ngực, cảm thụ da thịt ấm áp và tim đập thành thịch, lập tức không dám tin lên tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai thật thê lương, thanh âm này khiến Luyện Vô Tâm nhíu mi. “Người không nghĩ sẽ thu hút bấy soi đối khát tới làm cơm trưa cho chúng chứ?”

Giọng nữ đột ngột vang lên, Lục Viễn Tri đầu tiên là ngẩn ra, con người đen trùng mắt nhìn bóng người không nên xuất hiện, đầu vòng vo nghĩ, nàng không phải là cô nương ngày đó xuất hiện ở khách điểm sao?

Nghĩ thông suốt xong, sau đó là một trận âm thanh sắc nét hơn, bèn nhón rống lên một tiếng, “Người người người, ai muốn người nhiều chuyện như vậy? Đáng chết, người sao lại đem ta cứu sống, còn động thủ thay ta băng bó, người có biết hay không....”

Hắn bị điểm trụ á huyết, trong phòng lại khôi phục sự an bình vốn có.

“Ta nếu muốn người sống, người sẽ không chết được”. Nàng bưng tới một chén thuốc, hướng đệm cổ ngồi xuống.

“Ô ô.....” Lục Viễn Tri lấy ánh mắt kháng nghị, chỉ trích nàng không nên cướp đoạt quyền lợi sinh tử của hắn, nhưng ngay sau đó, ánh mắt bất mãn được thay thế bởi sự sợ hãi, phát hiện tay chân vẫn có thể động đây, hắn cả người lui vào bên trong.

“Ô ô ô ô.....” Người dựa vào đây làm cái gì?

“Lại đây”. Nàng không kiên nhẫn tà nghệ nhìn nam nhân kia một cái, vốn tưởng rằng hắn tỉnh lại chính mình có thể bớt chút việc, xem ra càng phiền toái.

Lấy tay túm lấy, nam nhân thực không có sức nặng lại không có cốt khí làm cho tiểu nữ nhân túm vạt áo tha ra ngoài. “Thuốc này đối với người có lợi không có hại, cho người lựa chọn chính mình uống hoặc để ta làm, ta không có nhiều kiên nhẫn ở trong này phiền phức với người”. Vì hắn, nàng đã trì hoãn hành trình của mình hai ngày.

“Ô ô ô ô....” Vậy thả hần tự sinh tự diệt, đừng để ý đến hần nha!

Nàng cười lạnh, đây là hần tự tìm.

Không để ý hần giãy dụa, nắm ngón tay nàng để ở cổ họng hần, giữ trước ngực một chút, bây giờ hần muốn động cũng không thể động, bắt hần hé miệng còn khó coi hơn.

Mặc kệ hần có thể nghẹn chết hay không, nàng trực tiếp đem thuốc trong bát nhắm thẳng miệng của hần mà đổ mạnh, hần nuốt hay không nuốt tùy, nếu hần đã không nuốt, chết cũng bớt việc, nhưng như vậy có hơi lãng phí mấy vị dược của mình.

Canh được đen đặc trong miệng hần tràn ra, cho dù hần nuốt mau đi chẳng nữa, cũng không đuổi kịp tốc độ rót thuốc của nàng.

“Ô ô ô.... Khụ khụ khụ! Người.... Muốn làm ta chết nghẹn nha!” Rốt cục có thể nói ra tiếng, một chén được hần cũng đã uống cạn.

“Theo ta đi ra.”, hạ xuống bốn chữ, Luyện Vô Tâm toàn thân đi ra ngoài.

“Nào có người nào dùng phương thức ác liệt này để cứu người a!” Trên người hoàn toàn được giải huyết, hần lau lau khóe miệng bị trào thuốc, đối với bóng dáng ân nhân cứu mạng mình mặt nhăn mày nhí.

Ông trời đối với hần thật không công bằng, đã không cho hần chết, lại còn làm cho hần gặp phải nữ nhân thô lỗ bá đạo như thế, ngay cả uống thuốc cũng dùng thủ pháp bắt buộc bạo lực này.

Mà khoan? Đợi chút!

Hần giống như là nghĩ đến cái gì, cả người bắn đứng lên, nhìn chằm chằm vải trắng bao quanh thắt lưng, lặn thấy chân tay mình hoạt động hoàn hảo, chưa nói đến y thuật cao minh của nàng, hần thắc mắc miệng vết thương trên người hần là ai xử lý? “Cô nương, ta mê man đã bao lâu?”

Bóng dáng đứng cạnh cửa thản nhiên nói: “Ba ngày”

“Ba ngày!” Lão tổ tông nha! Như vậy không phải những nơi không nên chạm đều đã bị chạm qua sao? “Người đem ta khiêng đến, có phải cũng đối với thân thể của ta giữ tròn, đông sờ tây sờ.... Ý của ta là nói, ba ngày qua đều là người chiếu cố cho ta uống thuốc, còn thay ta băng bó miệng vết thương?”

Luyện Vô Tâm mày nhíu lại, cũng không phải cô nương bị hủy hoại trong sạch, không hiểu hần hô to gọi nhỏ làm cái gì. “Nếu không phải ta, người hôn mê bất tỉnh có bản lĩnh chính mình tự chữa thương sao?”

Hai mắt hần mở to, trong lòng vô cùng mừng rỡ. “Đợi chút, cô nương! Vậy người.... ba ngày nay thân mình người có không khỏe hay không?”

Lướt áo khoác bạc phủ trên bàn, hần bước nhanh đuổi theo phía trước, túm giữ ống tay áo của nàng, thấy được sự lạnh lùng, hần cười hắc hắc hai tiếng, chậm rãi buông tay.

Xem nàng thân thể khỏe mạnh, hai mắt còn có thể phát ra hàn băng lãnh ý đối với hần, hần tự biết không nên nhiều lời nhưng vẫn hỏi, “Vậy đối vấn đề, cô nương ba ngày nay có bình an không? Có bị thương không? Có gặp phải tai biến gì không?”

Môi đỏ mọng cong lên, hỏi lại hần, “Ta tại sao lại không khỏe? Hoặc hần là sao phải hỏi có tai họa gì nên phát sinh trên người ta?”. Nàng nghiêng người, đánh giá khuôn mặt gầy của hần, cuối cùng ý nghĩ kia tiêu tan cũng yên tâm cười cười.

Không quên nhớ tới lúc trước bên dòng suối hần thì thào tự nói, con người trong trời nhưng lạnh lùng lại hiện lên ánh mắt mê ly, nếu nàng nhớ không lầm, nam nhân này trước kia nàng thật sự đã gặp qua.

“Không, không, người thật sự tốt, người không có việc gì, người thật sự không có việc gì, người không bị thương, tay chân hoàn hảo đứng ở trước mặt ta, ta xem ra người còn có thể ra tay đánh người.... À! Ta chỉ là nói mà thôi, người lại thật sự ra tay!”. Nàng vung ống tay áo lên mà đánh vào ván cửa, hần lảo nhảo oán giận. “Ta trên người còn có thương nha! Cô nương còn ra lực lớn như vậy dọa ta....”

“Nói đủ chưa?” Mặc cho bản thân hần ăn nói linh tinh, quay đầu một cái, nàng đi ra ngoài cửa.

“Đủ, đủ, ân nhân cô nương nói đủ liền đủ.” Thái độ của hắn lúc này so với thái độ phản kháng vừa rồi ở trên giường hoàn toàn bất đồng, xem lời của nàng coi là thánh chỉ, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Luyện Vô Tâm.

“Ân nhân cô nương, xin hỏi tôn tính đại danh của người?” Tên nàng hắn sẽ khắc sâu trong lòng: suốt đời không quên.

“À, ta nên tự xưng trước! Tên ta là Lục Viễn Tri, hai mươi sáu tuổi, nhà ở Dương Châu, còn ân nhân cô nương? Nhà ở đâu? Trong nhà có những ai?”

Không có người quan tâm hắn.

“Nhà của ta có mẫu thân, một đôi long phượng đệ muội, cha ta lúc ta sáu tuổi bị bệnh truyền nhiễm đã qua đời. Ân nhân cô nương, lúc trước ở Tây Trang trấn nhìn thấy người, vậy người tới đây là có việc hay du ngoạn?”

Vẫn như cũ không có người để ý tới hắn.

“Ôi, còn chuyện của ta! Ta bị người nhà đuổi ra, sau đó lang thang, nhoáng một cái đã qua vài năm, kết quả lạc đến đây....” Đọc theo đường đi, hắn liên miên không ngừng tự hỏi tự đáp, nàng vẫn không mở miệng nói, đều không sao cả, hắn thuần túy thầm nghĩ muốn tìm người trò chuyện mà thôi. (Kat: sao có cảm giác Lục ca như con cún nhỏ chạy theo Vô Tâm vậy ta???)

Tốc độ của Luyện Vô Tâm không nhanh, để cho hắn trên người có thương tích vẫn có thể đi theo ở phía sau. Hai người vòng theo đường mòn sau nhà tranh, vào rừng, rẽ mấy vòng, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một suối nước nóng thiên nhiên.

Luyện Vô Tâm đưa một bọc vải chứa bột phấn, rắc xuống hồ nước. “Cởi quần áo, xuống ngâm nước”.

Thân thể hắn hư hàn (nhiệt độ trong cơ thể thấp), xem ra từ nhỏ sức khỏe thật kém, nếu không làm đúng cách, chỉ sợ không sống quá ba mươi.

“Đây là ngâm thuốc? Được được, ta lập tức đi xuống”. Hắn ngập ngừng cởi quần áo.

Nghe lời như vậy, ngay cả hỏi cũng không hỏi vừa rồi cho vào nước là cái gì, làm cho Luyện Vô Tâm thần nhiên, bỗng dưng, một đôi mắt đen chống lại nàng, hai người nhìn nhau hồi lâu.

Lục Viễn Tri tay để trên đũng quần, chung quy kiềm chế không được mở miệng trước, “Thật ra, ân nhân cô nương à! Người tính đứng ở nơi này..... nhìn ta ngâm nước sao?”

“Có gì không thể?”

Lục Viễn Tri nuốt nuốt nước miếng, nàng chỉ đơn giản không quan tâm trả lời, lại làm cho hắn hồi lâu không nói được nửa câu.

Nhưng mà, hắn sẽ thẹn thùng nha! Tuy rằng cơ thể hắn gầy gò, không có khí chất đẹp mắt, nhưng hắn dù sao cũng là nam nhân nha! Sao có thể trước nữ nhân cởi áo, biểu diễn khoe thân mình.

Miệng hắn tuy chỉ lẩm bẩm, nhưng Luyện Vô Tâm nhĩ lực tốt hoàn toàn nghe thấy được. “So đo gì vậy, trong thời gian người hôn mê, đều là ta tự tay tắm rửa cho người.”

“Thay ta tắm rửa....” Hắn lẩm bẩm nói, vốn khuôn mặt không có bao nhiêu sắc hồng thoáng chốc trở nên càng thêm trắng bệch, bốn chữ này khiến Lục Viễn Tri chịu đả kích không nhỏ, “Người nói là Người đem ta cởi sạch sẽ quần áo rồi”

Luyện Vô Tâm gật gật đầu.

Hắn thở dốc vì kinh ngạc, chỉ tưởng tượng chính mình trần như nhộng đứng trước mặt một cô nương, liền khiến hắn mắc cỡ chết đi được, chứ đừng nói để nàng còn thay hắn cởi quần áo..... Thật sự là một chút khí khái nam tử cũng không có!

“Ân nhân cô nương, làm phiền người lui bước được không? Tốt xấu ta cũng đã tỉnh, thật có lỗi, ta không có thói quen để người khác nhìn ta không mặc quần áo mà ngâm mình”

“Người thực để ý?” Nàng hoang mang hỏi, rốt cục hiểu được nguyên nhân hấn chậm chạp bất động.

“Người là cô nương nha! Không nên tùy tiện nhìn nam nhân khóa thân, như vậy sẽ tổn hại khuê danh của người, lại càng không nên tùy ý đụng vào thân mình nam nhân, thế này không hợp lẽ....” Nhớ tới nàng lúc trước còn chăm sóc vết thương trên ngực hấn, hấn không tự giác nhìn năm ngón tay thon dài trắng nõn, một cỗ khí nóng xông lên mặt hấn, khuôn mặt tái nhợt rốt cuộc có chút hồng nhuận. “Tóm lại, nam nữ khác nhau, trừ phi người là nương tử của ta, bằng không không thể nhìn thấy thân thể của ta....”

Luyện Vô Tâm tựa hồ đã hiểu, khoe môi hơi cong một chút, không phải là e lệ. “Một lúc lâu sau ta sẽ gọi người trở về, động tác nhanh một chút, thuốc hết hiệu quả, người ngâm lâu cũng vô dụng”. Nói xong, toàn thân nàng ẩn vào khu rừng.

Thẳng đến khi rốt cục không còn nhìn thấy bóng dáng lửa đỏ, Lục Viễn Tri mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, rút đi quần áo, cả người ngâm vào suối nước, con người đen vốn áp chế cảm xúc, thời khắc không có người bên cạnh, mới thể hiện ra cảm tình mê mông, bất đắc dĩ có, thống khổ có, còn có một tia chờ mong.

Hắn cô độc suốt hơn hai mươi năm, rốt cục hấn cũng tìm được một đường hi vọng, hấn không cần cô độc chờ chết sao? Nàng, thực sự là ngoại lệ sao?

2. Chương 2

Luyện Vô Tâm ở trong rừng tìm kiếm được thảo, ngắt đầu nhìn sắc trời, cũng đã đến thời điểm đi gọi người nọ đi lên.

Nơi này thiên nhiên tạo thành một suối nước nóng rất có ích đối với thân thể của hấn, đây chính là nguyên nhân nàng dừng lại, hơn nữa thỉnh thoảng nàng cho hấn nuốt phục dưỡng sinh đan cặp ngưng thần hoàn, đã điều dưỡng hơn nửa tháng, ước chừng thêm mười ngày nữa, có thể đưa được hàn khí trong cơ thể hấn ra ngoài.

Trong rừng xanh tươi đã phủ màu bạc, một thân hồng ảnh mang theo đôi chút thần nhiên phúc chốc xẹt qua, dừng ở khoảng cách suối nước ước chừng mười bước chân rồi chỉ đi bộ từng bước chậm lại.

Không đợi nàng tới gần, người bên trong đã bước trước ra, nói, “Ân nhân cô nương, ta biết, một canh giờ trôi qua, ta liền lập tức đứng dậy, không cho phép người lại đây nha!”

Ngay sau đó chính là tiếng nước bắn tung tóe, Luyện Vô Tâm dừng bước chân lại, không bao lâu, bóng người thon dài đổ theo phiến đá đến trước mặt nàng, mái tóc vẫn còn nhỏ vài giọt nước.

Hé ra khuôn mặt cũng được coi là sạch sẽ tuần tú, hấn cười một cái thật lớn, nửa tháng trước nam nhân này khô gầy tới mức gió thổi qua liền bay, nay đã không còn như vậy nữa, hai gò má lõm xuống giờ có một chút sắc hồng, giữa trưa nắng gắt, cũng khiến hấn từ nước da trắng hồng trở nên đen một chút.

Tất cả đều nhờ vào đại ân nhân thỉnh thoảng bắt hấn nuốt vào thuốc bổ dưỡng, hơn mười ngày trôi qua, trên người hấn có thêm không ít thịt. (Mip: Chắc chắc, ngôn từ phong phú quá =.=)

“Ân nhân cô nương, ta đã đến đây!”. Tươi cười lập tức chợt tắt, hấn oa oa kêu to, “Sao người không ở chỗ râm mát, lại đứng ở đây phơi nắng!”. Thường khi tay nàng hái được thảo, nàng có thói quen ẩn sau vai hấn, hưởng thụ bóng mát dày đặc.

Luyện Vô Tâm lấy tay gạt tay hấn trên đầu vai, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng nhướn lên.

Không phải nói nam nữ khác biệt sao? Người này mới ngày thứ hai đã đem những lời hấn từng nói qua tất cả đều quên sạch, miệng vết thương trên người hấn dù bôi thuốc hay băng bó, toàn là nàng tự tay xử lý, khắp nơi trên người hấn đều có dấu vết đôi tay của nàng, mà hấn chỉ nghiêm cấm một điều, chính là nàng không được tới gần nơi bí mật của mình.

Thật không rõ, lúc hấn hôn mê bất tỉnh nàng đã sớm nhìn hấn hết sạch rồi, còn che che giấu giấu cái gì?

Hai người ngồi ở trên chiếu, Lục Viễn Tri chủ động bỏ đi quần áo để cho đại phu “xem xét”, hành động này trong mắt Luyện Vô Tâm không thể nghi ngờ chính là một hành vi tự mâu thuẫn.

Vết thương do đao trải qua hơn mười ngày thay thuốc đã sớm kết vảy khép lại, cơ hồ chỉ lại vết thương nhọt nhạt.

Kỹ năng mười ngón tay nàng sử dụng thuốc một cách thuần thục, hẳn có vẻ hài lòng và thoải mái rên rỉ, Luyện Vô Tâm ngấm hần liếc mắt một cái. “Từ ngày mai, người không cần lại thay thuốc, chỉ cần tắm được thảo là được rồi”.

Lục Viễn Tri ngạc nhiên mở lớn miệng.

Hả? Không cần thay thuốc? “Người xác định? Ta thấy miệng vết thương này còn hồng hồng, phải thêm vài lần đắp thuốc nữa mới khỏi nha!”. Hắn rất thích cảm giác tay nhỏ bé của nàng dao động khẽ vuốt trên người hắn.

“Người không hy vọng vết thương tốt lên?” lạnh lùng liếc hắn một cái, nàng đứng dậy, ôm lấy được thảo quay trở về, nam nhân chậm nửa nhịp kích động cầm lấy áo khoác đuổi theo sau.

“Ai nói, có người chăm sóc nên muốn khỏi cũng khó, ai nha! Không phải nói thảo được để ta ôm sao?”. Miệng lẩm bẩm, hắn đem đồng được thảo trên tay nàng ôm về.

Hai người sóng vai mà đi, bóng dáng to lớn rất nhanh tiến lên trước tự động thay nàng che nắng nóng, Lục Viễn Tri thừa cơ hỏi mấy chục lần cũng không tra ra tên nàng.

Ân nhân cô nương da thịt trắng hồng, mắt to hắc bạch phân minh, mũi cao thanh tú, còn cái miệng anh đào nhỏ nhắn, quả thực đẹp không còn gì để nói, đáng tiếc nàng lại mang ánh mắt khiếp người, mỗi khi nhìn hắn trừng, hắn liền cảm thấy bên trong như có hàn băng, hơn nữa nàng không nhiều lời lắm, lại càng không thích để người ta đụng vào, chạm vào vai đã là cực hạn có thể tha thứ của nàng.

Giống như có một lần, hắn không cẩn thận cầm tay nàng, hắn thề hắn tuyệt đối là vô tình, hắn nghĩ muốn giúp nàng lấy đồ, cũng không cẩn thận nắm tay nàng, vậy mà trong nháy mắt hắn dường như bị hàn ý trên người nàng phóng thích ra đông lạnh đến đóng băng, ngay sau đó, tay nàng liền hất tay hắn ra.

Nhìn nàng xem ra ít tuổi hơn so với mình, rốt cuộc học cách nào mà có được công lực cao thâm như vậy? Còn có đôi tay kia mang theo y thuật tuyệt diệu, lưu lạc nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ nghe qua giang hồ đồn đại một thế hệ nữ y tồn tại. “Ân nhân cô nương, người mấy tuổi bắt đầu học y”

Giống như dĩ vãng, hắn chỉ có thể tự hỏi tự đáp.

“Người mới từng này tuổi đã có thành tựu như vậy, nói vậy lúc còn nhỏ đối với phương diện này hẳn đã có nghiên cứu, ngay cả ta người cũng có thể chữa khỏi, ta tự hỏi liệu người có thể chữa khỏi bệnh nan y không?”

Nàng từng nói qua nếu nàng muốn cứu người, tuyệt đối không chết được, có được sự tự tin như vậy tuyệt đối phải có năng lực.

“Ân nhân cô nương, nếu ta bị trọng thương, giống như kiểu bị nhiễm ôn dịch linh tinh người cũng có biện pháp chữa khỏi sao?”

Luyện Vô Tâm quay đầu một cái, trừng mắt nhìn nam nhân đang huyên náo không thôi. “Ta có thể”

Hắn nâng cao đuôi lông mày, nàng có thể, nàng nói nàng có thể!

“Ta nghĩ đến chỉ có đồn đại rằng Y Thánh có năng lực này, đáng tiếc hắn đã sớm qua đời, không nghĩ tới ân nhân cô nương cũng có năng lực này, thật tốt quá, về sau nếu người nào trong trấn lại phát sinh ôn dịch hoặc là bệnh tật, có vị thần tiên sống như người đi cứu người, như vậy sẽ không có người chết.”

Một xô nước lạnh làm giảm nhiệt tình của hắn, “Ta không có thói quen cứu chữa người.”

Hơn thế nữa, nàng đối với tất cả mọi người đều khinh thường, sống chết của họ đối với nàng không quan hệ.

“Nhưng người đã cứu ta nha!”

Luyện Vô Tâm không nói, hắn là trường hợp đặc biệt, làm cho nàng phá lệ cố sức cứu người.

“Ân nhân cô nương, y thuật của người siêu quần, như thế nào lại lựa chọn ẩn núp hậu thế?” Nếu hắn có năng lực như vậy, sẽ sớm đi hành y tế thế. “Ta thấy người tâm địa cũng rất tốt, sao không giúp đỡ người nhiều một chút?”

Đêm thứ nhất, hắn tò mò, nàng đem giường tặng cho hắn thì nàng ngủ thế nào? Nửa đêm đứng dậy đi tìm nàng, hắn lại nhìn Luyện Vô Tâm ở sau nhà tranh, đem được thảo ban ngày đã phơi khô bắt đầu phân loài rồi đảo thành bột, sau đó đem chúng bọc vào miếng vải nhỏ.

Bọc thuốc này hắn nhận được trước mỗi lần ngâm tẩm được, nàng dặn dò hắn phải đem bỏ bao thuốc này vào trong ao. Từ đêm đó, hắn hàng đêm ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó cùng nàng, thấy nàng chuẩn bị nghỉ ngơi, hắn mới trở về phòng giả bộ ngủ.

“Tâm địa ta tốt sao?” Đuôi lông mày nhíu lại, Vô Tâm hồ nghi, hai mắt nhìn hắn, hoài nghi hắn liệu có phải đầu óc có vấn đề hay không.

“Đúng vậy! Ngay cả ta lai lịch không rõ, người đều dùng được liệu tốt để cứu, hao tổn tâm tư giúp ta trị liệu, ân nhân cô nương, ta nói người thật sự là người tốt nha!”

“Ta là người tốt?” Kinh ngạc thối qua cặp mắt sâu thẳm, nàng bắt khả tư nghị cười lạnh.

Điều này mà để cho đám nhân sĩ chính nghĩa kia nghe xong, không tức giận đến nổi trận lôi đình mới là lạ.

Lục Viễn Tri ánh mắt phút chốc nhăn lại, đối với biểu tình châm biếm của nàng có phê bình kín đáo. “Người bao lâu không cười qua? Rõ ràng bộ dạng xinh đẹp như vậy, người cười lạnh như thế, chỉ biết phá hư vẻ đẹp của người.”

Hắn dùng hai ngón tay chống miệng mình thành hình tam giác, hướng lên trên nhắc tới, “Người xem, người xem, chân chính tươi cười chính là như vậy.”

Luyện Vô Tâm cổ quái theo dõi động tác đùa giỡn của hắn, bên môi vẽ cười lạnh chưa giảm; Lục Viễn Tri nhìn không được, cũng không biết nghĩ như thế nào, thế nhưng hắn lại duỗi tay ra, đến khi phát hiện chính mình làm gì thì hai tay trái phải đã cả gan xoa hai gò má của nàng, năm ngón tay thực tự nhiên kéo hai bên da thịt gần miệng nàng, hướng cao lên trên.

Tai giật giật, trước mắt đôi mắt hắc bạch phân minh bắn ra hàn ý lạnh buốt trừng trừng chỉ thái quá của hắn.

Ngực đập mạnh cả kinh, hắn cười gượng hai tiếng, “Như vậy giờ lên tươi cười mới thích hợp với người, xem thế nào!”

Ôm chặt trong lòng thảo dược, hắn chờ hành động lỗ mãng của mình bị trừng phạt, không biết hôm nay ân nhân cô nương sẽ đem hắn đánh tới tả thế nào, chỉ cầu đứng bắt hắn treo trên cây là tốt rồi, như vậy hắn sẽ phải nghĩ biện pháp xuống dưới!

Nhưng mà phải đợi một chút.....Trái đợi một chút.....

Hai chân vẫn chặt chẽ dính tại chỗ chưa hề nhúc nhích một li.

Luyện Vô Tâm chính là hung tợn trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, tiếp tục đi.

Lục Viễn Tri nhất thời mồm há to, thở mạnh một cái, cảm tạ ân nhân cô nương hôm nay tâm tình tốt mới không xuống tay với hắn, hai con ngươi màu đen di chuyển tầm mắt nhìn xuống hai tay to gan lớn mật, nhìn không được hạ về chỗ cũ.

Ân nhân cô nương hai má thật mềm mại giống như nước, lần đầu chạm vào liền hóa đá, có phải da thịt các cô gái đều đặc biệt giống nàng không?

Hắn đem cảm xúc này chặt chẽ ghi tạc đáy lòng, tiếp tục tiếng huyền não lẫn nhai giống tiếng gà trống, hy vọng khuyên bảo vị cao thủ lánh đời này xuống núi cứu người. “Ân nhân cô nương, mới vừa rồi ta chưa nói xong, người xem! Người ta nói cứu một người như xây tòa tháp bảy tầng, thấy người khác vui niềm vui đoàn viên, trong lòng cũng rất cao hứng không phải sao?”

Nàng hững hờ tiếp tục đi trước.

“Ngẫm lại bọn họ đều thực đáng thương nha! Người hãy phát huy sự đồng tình đi, giúp mọi người thôi mà!”
Nàng như trước trầm mặc.

“Ân nhân cô nương, đừng để lãng phí năng lực, thế gian chính là cần những người như ngươi...”

Xoay mình, thanh âm ồn ào đột nhiên ngưng lại.

Giọng nói phiền nhiễu đột ngột dừng lại, Luyện Vô Tâm nhìn không được dừng bước, do dự một chút, mở miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Xuyt, người nghe!”. Lục Viễn Tri hai tai dựng thẳng, xem xét cây cối xung quanh.

Nơi đây có rất nhiều thú hoang, cũng lưu lại bao nhiêu dấu chân của các thợ săn cùng các bầy thú đã được bố trí thiết lập, tuy nhiên có rất nhiều cạm bẫy đã bị lãng quên, trải qua gió mưa trong rừng đã bị gỉ sét.

Tìm theo tiếng động, Lục Viễn Tri nhìn thấy một con chồn hoang đang bị gặp nguy cấp, một cái chân sau bị mắc vào dây gai bị gỉ, thống khổ đau đớn, trên đùi vết máu loang lổ, quỳ rạp trên mặt đất rên rỉ bộ dáng thật sự đáng thương nha!

Lục Viễn Tri cau mày, đứng trước con chồn hoang đang cần giúp đỡ, hai tay nắm chặt lại thành nắm rồi lại thả, nắm chặt lại thả.

Nên cứu thôi!

Nhưng hắn không xác định chính mình là hại nó hay là giúp nó.

Bỗng “A” một tiếng, hắn tự gõ đầu mình, như thế nào lại có thể quên ân nhân cô nương chứ!

Xoay tròn người, hắn tìm được ân nhân cô nương đang đứng dưới một gốc cây thưa thớt lá, ngẩng đầu chuyên chú ngắm nhìn.

“Không nghĩ tới nơi này cũng có cây anh đào” Nàng lẩm bẩm nói. Trái cây này còn rất non, xem ra vừa nảy mầm không lâu, nàng nhớ nhà, nhớ đến rừng cây anh đào nàng tự tay trồng trong Hoa đào Cốc.

Nàng mặc dù lãnh tình, nhưng trên đời này vẫn có thứ khiến nàng chú ý, chính là anh đào, không có nguyên nhân, nàng chính là thiên vị anh đào.

“Ân nhân cô nương, người mau tới đây giúp con chồn hoang này thoát cái bẫy này đi!”

Lục chú ý của Luyện Vô Tâm hoàn toàn tập trung ở trên phiến lá kia, nơi còn lại vết gặm của côn trùng có hại.

Ánh mắt ngưng lại, không chút nào để ý “Thủ nhận”. Nàng chỉ biết côn trùng có hại này không biết sống chết, nàng lấy ra trong người bình nhỏ thuốc bột, rải bốn phía quanh thân cây.

“Ân nhân cô nương nha! Ta xin người đừng đùa nữa, một tiểu tính mạng đang chờ người tới cứu nha!”. Nàng đông sờ một chút phiến lá, tây sờ một chút thân cây, đầu Lục Viễn Tri đã gấp đến độ ứa ra mồ hôi lạnh, liên tiếp quay đầu nhìn xung quanh chỉ thấy chồn hoang kia đã hấp hối. “Chồn hoang này cũng đã sắp chết, người trước giúp nó thoát cơn nguy khốn được không?”

Luyện Vô Tâm liếc nhìn hắn một cái. “Ta còn có việc, cây anh đào này đã bị nhiễm sâu bệnh, nếu cứ để như vậy sẽ không sống được qua mùa đông năm nay.”

Lục Viễn Tri quả thực muốn hôn mê. “Ân nhân cô nương, một thân cây có thể nào đánh đồng cùng một sinh mệnh chứ?”

Nói vừa dứt, trong không khí ngưng kết một cỗ khí thể lạnh khốc, Lục Viễn Tri đánh lạnh run người, không biết chính mình nói sai cái gì, hắn lùi lại mấy bước, rời xa tia nhìn sắc bén của nàng.

Được, được, được, nàng bận, hắn không quấy rầy cũng được, nhưng bây giờ.... Nên làm cái gì bây giờ?

Tình thế cấp bách, hắn bất cứ giá nào đành dùng hai tay gỡ cái bẫy kia giúp chồn hoang thoát khỏi.

Chân sau chồn hoang vừa mới giãy được ra, xoay mắt lạng lẽ nhìn, vồ đến trên người Lục Viễn Tri hung hăng cắn cánh tay hắn để lại dấu răng cùng máu, rồi nhanh chóng thoát đi.

Lục Viễn Tri nhìn đau, nhìn nó từ xa tràn ngập sinh mệnh dù một chân bị què, trái tim đập rộn ràng vui vẻ. Có lẽ, lần này không giống lúc trước.

Ân nhân cô nương không phải cũng là trường hợp đặc biệt sao, cùng nàng “da thịt thân cận” lâu như vậy, một chút việc cũng không có.

“Cứu nó còn làm cho nó cần người thật cao hứng?”

“Miệng vết thương mặc dù đau, nhưng trong tay ta cứu một sinh mệnh, ta nào có thể thấy mất hứng....” Ý thức chính mình cùng người nào đang nói chuyện, hắn mãnh liệt quay đầu, đại khái động tác quá mạnh bạo, cảm thấy một trận choáng váng.

Hắn đối với vẻ mặt âm trầm của nữ nhân lại bày ra khuôn mặt tươi cười. “Hắc hắc, ân nhân cô nương, người xong việc rồi?” Dò xét ánh mắt nàng vốn chăm chú chiếu cố cái cây, lúc này rốt cục cũng chú ý tới hắn.

Luyện Vô Tâm trong mắt lạnh lùng đến xem trên cánh tay Lục Viễn Tri để lại hai vết thương thâm sâu, ánh mắt lại càng thêm lạnh, nàng lấy trong tay áo ra một bình sứ, ném hai đan dược màu lửa đỏ cho hắn, “Nuốt vào”.

Lục Viễn Tri một câu cũng không hỏi nhiều, ngửa đầu nuốt ngay, chỉ cần là ân nhân cô nương đưa gì đó, hắn sẽ không hoài nghi, dù sao nhất định là tốt với hắn.

Nhìn hắn bộ dáng vẻ mặt thanh thản, Luyện Vô Tâm ngực tức giận càng lớn.

Nàng ngồi xổm trước người hắn, nhìn kỹ phiếm máu đen trên miệng vết thương một hồi lâu, đem môi đỏ mọng tới gần miệng vết thương trên khuỷu tay hắn.

“Ân nhân cô nương, người, người người.....Người đang làm cái gì?” Lục Viễn Tri sợ hãi hét chói tai vài tiếng nhưng lại ngốc nghếch quên rút tay về, bị nàng nhẹ nhàng chạm môi vào, nơi đó có cảm giác nóng nóng.

Đầu hắn mờ mịt, tim đập nhanh không theo khống chế của hắn, trên mặt càng nhiều lửa nóng, hắn toàn thân cao thấp đều bị thiêu cháy.

Luyện Vô Tâm một ngụm phun máu đen từ miệng vết thương của hắn nhả ra, chưa xong, rắc lên trên đó bột thuốc màu vàng trong bình màu xanh lá cây, xé ra chính vảy của mình, giúp hắn băng bó rồi đứng lên. “Người có biết con thú này bị trúng bách hoa xà độc, người lại bị nó cắn, dính vào máu của mình, sẽ sống không qua đêm nay?”

Toàn thân hạ nhiệt, mặt không còn nóng nữa, Lục Viễn Tri vội nói: “Ta đã biết, đã biết”.

Đối với việc nàng còn thật sự thay hắn bôi thuốc, vẻ mặt đó thấy thế nào cũng không giống ý chí sắt đá nhẫn tâm, vì sao khuyên nàng xuống núi cứu người, nàng lại nhất quyết không chịu?

Xem, ân nhân cô nương đối hắn tốt lắm a! Thấy hắn trúng độc, cấp bách cứu mạng nhỏ của hắn.

Nghĩ tới làn môi anh hồng vì hắn hút máu độc, ngực không hiểu sao lại đập nhanh, cô nương tốt như vậy sao có thể dễ dàng tìm?

“Ta đây hiện tại không có việc gì?”

Nàng lườm hắn một cái, “Có ta ở đây, người sẽ có chuyện sao?”

“Nói cũng đúng”. Hắn đối với nàng trăm phần trăm tín nhiệm, có lẽ bởi vì nàng đối với hắn mà nói không giống với người khác, vô luận nàng nói cái gì, hắn không chút do dự tin tưởng.

“Ân nhân cô nương”. Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đồng thời tuần dung hào phóng tươi cười sáng lạn. “Người lại cứu ta một lần, ta nghĩ đến, lấy thân báo đáp không biết người có tiếp thu hay không?”

Đôi mắt hiện lên sắc kinh ngạc, ánh mắt sâu xa khó hiểu xem xét hắn, tránh hắn vui đùa mà nhất thời ngượng ngùng.

“Khụ khụ, ý ta là, dù sao mạng của ta cũng là mạng của người, ta liền vì người cả đời làm trâu làm ngựa phục dịch hầu hạ người, người đừng nghĩ lung tung nha! Ta không phải có ý niệm mạo phạm gì người đâu”. Hấn nhát gan, cũng không dám, càng biết chính mình không xứng.

Luyện Vô Tâm theo dõi hấn một hồi, chậm rãi đứng dậy tới trước cây anh đào, một tay khê vuốt ở trên thân cây, trong đáy mắt kinh ngạc dĩ nhiên biến mất, thần sắc hòa hoãn hơn. “Muốn báo đáp ta, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày buổi sáng và chiều, lại đây thay ta bón phân cho cây này, trừ sâu hại, mười ngày sau, ta muốn thấy nó có mầm non”. Nàng quay đầu đến, trên mặt khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng như cũ.

Lục Viễn Tri chỉ vào mũi mình kêu lên, “Muốn ta mỗi ngày tới nơi này chăm sóc cây?”

“Không được à?” Thanh âm rùng mình.

“Vâng, tuân mệnh”. Bất mãn chu miệng lên, ba chữ này nói ra làm ngực hấn muốn nổ ra.

Nhìn hai loại diện mạo, mặt trước, mặt sau của ân nhân cô nương, làm cho hấn rất cục súc sáng tỏ, nàng thích cây anh đào nha! Chả trách mới vừa rồi lời hấn nói lại dẫn tới sự kiêu ngạo của nàng.

Trong lòng thấy thực bất bình, một gốc cây sẽ không kêu, sẽ không cười, cũng sẽ không động dậy, thế nhưng nàng có thể ưu ái như vậy, vẻ mặt nàng ôn nhu, nhưng cho tới bây giờ chưa từng để lộ trước mặt hấn nha!

Rất công bằng, không phải sao? Nhưng mà, hấn có cái gì thâm oán!

Trở lại hành trình trên đường bị trì hoãn trong chốc lát, nguyên nhân là số được thảo trong tay hấn, người này trong lúc nghỉ ngơi, sớm không biết thế nào lại ném đi, Luyện Vô Tâm đành phải lại đi kiếm lại một lần, Lục Viễn Tri áy náy đề nghị bắt cá trở về nướng, con cá này không cầm lấy, chính mình ngược lại thiếu chút nữa bị chìm chìm, đúng lúc Luyện Vô Tâm xuất hiện cứu hấn.

Sắc trời trầm xuống, rốt cục chấm dứt một ngày không hay ho, Lục Viễn Tri ở khoảng cách nhà tranh không đến một thước xa xa, phát hiện một khối thi thể của chồn hoang, chân sau còn vết thương do vật nhọn đâm phải, miệng vết thương hiện ra một mảnh màu đen thối rữa, tựa hồ đây chính là nguyên nhân khiến cho nó tử vong.

Luyện Vô Tâm khó hiểu, “Độc này hấn là do người hại, lúc này ta còn thấy, tại trên một người ở dã hồ cũng sẽ phát tác.” Xem ra mọi chuyện đều không phải là tuyệt đối.

“Nguyên lai vẫn là không được sao?” Hấn lẩm bẩm nói.

Luyện Vô Tâm ngờ vực nhìn hấn, làm cho hấn nháy mắt thu hồi cô đơn ẩn sâu vào trong, lời nói an ủi không hiểu sao lại theo miệng nàng phun ra, “Đây là mệnh của nó, không phải lỗi của người”.

Không, đây là lỗi của hấn, hấn chính là tai tinh. “Ân nhân cô nương, sẽ không ngại nếu ta đem chôn nó ở phía sau nhà tranh chứ?”

“Không sao cả, dù sao cũng không phải nhà của ta, tùy người muốn thế nào cũng được”

Nha?

Lục Viễn Tri ôm lấy thi thể chồn hoang, miệng hé ra, ngây dại. “Này.....Người không phải ở nơi này?” Cho tới nay hấn đều tưởng vậy.

Nàng liếc trắng mắt, “Người đã từng gặp qua nơi có người ở mà nóc nhà có mạng nhện chiếm cứ sao? Nơi này bất quá là chỗ ở tạm, qua mười ngày, chờ người điều dưỡng tốt thân mình, ta sẽ rời đi”.

“Rời đi? Người muốn đi đâu?” Miệng hấn khẩn trương truy vấn.

“Ta có chuyện quan trọng muốn làm”

“Sau đó? Người xong xuôi việc rồi đi đâu?”

“Xong xuôi việc đương nhiên là trở về”. Nàng đem ánh mắt phóng xa, nhìn ra xa khu rừng lục sắc, hiếm có đối với hấn giải thích nhiều một chút. “Lần này ta ra ngoài tốn không ít thời gian, sớm cần phải trở về”

“Người phải rời khỏi?” Lục Viễn Tri vồn vã, sắc mặt bắt đầu nổi lên mây đen sừng mù.

Nàng hồ nghi nhìn hần, “Người có ý kiến?”

“Không có, không có”. Cố gắng tươi cười một cách khó coi, bộ dạng hần giống như là muốn khóc.

Mười ngày qua đi, khi hần không cần dùng thảo dược của nàng nữa, cũng là khi nàng nói xong xuôi mọi việc để rời đi, như vậy hần làm sao bây giờ? Hần sẽ lại chỉ có một người sao?

Cho dù cầu thân niệm phật như thế nào, nháy mắt, mười ngày vẫn là trôi qua, rốt cục ngày hần lo lắng cũng đến, một đêm không ngủ hần mang theo gương mặt u buồn, chắt chẽ nhìn Luyện Vô Tâm đang thu thập bình dược tùy thân. “Ân nhân cô nương, người hôm nay không cần đi hái thuốc sao? Ta nhớ rõ lúc trước người mới nói.....Cái gì được thảo ở đây thực hiếm, nếu hiếm thấy, muốn hay không chọn thêm chút để dùng?”

“Đủ dùng là tốt rồi, nhiều quá đối với ta mà nói là phiền toái.”

“Vây..... Người xem, cũng sắp đến buổi trưa, không ngại chúng ta trước làm ít thức ăn cho no bụng, đừng vội vã rời đi như vậy?” Cát vào trong tay nải bình bình lọ lọ, lại bị hần không dấu vết khiến chúng “trái phép đi ra”.

Động tác nhỏ của hần cũng bị lọt vào mắt, một loại tâm tình vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười hiện lên, “Không thu thập đồ, người thật muốn ở lại nơi này sao?”

“Ở tại nơi này cũng rất được nha.....” ngẫm lại nên dùng biện pháp gì mới có thể ở lại bên người nàng.....

Lục Viễn Tri ngẩng người một chút, đến lúc hoàn hồn, mới đem những lời mới lọt vào tai suy nghĩ một lần nữa, hai mắt lập tức tỏa sáng, “Đợi chút, người cũng muốn ta dọn đồ, sau đó cùng người rời đi?”

Không phải điều hần tưởng chứ? Ân nhân cô nương từ đầu tới cuối cũng chưa nghĩ muốn ném hần đi?

“Người không muốn đi, nghĩ chính mình ở lại nơi này cũng không sao....”

“Đi chứ, đương nhiên đi! Người đợi chút, cho một khắc, không, nửa khắc, ta lập tức chuẩn bị tốt”. Hần cao giọng hoan hô, nhanh như chớp biến mất ở phía sau cửa.

Luyện Vô Tâm khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, nguyên lai hần nhiều ngày tâm tình không yên là do nguyên nhân này, hần nghĩ đến hai người muốn mỗi người đi một ngã?

Cũng là lúc trước nàng theo quỷ môn quan kéo hần đi, theo như lời hần, mạng của hần chính là của nàng, không có cho phép của nàng, đừng mơ tưởng đem “mệnh” rời đi.

Rất nhanh, Lục Viễn Tri liền đem chính mình chuẩn bị tốt, kỳ thật hần căn bản không có nhiều đồ đạc, nhiều nhất cũng chỉ có hai áo khoác dài thay phiên đổi mặc, áo thứ nhất là áo của chính hần, áo thứ hai là Luyện Vô Tâm lấy đồ cũ mang cho hần.

“Ân nhân cô nương, chúng ta đi thế nào?” Hần khuôn mặt tươi cười ngâm ngâm khiêng gánh nặng, đứng ngay trước người nàng.

Mắt phượng nhẹ nhàng liếc ngang, trên người hần quả thực lộn xộn, đầu tóc hỗn độn giống người điên, nàng ngưng tụ mắt nhìn hần, đối với áo dài bạc thếp, rộng thùng thình của hần cảm thấy có điểm chướng mắt.

“Về trước Tây trang trần đã.”

“Người có việc, là việc ở Tây trang trần?”. Không nói hai lời, Lục Viễn Tri tự động nhắc tay nải trên vai nàng quàng lên người, hướng nàng sẵn sóc.

Ánh mắt dừng lại ở hai tay trống trơn, nàng đáp: “Không phải.”

“Chúng ta đi chỗ đó làm gì a?”

Ấn hạ ngực cảm thấy khác thường, nàng ngó nhìn liếc hần một cái, lập tức mi nhất tấc, trước một bước đi phía trước.

“Đợi chút thôi! Ân nhân cô nương, nếu người muốn làm chuyện không phải ở Tây trang trần, chúng ta đây trở về làm sao....” Lục Viễn Tri thanh âm từ sau đuổi theo.

Vào Tây trang trấn, ở trên đường, hần đi bước mỗi bước đều phải cẩn thận, phải nhanh chóng trái nhanh chóng, không muốn cùng người khác có tiếp xúc, trong lòng nói thầm nàng vì sao phải đến nơi có nhiều người như vậy, nhưng khi hần đứng ở trước tiệm vải vóc tơ lụa, sau đó hiểu được dụng ý của nàng, quả thực cảm động đến tưởng quỳ rạp trên mặt đất khóc rống lên nha!

Nàng rõ ràng có việc quan trọng hơn muốn làm, nhưng vì hần lại đi riêng một chuyến Tây trang trấn, ân nhân cô nương đối tốt với hần, làm cho mũi hần đau xót, còn tưởng không tìm được nước mắt, hô to cảm động nha!

“Đem mặt mũi người chinh lại một chút, khó coi chết đi được”. Luyện Vô Tâm khoe miệng run rẩy, cũng không phải là cô nương, cư nhiên còn có nước mắt trong khóe mắt đảo quanh, có thể còn mặt mũi sao?

“Ân nhân cô nương, người đối với ta thật tốt.” Nhích lên một chút, hần nghĩ muốn ôm cổ nàng.

“Ta không đối tốt với người khác”. Nàng mím môi, là sợ hần mặc đơn bạc, vạn nhất cảm lạnh, lúc trước điều dưỡng đều uống phí.

“Đúng đúng đúng, người đối với người khác tương đối lạnh lùng, đừng tới người khiến cho hần một bên chết đi, cũng không ra tay trợ giúp, đúng không?” Với giọng lạnh nhạt này của nàng, không phải không phát hiện chính mình làm cái gì, chính là không chịu thừa nhận.

Thản nhiên liếc mắt nhìn hần, nàng hướng ra ngoài đi đến. “Động tác nhanh chút, ta ở quán trà đối diện chờ người”.

“Sẽ không để người chờ lâu đâu.....A! Lão bản ngài đừng chạm vào ta nha nha! Để ta chính mình đo là tốt rồi..... Không, không không, ta chính mình chọn, ngài trăm ngàn đừng đụng tới ra.....”

Luyện Vô Tâm cước bộ dừng một chút, tiếp tục hướng ra ngoài đi, trên đường rộn ràng nổ nháo tất cả đều là đám đông, tiểu thương hét to thanh chào mời khách hàng, rất náo nhiệt.

Kiểm vị trí khuất, nàng bước vào cửa quán trà cùng lúc có sáu vị nam nhân thất lưng mang đao kiếm chậm rãi đi vào.

“Sở đường chủ, chúc mừng người, tháng sau cưới thiếu nữ xinh đẹp, Thủy gia bảo ở vô lâm bên trong cũng coi như có chút danh tiếng, lúc này thấy các người thành quan hệ thông gia, thế lực của Bá Dao Đường đem theo từ bắc truyền đến phía nam, chúc mừng nha!”

“Quảng huynh khoa trương”. Nam tử khiêm tốn cười nói, tuần dung lại dương tự hào tươi cười, hần không thanh sắc đánh giá nội tâm mỗi người, càng làm cho hần thích thú, bỗng dưng, góc bên thoáng sắc hồng khiến hần chú ý.

Buộc tóc màu đỏ điểm lệ bám trên khuôn mặt, làm cho hần tâm thần thoáng ngẩn ra.

“Sở đường chủ tuổi còn trẻ liền kế thừa Bá Dao Đường, còn muốn phát triển tinh túy của Bá Dao Đường, hai năm gần đây thu vào gần trăm tân đệ tử, có thể nói tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Ta nghe không ít bằng hữu nói lại, nói Sở đường chủ làm việc thật sự thận trọng, tuyệt không có nửa phần sai lầm, là đại tướng tài nha!” Có chút hiệp khách, bình thường, nhân sĩ vô lâm không có việc gì thường thích tụ tập cùng nhau, nếu không khen đối phương một chút, nghe một chút thanh âm sợ hãi của dân chúng tầm thường, bọn họ cả người sẽ khó chịu.

“Quá khen, Quảng huynh canh giữ sinh ý mới được xưng là có thanh có sắc, làm Sở mô cam bá hạ phong”. Nói xong lời khách sáo, Sở Bá Thiên tâm tư sớm động lại tại vẻ mặt băng ngạo của hồng y nữ tử.

“Không, xin nghe ta nói xong, Sở đường chủ cẩn thận là có mục đích, Thanh Thành chương môn phái Bạch Mi bất hạnh chịu khổ sát hại, Sở đường chủ vừa được biết liền thay Bạch Mi chương môn lấy lại công đạo, còn triệu tập nhiều mặt nhân mã tìm cách tiến công chi kế; không chỉ đối với bằng hữu như thế, Sở đường chủ biết được Thủy gia tiểu thư yêu thích anh đào, tự mình xâm nhập Huyết Ma Sát sào huyệt, không rơi đến một sợi tóc mang trả quả từ trong Anh Cốc ra, ta ăn mấy quả, tự vị kia thật sự nhân gian khó có, khó trách giai nhân mỉm cười gật đầu nguyên ý gả cho!”

“Quảng huynh đừng khuyếch đại ngôn từ nữa, nói vậy ta cũng không thể không biết xấu hổ.” Sở Bá Thiên cùng bằng hữu uống rượu mà cười, tầm mắt không tự chủ được lại lạc tới góc bên.

Khuôn mặt điểm lệ tuyệt luân, xoay mình nâng lên một chút mỉm cười làm người ta không rét mà run.

“Vận khí rất tốt”. Luyện Vô Tâm mặc dù cười, vẻ mặt lại càng lạnh lùng hơn, xem ra, việc này tới Tây trang trấn là đúng rồi. “Không cần tự mình tìm tới Bá Đạo Đường, lại có thể thuận lợi tiếp vài tên chết tiệt”.

Thời gian ngừng lại, phong vân biến sắc, đường cái nguyên bản náo nhiệt phồn thịnh, biến thành chiến trường mỗi người hoảng sợ, sợ hãi.

Từng trận thanh âm ồn ào cùng tiếng thét chói tai, rốt cục khiến cho Lục Viễn Tri còn trong tiệm vải dẹt chú ý.

Nghe có người kêu “Giết người”, hắn trở nên căng thẳng, mặc kệ tiểu nhị chờ hắn đưa ngân lượng, lại đem vài kiện vật liệu may mặc thẳng tắp ném vào người ta, hắn phản ứng đầu tiên chính là lao ra đi tìm tung tích ân nhân cô nương.

Ông trời phù hộ, ân nhân cô nương dừng gặp chuyện không may nha!

Bối rối chạy trong đám người, con người đen bực thiết tìm gương mặt quen thuộc, không bao lâu, ngã tư đường liền tĩnh lặng, hắn nhìn thấy trong quán trà kia bóng dáng màu đỏ đang đứng lặng.

Lục Viễn Tri nhất thời thở dài một hơi nhẹ nhõm, may mắn, nàng bình yên vô sự.....Di?

Mắt to dùng sức chớp chớp, hắn không tin xoa xoa mắt, rồi sau đó hung hăng trừu khẩu khí, đứng, ân nhân cô nương quả thật vô sự, có điều nàng bị nam nhân trước mặt cầm kiếm hướng tới.

Người nọ bên chân có hai người nằm không nhúc nhích, toàn thân không phải dính huyết chính là cụt tay gãy chân, nói có bao nhiêu thảm thì có bấy nhiêu.

Lục Viễn Tri lúc này mới tỉnh ngộ, nhìn cả buổi, giết người là ân nhân cô nương nha!

“Ta cùng với người không thù không oán, vì sao phải đối với chúng ta hạ sát?” Sở Bá Thiên mặt bình tĩnh nói.

Nhìn cô nương tuổi trẻ như vậy, ra tay cư nhiên ngoan độc như thế, bằng hữu hắn chính là quá mất cảnh giác mới có thể chết thảm dưới tay nàng.

Luyện Vô Tâm hừ hừ, “Người thừa dịp ta không có mặt lên vào Anh Đào Cốc ăn cắp đồ của ta, chỉ dựa vào điểm này, ta dư lí do đoạt tính mệnh của người”. Một cây ngân châm mau chuẩn ngoan phong nhập nhan huyết người nào đó, lại một người ngã xuống, thống khổ đảo quanh trên mặt đất.

Nàng đề cập tới Anh Đào Cốc, lại trong giây lát thân thủ của nàng đáng sợ đối với tính mệnh người khác, Sở Bá Thiên cũng đã biết thân phận nàng.

Lòng bàn tay đỏ mồ hôi, sống chết nắm chặt chuôi kiếm, “Huyết Ma Sát, ta không tìm tới người, người lại chủ động hiến thân, vì một túi anh đào, người lạm sát kẻ vô tội, người vẫn là người sao?”

“Theo ta so sánh cây anh đào trong Anh Đào Cốc, tính mạng các người căn bản nhỏ bé không đáng kể”. Thanh âm của nàng thêm lạnh như băng, nàng yêu nhất là anh đào, ai động tới thì phải chết, mà nàng đã sớm cảnh cáo bên ngoài, còn có người cố tình không tin xâm nhập ăn cắp. “Các người ăn anh đào của ta, một đám đều phải chết theo, bao gồm cả vị hôn thê của người”.

Sở Bá Thiên nén giận nói: “Người rất không phân rõ phải trái”.

Một tiếng kinh hô từ ngoài cửa vang lên, “Ân nhân cô nương, người chính là nữ ma đầu trong đồn đại?”

Luyện Vô Tâm lạnh lùng đảo mắt nhìn qua, muốn người kia câm miệng.

“Xem ra vô luận như thế nào người đều phải lấy mạng chúng ta, chúng ta đây cũng chỉ có thể liều mạng....” Nói chưa xong, người cuối cùng bên cạnh Sở Bá Thiên cũng ngã xuống.

Sở Bá Thiên đại chấn, động tác của nàng quá nhanh làm cho người khác cảm thấy kinh khủng.

Miệng hắn run rẩy, nàng đã đến gần sát hắn, hắn lấy đao muốn chắn không kịp, hàn băng song chưởng hạ xuống một bên cánh tay hắn. “Chờ giải quyết người cùng vị hôn thê của người là ta có thể hồi Anh Đào Cốc”.

Ẩn mạnh cánh tay vai phải, Sở Bá Thiên không thể động đậy nhin đau tức giận mắg, “Người.....Người, yêu nữ này! Cẩn thận không được chết tử tế!”

Nàng tàn khốc lộ ra một chút ngoan cường, tay giơ lên cao mang theo nội lực hùng hậu, chuẩn bị hạ xuống.

“Không cần nha! Ân nhân cô nương!” Cũng không biết đánh không nên dừng khí, Lục Viễn Tri vọt tới trước Sở Bá Thiên bị thương, ra tay ngăn nàng lại.

Không đúng, ân nhân cô nương không phải là ma đầu tâm ngoan thủ lạt, nàng cứu hần không phải sao? Cho nên hần tuyệt không làm cho nàng trở thành yêu nữ như trong miệng những người này.

“Ta đường đường là một đường chủ, lại còn sợ yêu nữ này? Tốt nhất người nên giết ta, bằng không tương lai...”

Lục Viễn Tri uốn éo đầu, hướng người phía sau ánh mắt hung ác, “Người câm miệng!”. Không nhìn thấy hần đang cố gắng bảo vệ mạng nhỏ cho sao! Còn ở đây thêm mắm thêm muối, hay là sợ mệnh quá dài à?

Sở Bá Thiên bất ngờ rống lên, làm cho mọi người không khỏi sửng sốt.

“Lục Viễn Tri, người tránh ra!” Đây là Luyện Vô Tâm lần đầu tiên gọi tên hần, khẩu khí lại cực lạnh.

“Không.....” Hần nuốt nước bọt, cả người không khỏi sợ run, trong lòng lại bất ổn, “Ta là nói, ân nhân cô nương, bọn họ phạm lỗi bất quá chính là hái trộm anh đào bảo bối của người, nhưng, tội không đáng chết!”

“Người muốn ngăn cản ta?”

Hàn ý lạnh buốt làm Lục Viễn Tri đánh mạnh rùng mình, hần không chế hai nhân như nhũn ra, đừng như vậy không thể chịu thua kém, “Ân nhân cô nương, dù sao người cũng đã lấy mạng người...”

Hần nhìn sang trái phải nằm vài người, có hai thân thể còn đang run rẩy, “Van cầu người buông tha người này cũng vị hôn thê của hần một con đường đi!”

Luyện Vô Tâm ngógl nhìn hần kiên nghị quyết tâm muốn cứu người, trong mắt tức giận dần dần phai nhạt đi.

Rồi sau đó, nàng phát tay áo xoay người mà đi, lưu lại Lục Viễn Tri há hốc mồm cùng Sở Bá Thiên trong mắt lóe hận ý.

Lục Viễn Tri khó hiểu, đây là chứng tỏ ân nhân cô nương nguyện ý buông tha nam nhân này?

Thân ảnh lửa đỏ đi vài bước, tiếng nói vang lại, thanh nhẹ đậm, “Người có đi hay không?”

Lục Viễn Tri cứng họng, chân không run lên, tim đập cuồng loạn cũng vuốt lên. Thật sự, như vậy là đã xong nha!

“Nếu người muốn lưu lại, từ nay về sau cũng đừng làm cho ta gặp lại người”.

Cẩn bản không nên giãy dựa lo lắng, Lục Viễn Tri cũng rất tự động đuổi theo, mặc dù biết được nàng chính là đại ma đầu người người sợ hãi, nhưng với hần mà nói, nàng là người duy nhất có thể ở cùng hần mà vô sự, hướng hồ, nàng cho tới bây giờ không sợ hần nha!

Nữ ma đầu có thể đối với cây cỏ lộ ra thần sắc quan tâm, hần cần gì sợ đâu!

3. Chương 3

Dọc theo đường đi, phóng mắt tất cả đều là rừng rậm xanh biếc, Lục Viễn Tri chưa bao giờ gặp qua cảnh đẹp như nơi này, đôi mắt hần hết nhìn đông tới nhìn tây, thấy cái gì liền hỏi cái đấy, chẳng qua cảnh đẹp xem lâu cũng sẽ mệt.

“Ân nhân cô nương, người nói muốn đến Anh Đào Cốc, chắc cách nơi này còn rất xa nha. Chúng ta cũng đã chạy năm ngày trời rồi”. Lục Viễn Tri lắc lắc mặt, đi chưa được mấy bước liền thấy toàn thân mình ê ẩm còn hai chân phát đau sưng như men nở.

Nàng là người luyện võ, thân thể tự nhiên cường tráng, đi thêm vài canh giờ cũng sẽ không thấy mệt; mà hần, chỉ là tiểu dân chúng bình thường, muốn đuổi kịp cước bộ của nàng thực rất miễn cưỡng!

“Ân nhân cô nương, giữa trưa nắng nóng thế này thực sự muốn cắn người, ta coi vào chỗ bóng mát sẽ tốt hơn, sao không thả chậm cước bộ, cảm nhận gió lạnh, hưởng thụ thời gian này đến chiều?” Một đôi mắt đen quỳên luyến nhìn chỗ bóng râm râm mát không tha.

“Ân nhân cô nương, trên cây này kết trái một loạt thoạt nhìn giải khát lại ăn ngon, người có đói bụng không? Muốn hay không ta hái xuống.....” Chưa nói xong, “Ồi” một tiếng, toàn thân hần đã ngã úp sấp, tư thế khó coi, hần buông tha, đuổi không kịp chính là đuổi không kịp.

Ngay cả hần nhất quyết đi theo ân nhân cô nương, nhưng thực tế đối với nàng mà nói, chỉ là có cũng được mà không có cũng không sao.

Đi thôi, đi thôi! Để hần ở trong này tự sinh tự diệt đi!

Một trận tiếng bước chân rất nhỏ từ xa đến gần. “Không phải nói muốn nghỉ tạm? Người muốn quỳ rạp trên mặt đất đến khi nào?”

Nghe vậy, Lục Viễn Tri đột nhiên trợn mắt xoay người, trước mắt đột nhiên một mảnh tối, hần thiếu chút nữa chân đứng không nổi.

Một bóng dáng mềm mại dừng trước hần, thoảng qua mũi là một trận hương thơm tươi mát tự nhiên, trước mắt vẫn là một mảnh bụi, hần choáng váng, cả tâm hồn như phiêu phiêu, bởi vì nàng quay đầu chờ hần.

Đến chỗ bóng mát gần dòng suối, hai người ngồi ở trên cỏ, Luyện Vô Tâm lấy ra hai viên thuốc màu vàng muốn hần ăn vào, khí nóng trong ngực Lục Viễn Tri phút chốc tản ra, cả người nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Nàng yên lặng nhìn chăm chú làm cho hần cứng người một chút, động chút hai chân, tiện đà đưa tay giơ lên.

Lục Viễn Tri cúi nửa thân xuống uống nước, bị cặp tay mềm mại nhỏ bé như không có xương chạm vào, sợ tới mức thiếu chút nữa đem nước trong miệng phun ra. “Ân... Ân nhân cô nương, người đang làm cái gì? Ai nha! Người dừng, dừng.....Dừng sờ loạn nha!”. Thật muốn chết, nàng hành động một chút làm cho tim hần đập nhanh hơn.

“Không cho phép nhúc nhích!” Nàng trầm giọng cảnh cáo.

Một cỗ nhiệt khí chậm rãi từ lòng bàn tay nàng nhập vào trong cơ thể hần, giải tan hoàn toàn đau nhức ở chân hần, hần sáng tỏ dụng ý của nàng, tim đập bùm bùm như muốn nhảy ra ngoài.

Động cũng không dám động, hần lẳng lẳng nhìn chăm chú bộ dáng nàng cúi đầu chuyên chú, dung nhan thanh lệ tuyệt mỹ làm cho người ta tâm thần nhộn nhạo, da thịt trong suốt thật làm cho người ta muốn lấy tay sờ sờ, cũng khó trách bọn họ mỗi khi đến chỗ thành trấn, luôn luôn có những nam nhân kích động cùng những kẻ ác ý khác, nhưng dù sao đám người kia kết cục cũng không phải nói nhiều lời.

Hần cắn lưỡi, làm cho đau đớn thu lại lý trí, ân nhân cô nương tính tình thật không tốt, chỉ cần giận dữ sẽ chặt đứt người nha, tay nha, ngay cả nàng đẹp đến mức làm cho người ta động tâm, vết xe đổ kéo dài, hần cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức muốn tự mình thử một lần. “Ân nhân cô nương, vì sao danh môn chính phái trong gian hồ gọi người là yêu nữ?”

Liếc hần ngu ngốc hỏi, nàng cười lạnh lòng lớn tiếng, “Còn phải hỏi sao?”

“Ta chính là không hiểu thôi! Tuy rằng người có điểm lạnh lùng, có khi cùng người nói chuyện cả một ngày, người thật giống đầu gỗ không đáp trả”. Mặc hần một người đơn độc, làm náo loạn không khí, “Ngoài ra người ra tay quá nặng, cho dù đối phương không đúng, cũng không cần thiết làm tổn thương thân mình người khác, tốt xấu bọn họ cũng dành rất nhiều thời gian để có sức vóc như vậy, người tùy tay vung lên như thế, khiến cho mỗi bộ phận trên người ta đứt đoạn, cái này thật sự không thể nào nói nổi...”

Ánh mắt nàng càng thêm lạnh như băng nhìn xuống, hắn mới phát hiện bản thân lạc đề, cười gượng hai tiếng, quay về trọng điểm, “Ta chỉ là muốn nói người vẫn có cái tâm để giúp người nha!”

Hắn giơ ra một đầu ngón tay, đặt bên đôi tay đang áp sát trên đùi mình, đếm rõ số lần nàng cứu chính mình, nếu như không có ngày ấy thấy nàng đã thương người, thật khó tin tưởng nàng là yêu nữ lãnh huyết hung tàn.

“Không, ta không có lương tâm, cũng không có tâm đồng tình”

“Nhưng mà, nếu không phải những người đó tìm người khiêu khích trước, căn bản người sẽ không để bọn họ vào mắt, làm sao dẫn tới đã thương người? Người không phải là người gặp một lần liền giết lung tung nha!” Mọi sự đều có nguyên nhân, đạo lý này hắn vẫn hiểu.

Trong lòng Luyện Vô Tâm ngạc nhiên, cảm giác bị người người khác nhìn thấu, sờ thấu khiến nàng thấy khó chịu, tránh đi ánh mắt của hắn đang sáng quắc nhìn chăm chú, nàng đứng dậy.

Hắn vẫn không sợ chết tiếp tục nói: “Những người này không để ý cảnh cáo của người, bị như thế cũng không có quyền oán người khác, chẳng qua người ra tay rất tàn nhẫn, giống như tối hôm qua tên công tử tưởng muốn sờ tay nhỏ bé của ân nhân cô nương, ta đương nhiên cũng chán ghét loại người ỷ vào quyền thế nhà mình liền khi dễ cô nương xinh đẹp, nhưng không tất yếu làm cho người ta gãy “chân” thành đoạn.... Khụ khụ, tóm lại, làm cho người ta không có khả năng truyền lại nòi giống, thật sự quá mức tuyệt tình, giáo huấn hắn nho nhỏ một chút thì tốt rồi....” (Kat: chắc chắc, mọi người đừng quá sốc nhé!)

“Người nói đủ chưa?” Ở trước suối Luyện Vô Tâm tẩy sạch hai tay, ánh mắt nhìn hắn đã đánh mất sự kiên nhẫn.

Kỳ quái, nghĩ đến hắn sẽ đối với chính mình nhượng bộ lui binh, vậy mà chẳng những hắn giữ lại thái độ vốn có, quần quít lấy nàng hỏi thẳng nguyên do giết người, không sợ nàng mất hứng sẽ làm thẹn hắn sao?

Ánh mắt hắn thực sự cầu thị dừng lại sau một lúc lâu, nàng biết, thật sự hắn ta một chút cũng không sợ hãi.

“Không đủ, không đủ, ta muốn biết, một cô gái tuổi còn nhỏ, rốt cuộc vì cái gì muốn giết chết sư phụ của mình, còn có người liên quan đến cái gì người lương thiện....”

“Lo chuyện của người đi, đừng xen vào việc của người khác!”

Một mảnh lá cây sắc bén xượt qua giữa trán hắn, hắn nhất thời dúp người, Lục Viễn Tri nháy mắt cảm khẩu, một chữ cũng không dám thốt ra.

Xem ra, đây là cảm kị của nàng, điều này càng làm cho người ta tò mò, nhất là xem biểu tình của nàng, xác định vững chắc có nội tình tồn tại.

Hai tròng mắt sáng ngời, hắn quyết định!

Hắn vừa sinh ra liền mang tai ương không mang theo phúc, nhất định không thể cùng người ở chung, nhưng ở cùng hắn mà bản mạng không ảnh hưởng, hơn nữa lại đối với hắn là nữ nhân có ân, hắn tự muốn hết sức lực giúp nàng, ngay lúc này, hắn tuyệt đối muốn thay ân nhân cô nương bỏ đi nghiệp chướng ma đầu, để nàng chỉ còn lại trong sạch. “Nhưng mà, có nguyên nhân đúng không! Người giết bọn họ tuyệt đối có nguyên nhân....”

Ánh mắt giết người hướng hắn đánh úp lại, Lục Viễn Tri bất giác nuốt nước miếng, hai tay che lại miệng mình, bảo trì hoàn mỹ trạng thái tĩnh lặng, rốt cục, chủ nhân hàn mâu nhanh nhẹn xoay người, hắn đi theo lộ ra mỉm cười vui vẻ.

Không sợ, không sợ, ân nhân cô nương sẽ không muốn mạng nhỏ của hắn, đây chính là nàng nói nha!

Hay quá....

“Ô? Đợi chút nha! Ân nhân cô nương, người chờ đi nhanh như vậy! Ta.....theo không kịp, được rồi, được rồi! Cùng lắm thì ngày sau ta không đề cập vấn đề này, người....Đi chậm lại, đừng....Đừng phi thân nha! Ân nhân cô nương nha....”Đáng chết nha! Hắn không sợ nàng giết mạng nhỏ của hắn, lại sợ nàng ném hắn mặc kệ, ân nhân cô nương, thật đúng là đánh trúng vết thương trí mạng của hắn nha!

Xung quanh Anh Đào Cốc, vạn sơn vờn quanh, đứng ở trong đó phóng mắt nhìn là một mảnh rừng cây xanh dạt dào, ngẫu nhiên vài điểm đỏ xen kẽ ở giữ những khoảng cây xanh, chân trời mây trôi không ngừng biến hóa, như thi bàn mỹ huyền, nếu xưng lúc trước đi qua là cảnh đẹp, trước mắt chính là tiên cảnh.

Lục Viễn Tri nhìn đến mức cảm muốn rớt xuống, sau một lúc lâu mới đi tìm cảm, tán thưởng mở miệng.
“Này....Đây là Anh Đào Cốc!”

Không uống hần đi mười ngày trời rồi, đáng giá nha!

Hơn nữa rừng cây anh đào đỏ sộ này, một quả anh đào to hiếm thấy đang đung đưa trên cây, gió nhẹ mang theo hương quả làm cho hần tâm tình nhin không được lấy tay dò xét.

“Không cho phép chạm vào anh đào của ta!”

Một cây ngân châm phút chốc xoát qua trước mặt, thiếu chút nữa cắm vào chính giữa đầu ngón tay hần.

Hần đứng lên kêu rống như quỷ, “Oa oa oa! Ân nhân cô nương, đó là tay của ta nha!” Ăn một quả cũng không cho, quỷ hẹp hòi!

Thiếu chút nữa đã quên, ân nhân cô nương của hần là ma đầu kỳ quái mê nữ, chỉ vì mấy túi anh đào đem người đuổi tận giết tuyệt.

Tiếc nuối nhìn tới lại không chạm được vào anh đào hiếm lạ, nhìn ánh sáng quay quay quanh quả, khó trách sao người ngoài cốc mơ ước, ngay cả hần cũng nhin không được rục rịch tâm, muốn hái trộm một viên ném thử.

Luyện Vô Tâm mị mắt, đem động tác tham ăn chảy nước miếng của hần bỏ vào đáy mắt. “Từ hôm nay trở đi, cây anh đào trong Anh Đào Cốc do người quản, nên chiếu cố như thế nào ta sẽ nói cho người, nhưng là chỉ cần một gốc anh đào có vấn đề gì, người sẽ chờ ta đem người làm phân để sử dụng.”

Lục Viễn Tri nước miếng thu lại, trợn tròn mắt.

Làm.....Phân?

Như vậy chẳng phải là đem hần làm thịt rồi chôn xuống dưới gốc sao?

“Còn có, cho người ba ngày, đem toàn bộ số quả anh đào trên cây đếm rõ ra, ngày sau nhiều một viên thiếu một viên đều phải theo ta xin phép, nếu số lượng không phù hợp, người liền tự bản thân lấy cái cuộc tự đem chôn mình đi!”

Hần gờ quyền ai ai kêu, “Đợi chút, phiền cây anh đào lớn như vậy, muốn ta đếm tới khi nào?” Chiêu này ngoan độc, rõ ràng sợ hần ăn vụng.

“Muốn ở lại, liền làm theo điều ta nói”

“Chờ một chút, có người nào như vậy không chết cũng không phân rõ phải trái....” Hần nhỏ giọng nói thầm, bất mãn đi phía trước chuyên chú ngẫm, tâm – đột nhiên – động.

Xiêm y sắc lửa đỏ giữa bóng mát phá lệ thấy được, Luyện Vô Tâm ngẩng đầu nhìn chăm chú âu yếm cây anh đào, trong mắt ánh sáng nhu hòa mềm hóa biểu tình hững hờ thường ngày của nàng, làm cho vẻ đẹp mỉ mạo tăng thêm lực hấp dẫn, coi như quả anh đào trên đầu làm cho người ta thêm nhỏ dãi đến thềm thuồng, không đúng, nàng so với anh đào nhỏ kia càng thêm tiên diễm ướt át, làm người ta động tâm...

Lục Viễn Tri lấy tay vỗ nhẹ hai má, suy cho cùng không nghĩ ra chính mình đến tột cùng là muốn ăn anh đào trên cây hay vẫn là người nha!

“Ta đang miên man suy nghĩ một chút!” Tầm mắt lưu luyến bóng dáng thành thực mê người, người ngoài hái anh đào, chỉ có thể giương mắt nhìn, cũng không thể ném tư vị thật sự khiến tâm ngứa ngáy khó nhin nha!

“Phiền cây anh đào lớn như vậy, người một người lại không ăn hết, không cho ăn, để lại ở trên cây làm cái gì?” Thật sự là quá lãng phí!

Ngón tay lặng lẽ chạm tới thứ tiêm diễm kia, anh đào hồng nhận giống như mở miệng kêu “Ăn ta, ăn ta”, nguyện vọng sinh thời của hắn lại nhiều thêm một cái, chính là phi thường muốn nếm tư vị này.

“Vút vút”. Hai tiếng, hai phát ngân châm không chút khách khí hướng hắn phóng tới, khiến hắn một bên giơ chân một bên oa oa kêu to.

“Muốn thử xem là người nhanh tay hay vẫn là châm của ta mau lẹ?” Tay cầm hai chiếc ngân châm khác, môi nàng tràn ngập ý tứ khiêu chiến hàm xúc giương lên, quay đầu ngó nhìn rừng cây một cách âu yếm, không quên người này có bao nhiêu yêu thích ăn anh đào, nàng nhìn đề phòng.

Lục Viễn Tri lắc lắc khuôn mặt, con người đen trùng mắt liếc nàng đang ôn nhu ưu ái rừng cây, trong lòng cảm thấy không thuận, cùng lắm chỉ là mấy cái cây thôi! Có gì giỏi đâu, không cho hắn ăn, hắn liền không nếm thử!

Trời trong nắng ấm, tràn ngập hương hoa, một quả anh đào tròn mọng kiêu diễm thực khiến người ta chú ý, chính là thật đẹp, mới trêu chọc các loại trùng bay đến phạm tội.

Mấy bóng dáng lén lút xuyên qua giữa cây cối, chọn mục tiêu xong, mọi người tề thân bay đi.

Kể đi đầu dùng ánh mắt ám chỉ đồng bọn chú ý biến hóa quanh mình, chính mình rút đao nhỏ trong giày, hướng một gốc cây kết trĩu quả anh đào bước tiến lên, ngay lúc muốn đặt đao cắt quả, một tiếng nhắc nhở lạnh lùng từ trên đỉnh truyền đến. “Nếu ta là người, sẽ không ngu xuẩn đem cắt nó xuống”.

Hắc y nhân cả kinh, phút chốc tỏa ra sát khí, hướng trước mặt đứng vững. “Người nào?”

Phía sau đồng bọn không hẹn mà cùng giơ trường kiếm, cung để phòng bị.

Một ống tay áo màu lam hạ xuống dưới, ngay sau đó một viên đầu dò xét đi ra, hướng tới sáu gã hắc y nhân dưới tàng cây vẫy tay chào hỏi.

Người tới có khuôn mặt tuấn tú trang mi thanh mục, cười meo meo nhìn đám người xa toàn thân cao thấp, “Một người hảo tâm nhắc nhở người, muốn cho người giữ lại mạng nhỏ”

Miệng đối phương chớp chớp muốn ăn cắp anh đào, hắn ăn ngon không vui, nhân tiện “Phốc phốc” phun ra hai hột đến bên chân hắc y nhân.

“Người là ai? Vì sao xuất hiện ở Anh Đào Cốc?” không phải nơi này là địa bàn của Huyết Ma Sát, như thế nào lại có nam nhân?

Nam nhân trên cây hai khoanh lại, giống như nghe thấy chuyện khôi hài, bên miệng tươi cười lớn hơn nữa. “Thật thú vị, làm trộm cư nhiên lại còn đúng lý hợp tình hỏi ta vì sao xuất hiện ở trong này?”

Hắn là hắn hỏi mới đúng nha!

“Người rốt cục là người phương nào? Cùng ma nữ kia có quan hệ gì?” Hắc y nam cầm đầu chìa đại đao, thận trọng tiến lên, hắn ý bảo hai gã thủ hạ trước hái mục tiêu rồi quay đầu báo cáo kết quả công tác, nam nhân kỳ dị trên cây để hắn ứng phó.

“Nữ ma đầu? A! Là chỉ ân nhân cô nương à? Phải nói rằng ta cùng nàng quan hệ khá sâu sắc.....” Lời chưa ngưng lại, nam nhân trên cây nhú mày lắc đầu thờ dài, “Chậm đã, chậm đã! Ta nói các vị đại hiệp che mặt, các người cũng quá gấp áp đi? Trước tiên nhìn một cái bài tử bên kia viết cái gì nha!”

Cảnh cáo: Mọi cành cây ngọn cỏ trong Anh Đào Cốc đều thuộc sở hữu của chủ nhân Anh Đào Cốc, sai tự rước, nếu vào trộm cướp, giết chết chó luân.

Đáng tiếc chính là có người coi cảnh cáo kia không là gì, “Xoát xoát” Hạ hai đao, chặt bỏ hai tầng lá cây, làm lá rụng không còn một cọng, còn mang đi hai chùm anh đào nặng trĩu, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

“Là người chính mình muốn chết, ta không nghĩ quản”. Nam tử trên cây đã không muốn cảm thán thêm gì.

Đó là hắn làm quảng cáo riêng, dùng để giữ lại mạng nhỏ của bọn trộm nhỏ, cũng không biết dù thế nào, hiệp khách hiện hành trong thiên hạ chẳng lẽ không biết chữ sao? Một đám người làm uống công hắn cảnh cáo, tự tìm đường chết, ân nhân cô nương ra ngoài một chuyến nên hắn thay giáo huấn đám trộm kia, nhìn

xem hấn cũng rất vất vả thay ân nhân cô nương, lần tới hấn nhất định vẽ hình dán lên, có thứ thuyết minh nên nhìn xem sẽ hiểu đi!

“Đừng có mà nói trái phải với hấn, người rút cuộc là ai?” Hắc y nam bỗng nhiên vận khí nhảy lên, đứng vững trên đầu, kiếm thủ sắc bén chỉ thẳng cổ họng đối phương.

“Vị hắc y đại hiệp này, ta hảo ý nhắc nhở người, người khó chịu cũng đừng động đao động kiếm với ta nha! Ta là không ngăn cản người, cũng không phải không cho người hái anh đào không phải sao?” Hai tay giơ lên cao, Lục Viễn Tri quần áo mộc mạc lam bố y, con mắt đen mang theo ý cười lấy lòng.

Chê cười, hấn lại không biết võ, sẽ không ngốc đến mức để người khác lấy mạng hấn đâu! Người nha, sống trên đời là phải động não nha! Giống hấn, liền hiểu được lợi dụng thời cơ tốt nhất, nếu bọn họ không nghe hấn khuyên bảo, hấn cũng không cần khách khí.

Lấy xuống một cành anh đào tiên diễm, Lục Viễn Tri không nhìn sát khí đối phương, vẻ mặt hạnh phúc ăn trái cây, vừa ăn còn không quên đếm trong lòng. “Đừng nói ta không nhắc nhở, tối bảo bối của ân nhân cô nương chính là phiến cây anh đào này, người động nó một, ân nhân cô nương sẽ theo người trên người hành sự giống hệt như vậy, có thể là một ngón tay, cũng có thể là một con mắt, một cái cánh tay, như vậy các người còn muốn tiếp tục hái xuống đi?”

Miệng nói xong lời đe dọa, lại tiếp tục trước mặt bọn họ nhắm nháp anh đào, thật sự cổ quái, nhưng trong lời hấn nói vẫn có tác dụng, vài tên hắc y nhân động tác đã hơi hoãn xuống dưới.

“Các người đang làm cái gì? Còn không làm nhanh một chút, đã muộn Vương phi sẽ tức giận, cẩn thận Khang Vương gia muốn đầu của các người!” Hắc y nam quát một tiếng, xoay người qua, trừng mắt nam nhân vẫn đang ăn không biết trời đất.

“Người cùng ma nữ kia là một người?”

“Cái gì mà nữ, người ta tốt xấu cũng là một cô nương, nổi danh tự”. Tuy rằng đến nay hấn vẫn chưa hỏi ra.

“Theo người nói liền biết được người cùng Huyết Ma Sát tuyệt đối có quan hệ, nếu bị người thấy, ta tuyệt không để người còn đường sống!” Mới nói xong, đại đao lập tức đánh rớt.

Nam tử trên cây xoay người một cái, ngã mặt xuống, ẩn mình kháng nghị nói: “Người thật đúng là quá đáng nha! Ta lại không e ngại người, ngay cả trò chuyện cũng đều không được sao?”

Lại một đao sắc bén bổ tới, hấn ôm đầu nhanh chóng né tránh.

Đối phương thật sự ra tay, lúc này, hấn không thể không kéo cao cổ họng kêu cứu mạng. “Ân nhân cô nương nha! Mau! Có người muốn trộm anh đào!”

“Câm miệng!”

Sợ hấn quấy nhiễu đến nữ ma, hắc y nam đang muốn hưởng đầu hấn hạ vài đao, vài miếng bạc lá như lưỡi tiểu đao phóng tới, ngăn lại hấn thể công.

Trong lòng hắc y nam chấn động, tiếp theo nháy mắt dùng tới khinh công bật cách mặt đất.

Lục Viễn Tri nhân cơ hội đó chạy ra sau cây đại thụ, không dấu vết cắm trong tay anh đào đang ăn dở, lại đem hột vứt vù xuống bùn đất, tiêu diệt chứng cứ.

“Mọi người mau bỏ đi!” bất quá công phu trong nháy mắt, hắc y nam liền mang theo thủ hạ mang hai túi anh đào, biến mất vào rừng sâu.

Một nữ tử đứng phía xa cây anh đào khiến người ta chú ý, đứng ở nơi phân giao giữa hai sắc hồng xanh của cây cối, lãnh nhan mang theo sự tức giận, ánh mắt hung tợn trừng mắt người chặt chém đứt cây anh đào.

“Là thủ hạ của Khang vương gia, tổng cộng chém đứt hai cành mang đi, ta đoán là muốn trở về gieo trồng. Còn có bọn họ linh tinh cũng hái được hai túi lớn, tổng số thôi.....” Hấn nhắm đếm hơn mười, “Ta đếm cẩn thận, tổng cộng bị cướp đi hai trăm mười ba quả”. Y theo phương thức cũ, hấn đem số lượng quả chính mình ăn đem đổ lên trên người khác.

Nàng thưởng hân một cái ánh mắt đủ để đông lạnh chết người. “Người liền trở mắt nhìn cây anh đào bị chặt”.

“Ta....Ta có hô to cứu mạng nha!” Hân vô tội nói.

“Đó là ở thời điểm tính mệnh của người bị đe dọa, ngay từ đầu, người cũng không có cho ta biết, lại mặc cho bọn họ động thủ!”

Hân nói được đúng lý hợp tình, “Người ta có đao nha! Ta một cái mạng nhỏ, nào dám làm cái gì chống cự? Nếu như bị bọn họ vung tay mấy đao, người nghĩ sau này còn có ai có thể thay người coi mấy rừng anh đào này?”

Sắc mặt Luyện Vô Tâm càng ngưng, gót chân xoay tròn, theo hướng sáu người kia bỏ chạy rảo bước tiến lên.

“Ân nhân cô nương, người muốn đi giáo huấn đám trộm bảo bối của người sao? Lần này sẽ đi mấy ngày?” Hân giống như cái đuôi đuổi theo kịp phía trước, “Mười ngày được không? Đừng đi lâu quá, ta một người ở trong này đợi thực cô đơn nha! Chờ người trở về, chúng ta buổi tối nướng cá nhỏ ăn có được hay không?”

Thân ảnh lửa đỏ vẫn chưa dừng lại, nhưng hân tin tưởng nàng đã nghe lời hân nói vào trong tai, nhất định sẽ sau mười ngày trở về.

“Ân nhân cô nương, là Khang vương gia hạ lệnh muốn bọn họ trộm, nhóm người này là nghe lệnh làm việc, thân bất do kỷ, oan có đầu, nợ có chủ, người hãy bỏ qua bọn họ đi! Dù sao....”

Hân ở phía sau như vậy niệm niệm niệm, không nhận thức được cũng tốt, hợp thời nhắc nhở nàng, giảm bớt sát nghiệt của nàng.

“Câm miệng của người lại, đừng nghĩ thay đổi ý nghĩ của ta!” Phía sau người đi theo âm ỹ như chim sẻ, Luyện Vô Tâm không thể không dừng cước bộ lại, tà nghệ nhìn hân, hạ cảnh cáo, “Về sau ăn vụng xong, nhớ rõ lau khô sạch miệng của người! Đừng làm cho ta phát hiện lần tiếp theo, bằng không, ta cho người cơ hội không gặp lại mặt trời mọc”

“Vút” một tiếng, bóng hình xinh đẹp của Luyện Vô Tâm đã biến mất ở trước mặt hân.

Lục Viễn Tri vuốt khóe miệng bản thân, nhìn chăm chăm trên ngón tay, bưng tĩnh đại ngộ “Nha” một tiếng, hiểu được khóe miệng màu hồng làm bại lộ.

Nguyên lai ân nhân cô nương đã sớm phát giác chính mình ăn vụng nha!

Hì hì, nàng vẫn là như vậy, tính tình lạnh lùng, biểu tình lạnh lùng, tiếng nói cũng lạnh lùng, thậm chí thường thích nói đe dọa hân, nhưng ân nhân cô nương đối với hân vẫn là mềm lòng, nàng căn bản không phải là nữ ma đầu như đồn đại nha!

Thừa dịp nàng đi xa, Lục Viễn Tri quay trở lại bên gốc anh đào, vừa ăn một bên vừa đào một cái lỗ nhỏ, đem hột nhỏ ra chôn xuống dưới, con người đen không hề có ý hay vô tình phiêu hững một bên tứ đôi thoáng hờ ra đồng đất nhỏ.

Nếu ăn vụng đều vô sự, vậy chỗ hột ngày trước sau này, có phải hay không cũng có thể vút bừa!

Hai con mắt đen trước nhìn xem mấy đồng đất nhỏ, lại nhìn ra xa phía tây....Ân.....Này một năm chiến tích liệu có khả quan, vẫn là..... Về sau...Rồi nói sau!

Cô đơn nhàm chán, Lục Viễn Tri trên vai khiêng cần câu bằng cành cây, hoa chân múa tay vui sướng hưởng dòng suối nhỏ rảo bước tiến lên.

Hôm nay ân nhân cô nương sẽ trở lại, hân chuẩn bị tốt muốn thể hiện thân thủ, nướng ra một con cá da tiên kim hoàng sắc thúy, nhớ rõ ngày ấy nàng ăn một miếng, trong đôi mắt tinh lực có vẻ kinh ngạc nhỏ nhỏ, hân liền biết được nàng thích.

Xuyên qua ở ngoài rừng trúc Anh Đào Cốc, xanh um tươi tốt, hân thưởng thức nhịp điệu, hưởng thụ không gian thuần khiết yên tĩnh này, đột ngột vội vã một chút, khúc nhạc gián đoạn, hân nghe thấy có người kêu cứu.

Theo tiếng tới ngay tại bên bờ cách đó không xa trên vách đá, hần nhìn thấy một cảnh tượng mạo hiểm, một thợ săn đang lơ lửng giữa vách đá, cái chết gần trong gang tấc, tay chỉ nắm được một viên đá nhỏ trên vách khó có thể chống đỡ lâu.

“Cứu mạng nha! Tiểu huynh đệ, mau mau cứu a, ta sẽ rơi xuống mất! Mau chống đỡ không được!”. Hần sẵn một con lợn rừng, vốn không quen nơi thâm sơn này, hai ngày lạc đường lại đói không có gì ăn, một bước đi vào nơi đá lở, liền rơi vào tình huống hiện tại.

“Người đợi chút! Ta nghĩ biện pháp cứu người!”. Lục Viễn Tri một đôi mắt tìm kiếm chung quanh, trừ bỏ trên tay có gậy tre, căn bản hần không hề có bất cứ thứ gì để chống đỡ thân thể đối phương.

“Tiểu huynh đệ, người còn chờ cái gì, mau đỡ ta đi lên nha!”

“Ta....Không thể nha.....” Lục Viễn Tri sốt ruột.

“Tiểu huynh đệ! Ta.....Chống đỡ không được!”

Lục Viễn Tri tâm như lửa đốt, bỗng nhiên, một cây dây leo quấn quanh cây cổ thụ ở vách đá lọt vào mắt hần.

Có! “Cầm nó, ta kéo người đi lên” dùng dây quấn đến, “Đúng, chính là như vậy, ta kéo đây....”

Chân dẫm nát khoảng đá bên cạnh, Lục Viễn Tri mau chóng xuất lực, nhưng là lực vẫn không đủ, bắt đặc dĩ, hần mở rộng bàn tay của mình để kéo, đem tay chân vô lực của tên thợ săn đi lên.

“Đừng sợ, ân nhân cô nương sắp trở lại, có nàng ở đây, ta sẽ không cho người gặp chuyện không may, nhất định cứu sống người....” Lục Viễn Tri thở dài một hơi nhẹ nhõm, chân cũng không cẩn thận trượt về phía trước, theo vết hằn của hần phát ra tiếng hét thảm.

“A!”. Vốn là cứu người, nhưng hần lại té xuống.

Ánh nắng chiều nhuộm bầu trời thành một mảnh hồng, Luyện Vô Tâm trở về đã được một lúc nhưng cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Lục Viễn Tri.

Hần sẽ không vô thanh vô tức biến mất, điểm ấy nàng thực khẳng định, hôm đó sắc trời dần dần tối, nàng ần ần bất an đứng lên. “Lục Viễn Tri! Lục Viễn Tri!”

Tìm hần lần theo tới tận suối cũng chưa tìm thấy bóng dáng hần, ước chừng sau nửa canh giờ, sắc trời liền tối hoàn toàn, đến lúc đó muốn tìm người liền càng khó.

“Rốt cuộc hần chạy đi nơi nào?” Buông theo dọc suối đi tìm, nàng hướng đi trong rừng trúc, rừng rậm gần vách đá, bóng dáng nằm ngã xuống đất, nàng nhảy bước nhanh về phía bóng người kia, “Lục Viễn Tri!”

Bay qua người nọ, đồng thời nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm. Không phải, người này không phải hần!

Nàng đứng dậy, quần áo màu lam bên cạnh vách đá làm nàng chú ý, hình ảnh người nọ vắt ngang trên cành cây....

Đột nhiên hít một hơi, nàng trừng mắt nhìn người đàn ông toàn thân trầy da đang nằm bên chân, cúi một cái xuống vách đá mà bàn tay hần đang nắm chặt dây...

Chỉ một thoáng, nàng có chút hiểu được Lục Viễn Tri vì sao lại ngã xuống vực.

“Thật ngu ngốc!”. Nàng thả người một cái xuống vực, nâng dậy thân thể nam nhân đang toàn thân rét run, ngón tay ngọc chạm vào mạch đập, thấy hần hơi thở mỏng manh, cấp bách vận khí, mũi chân nhấc lên nàng ôm hần nhảy lên vách đá, bước đi như bay.

Đôi mắt tràn ngập sự sốt ruột, thần nhiên liếc thợ săn hấp hối, nàng không hề lựa chọn mà nâng Lục Viễn Tri chạy về căn nhà gỗ.

Mũi Lục Viễn Tri tràn ngập mùi vị thảo dược, khi hần trợn mắt chỉ biết là chính mình nằm ngửa, toàn thân đau như đúc tượng bị người hủy đi xương cốt.

Quái, hần không phải đi câu cá sao? Khi nào thì đã trở lại?

“Ta như thế nào..... Sao lại trở về phòng nằm?” Không chỉ thân thể, ngay cả đầu đều mờ mịt, giống như vô số trùng cắn trên người, đau nha!

“Vì cứu người, người ngay cả mệnh đều không cần sao?”

Thanh âm lạnh lùng quen thuộc này làm hần mừng rỡ, không chút nghĩ ngợi liền động thân quay đầu nhìn xung quanh phía cửa trước, “Ân nhân cô nương, người đã trở lại!”

Thân ảnh quen thuộc hiện lên trong đáy mắt hần, cách biệt mấy ngày hần rất nhớ nàng, cho dù nàng bất chấp mang tấm mặt lạnh hần vẫn thích gần nàng, bởi vì nàng là người duy nhất trên đời này không chịu ảnh hưởng của hần....

Lập tức hần nghĩ đến người mình đã gặp, “Đúng rồi, tên thợ săn kia đâu? Hần thế nào?” Nếu chính mình bị mang về đây, liệu thợ săn kia có phải hay không cũng phải cứu?

“Lá gan người ghê gớm thật, ta nói rồi mạng của người là của ta, trừ bỏ ta có thể quyết định sinh tử của người, người như thế nào vì người khác lạng phí mạng của mình?” Khẩu khí ẩn hàm tức giận, đáng tiếc Lục Viễn Tri hoàn toàn không nghe ra.

Hần là để ý sinh tử của tên thợ săn kia, không hy vọng chính mình có thể cố gắng cứu hần. “Ân nhân cô nương, tên thợ săn kia đến tột cùng thế nào? Người sẽ không đem hần ở vách đá chờ chết đi! Kia chính là một thợ săn bình thường, không phải là người đã đắc tội với người nha!”

Trọng điểm là, hần chạm vào người nọ, người nọ nhất định xảy ra sự.

Luyện Vô Tâm không nói, đậm mạc như cũ, coi như sống chết của người khác cùng nàng một chút đều không quan hệ.

Lục Viễn Tri vội vã, “Người thật làm như vậy sao?”

Sự thờ ơ của nàng rốt cục làm cho hần tức giận, nàng nhấn tâm để người nọ nằm ở đó chờ chết?

“Người cố tự chăm sóc chính mình, người khác sống hay chết, người không cần lo lắng”

Trùng mắt nhìn khuôn mặt với biểu tình lạnh lùng, Lục Viễn Tri nhịn không được cả giận nói: “Người thật không hề có tâm đồng tình sao? Trách không được những người đó mở miệng, ngậm miệng kêu người ma nữ, yêu nữ, ta vẫn cho rằng người không phải, đối với người, ta ôm kỳ vọng thay đổi, nhưng mà người.....Người thực làm cho ta thất vọng!”

“Người sớm biết ta là cái dạng người gì không phải sao? Ta cho tới bây giờ không muốn người đối với ta có kỳ vọng”. Luyện Vô Tâm ngưng trụ ánh mắt hần thâm trầm tuân lệnh lòng người.

Lục Viễn Tri muốn nói lại đã không kịp, nàng trong mắt băng hàn càng sâu, hần chưa bao giờ gặp qua sự lạnh lùng đến vậy, đây là muốn hần trở thành người xa lạ, lập tức nàng xoay tròn thân cả người đi ra khỏi nhà gỗ.

“Ân nhân cô nương, ta.....” Muốn tiến lên, bất đắc dĩ tứ chi cứng ngắc, Lục Viễn Tri theo giường ngã nhào xuống, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng của nàng biến mất trong tầm mắt.

“Ta rốt cục đang nói cái gì!” Hần nắm thật mạnh tay xuống sàn, cá tính của ân nhân cô nương hần biết, nàng xác thực là người lãnh tình như vậy, hần không nên không cứu được người liền đem tội mang lên người nàng.

Lúc này, phòng bên cạnh lại truyền ra một trận không lớn không nhỏ tiếng rên rĩ.

Có người ở nơi này?

Hần chậm rãi đứng dậy, tay xốc lên tấm rèm hương bên trong nhìn vào, trong lòng thất thần.

Góc phòng trên giường chính là gã thợ săn đã được cứu sống tính mạng, xem ra hần hiểu lầm ân nhân cô nương.

Luyện Vô Tâm không biết, lúc nàng đang vui lấp xác động vật xuống dưới đất, ở đầu kia Anh Đào Cốc có nam nhân đang tìm nàng sắp phát điên.

Trong Anh Đào Cốc có rất nhiều động vật hoang dại, hẳn nếu không cẩn thận phạm vào “Thủ” giới (*thủ giới: ý là chạm tay vào*), một cái sinh mệnh nhỏ nhoi liền vô tội uổng mạng, hắc tự trách, mỗi khi lúc nửa đêm hẳn đều vụng trộm mang theo thi thể động vật đi đến ngồi chỗ gò đất này chôn cất.

Luyện Vô Tâm không phải không nhận thấy hành động quái dị của hắn, chính là không chỉ ra.

Mỗi khi hắn vùi lấp tốt một cái xác nhỏ sẽ cô đơn ngồi ở trước đồng đất một lúc, vẻ mặt khổ sở xin lỗi làm cho nàng căng thẳng trong đầu.

Hắn ngồi một mình bao lâu, nàng liền đứng ở trong bóng cây kia yên lặng nhìn bấy lâu.

Nàng không biết chính mình vì sao nhìn vẻ mặt của hắn sẽ lo lắng, chỉ là nàng không hy vọng trên mặt hắn có vẻ thất vọng cùng thống khổ.

Hắn có một lòng nhiệt thành cứu người, điều này so với sự lãnh tình của nàng là hoàn toàn bất đồng, vì hắn nàng phá lệ cứu một cái tính mạng nàng khinh thường nhất, hẳn lại phản ngược lại hiểu lầm nàng.

Thì ra trong mắt hắn cũng nghĩ về nàng so với mọi người giống nhau, cho nên hắn cũng chuẩn bị giống như những người khác xem thường nàng, muốn rời nàng mà đi?

Luyện Vô Tâm ấn lồng ngực đang nóng không thoải mái, nàng như thế nào lại để ý cảm giác chính mình đối với hắn như vậy?

“...Cô nương, ân nhân cô nương..... Người ở đâu?”

Tiếng la từ từ truyền tới, đem nàng đang trong thần du suy nghĩ kéo lại, biểu tình trên mặt phút chốc chợt tắt, nàng khôi phục lại dung mạo lạnh lùng lúc trước.

“Ân nhân cô nương, ta tìm người đã lâu, đã lâu...” Hơi thở đứt đoạn, thể lực không khôi phục bao nhiêu cứ như vậy chạy đông chạy tây, Lục Viễn Tri mang theo gương mặt trắng bệch, thở dồn dập đi về hướng nữ nhân đang quay lưng về hắn.

Hắn thật cẩn thận nói: “Người...Đừng nóng giận được không? Ta không phải cố ý nói người như vậy, ta là nhất thời tình thế cấp bách...”

Mặt Luyện Vô Tâm bình tĩnh không nói, phút chốc một cái xoay người, lại muốn đi.

“Đừng đi được không?”

Cổ tay áo bị người ta nắm lại, nàng thần nhiên liếc mắt tên dám ăn gam hùm tim báo kia, đáy mắt có vẻ nồng đậm cảnh cáo.

“Không buông, ta chính là không buông, trừ phi người nghe ta nói hết đã”

Hàn phách trong đáy mắt nàng không dọa đến hắn, cùng lắm thì một cái mạng, hắn nhất định phải cầu được nàng tha thứ. “Ta là chính mình nóng vội không cứu được gã thợ săn kia mới có thể tức giận, nói mà không suy nghĩ, ta tuyệt không có ý tứ chỉ trích người”

Bên môi là vẻ ảo não cười khổ, thừa dịp bản thân thời điểm này còn có thể lực, hắn hấp mấy hơi thở không ngừng cố gắng nói: “Ân nhân cô nương, người nghe qua ngàn năm tai tinh chưa? Nghe nói người như vậy ngàn năm mới có thể xuất hiện trên đời, mà người đó đến chỗ nào, nhất định nơi đó tràn ngập tai nạn cùng chết chóc, cứ như vậy, phạm là tai tinh buông xuống, phạm là khi hắn dùng tay đụng vào đối tượng bất luận là người hay súc vật đều liên tiếp không hay ho, thậm chí gặp được bất trắc”

Luyện Vô Tâm chăm chú nhìn hắn một lát, theo lời hắn nói tiếp, “Người muốn nói cho ta, người chính là tai tinh kia?”

“Có lẽ người cảm thấy đây là lời nói vô căn cứ, nhưng có một số việc, người không thể không tin”

Luyện Vô Tâm ngẩng ngẩng quanh đồng đất nhỏ, lại đem tầm mắt thả lại trên cánh tay nam nhân, nàng mở miệng, “Nếu người nói là sự thật, chúng ta ở chung đã hơn một năm, ta lại.....Không có việc gì?”

Hắn gật đầu điếm qua có chút vội vã, “Người là người duy nhất ta đụng vào mà may mắn tránh được kiếp nạn, đây là nguyên nhân ta cam lòng tình nguyện đi theo bên người người”.

Trong lòng nói thêm một câu, cũng là nhiều loạn tâm hấn, làm cho hấn để ý cô nương.

“Trong nhà vì ta là ôn thần, duy nhất chỉ có cha ta che chở, nhưng ta lại mang đến tai vạ hại chết người, rồi sau đó, thân nhân không dung ta, ta đã bị đuổi ra khỏi gia môn”. Hấn miệng nói thoải mái xong tâm sự trầm trọng lại cười đến thật khó coi.

“Sống nhiều năm như vậy, trong mắt chúng kiến tất cả đều là tử vong, ta không hy vọng có người vì ta mà chết cho nên chính mình tận lực cứu người tuy rằng chưa từng thành công qua”. Hấn nhìn qua bả vai nàng, hướng ánh trắng hạ xuống gò đất, ánh mắt mê ly, “Khi ta tưởng thợ săn kia có thể sẽ chết, ta chỉ tức ta lại hại người, quýnh lên bật thốt nói loạn thất bát tao, kỳ thật, ta thực thích ân nhân cô nương, như thế nào cũng không có khả năng đối với người thấy thất vọng, thật sự!”

Luyện Vô Tâm nhìn ánh mắt hấn thay đổi, dần mất đi hàn ý. Hấn biết nàng đã không thêm để ý lời nói của chính mình đã thương người, lập tức đem theo chút cười, cả người lắc lắc đứng lên.

“Lục Viễn Tri!”. Nàng ra tay ôm lấy hấn, thế này mới phát hiện hơi thở hấn không xong, nhớ tới hấn dọc đường đi không quan tâm bản thân nơi nơi tìm nàng, trong lòng nơi nào đó than nhẹ, không thể lại lạnh lùng không thay đổi đối đãi hấn. “Người đều bị thương, cư nhiên còn dám chạy, người rốt cuộc còn cần mệnh này không?”

Hấn cười xấu lắm, “Không có biện pháp, ta muốn tìm người thôi!”

Để nàng ôm như vậy, hấn nhẹ nhàng nhắm mắt, thỏa mãn dạt khẩu khí, chờ đợi thể lực khôi phục. “Mỗi lần đều là người đem mạng nhỏ của ta cứu trở về, ta ngay cả kiếp sau nữa làm trâu làm ngựa đều được, còn có thể dùng cái gì báo đáp người?”

“Rõ ràng lấy thân báo đáp như thế nào? Dù sao cả đời này đều đã định cùng người, hơn nữa ta vĩnh viễn cũng không có khả năng phản bội người, người muốn hay không lo lắng một chút?”

Lời đã nói ra, nghĩ cũng biết, ân nhân cô nương chỉ biết không thú vị trừng hấn liếc một cái, hấn thấy mắt mặt sờ sờ gáy, “Hắc hắc, đương nhiên rồi! Ta chỉ là nói nói cười....”

Cũng không dám hy vọng xa vời.

“Ta không biết làm thế tử như thế nào”. Hơi cúi đầu xuống che đi cảm xúc trong mắt.

“Chỉ cần người đừng ghét bỏ, làm cho ta vẫn được ở Anh Đào Cốc.....” Hấn sừng sốt, con người đen chắn kinh đường như trừng lớn lại từng lớn. “Đợi chút, người, người vừa mới nói cái gì?”

Khép nửa con mắt, thủy mâu đảo qua vẻ mặt hấn bất khả tư nghị, rồi sau đó phiêu tới trên mặt hồ. “Ta cũng không biết ngày thành hôn nên chuẩn bị chút cái gì?” Thanh âm của nàng vẫn bình tĩnh như cũ.

“Ý của nàng là....” Trong lòng như có con nai nhảy loạn, hấn nghĩ đến chỉ có cô nương gặp được lời cầu hôn mới có loại cảm giác thẹn thùng này, không dự đoán được ngay cả đại nam nhân như hấn cũng có.

“Cưới ta, chàng vĩnh viễn bị mọi người trong miệng mắng cùng ma nữ ở một chỗ, chính phái nhân sĩ sẽ truy đuổi chàng, thậm chí đem chàng trở thành kẻ ác đồ, gặp chàng liền đánh” Ánh mắt thâm thúy một cái chớp mắt cũng không nghiêng đón ánh mắt vừa mừng vừa sợ của Lục Viễn Tri. “Như vậy chàng còn dám muốn ta sao?”

Hấn không chút nghĩ ngợi, vội vàng mở miệng, “Ta không sợ!”

Nàng cười khế, môi cong đẹp như hồng anh đào, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm, cảm giác tâm ngứa khó nhịn lại một lần nảy lên trong lòng hấn, hấn không bao giờ muốn xem nhẹ hay áp lực.

Ăn vụng nàng mấy chùm anh đào nàng cũng không so đo, nàng lại có một viên đại anh đào, hấn là cũng không quan hệ đi!

Nhẹ nhàng, hấn tới gần cặp môi mềm phấn nộn, như đóng dấu ấn khế hôn, hai tay không dám dùng lực mãnh ôm thân thể mềm mại. “Ta nói thật sự, ta nguyện ý cưới nàng”.

Đương nhiên rồi! Đều bị nàng nhìn thấy thân mình, không tìm nàng phụ trách thì tìm ai a!

4. Chương 4

Vấn đề đến đây.

Hắn lại chưa từng cưới qua cô nương nào, làm sao hiểu được thành thân thì cần những gì! Hơn nữa, đã nửa tháng qua quan hệ giữa hai người cũng không thay đổi nhiều lắm, hắn vẫn như cũ làm quản gia Anh Đào Cốc, cả ngày bị bắt ở trên cây trông vườn anh đào.

Vậy không đúng nha! Không nên là như vậy nha!

“Tiểu huynh đệ, người ở trên cây tức giận cái gì?”

“Lí đại ca sao huynh lại đi ra? Ân nhân cô nương không phải đã nói chân của huynh không được hoạt động mạnh, cần nghỉ ngơi nhiều sao?” Lục Viễn Tri nhảy xuống cây, sốt ruột nhìn chăm chăm chân của người thợ săn.

Ít nhiều có ân nhân cô nương ở đây, đã qua mười ngày, người thợ săn này vẫn có thể ở trước mặt hắn nói giỡn tự nhiên, làm cho huynh đệ này trở thành ngoại lệ thứ hai.

“Xương cốt nếu không động sẽ không tốt, trời sinh ta liền yêu lao động, cứng rắn muốn ta nằm ở trên giường nghỉ tạm ta thể nào chịu được, huống hồ hoạt động gân cốt sớm một chút nói không chừng khỏi nhanh hơn”. Người thợ săn quải chân, nhìn lên trái đào tươi trên cây, đầy mắt có tán thưởng, “Ta chưa từng gặp qua quả anh đào nào lớn như vậy, đây đều là của vị cô nương kia sao?”

“Đúng vậy! Ân nhân cô nương tự tay trồng, trừ sâu, nàng chăm sóc chúng nó giống như đối đãi với con người, thật cẩn thận cùng nhiệt tình”.

“Ta nghe nói anh đào không phải là loại cây dễ trồng, cô nương kia tuổi còn trẻ đã có công phu làm vườn cao siêu như vậy”

“Cũng không hẳn như vậy!” Hắn húng trí ngẩng đầu, cho dù không phải hắn tự tay trồng hăngvẫn cảm thấy kiêu ngạo khi có người tán thưởng ân nhân cô nương! Hắn có thể nào không vui, nàng cũng coi như là người thân của hắn.....Nhưng là nương tử chưa qua cửa không phải sao?

Lục Viễn Tri nhíu mày một chút, hắn thật sự là tướng công nàng sao? Như vậy có một chút không giống?

Một cái ngẩng đầu, chỉ thấy người thợ săn mắt cũng không chớp hướng thẳng chùm quả kia mà mặt hồng hào như bảo thạch anh đào, Lục Viễn Tri trong tâm cả kinh, hắn rất quen thuộc loại ánh mắt mê muội này.

“Lí đại ca, ta khuyên người đem ý niệm trong đầu thu lại, rừng anh đào này là của ân nhân cô nương, nàng cái gì cũng tốt, chỉ có keo kiệt không thích có người tự tiện động vào đồ của nàng, nếu người muốn nếm thử tư vị anh đào này ta có thể hỏi ân nhân cô nương, trăm ngàn đừng động thủ....”

“Tiểu huynh đệ, người hiểu lầm”. Bị nghĩ trở thành kẻ tham ăn, người thợ săn đỏ mặt, “Ta xem phiên anh đào này đến xuất thân là vì nhớ tới thể tử trong nhà sớm tối chung ái, nàng cũng thích chính là anh đào, đáng tiếc nhà chúng ta không có bao nhiêu cơ hội nhắm nháp đến”

“Ồ! Lí đại ca đã cưới vợ?”

“Sớm cưới, còn có một nữ nhi duyên dáng yêu kiều chờ lập gia đình!”. Nói đến vợ con, hắn không khỏi u buồn đứng lên, “Ta mất tích nửa tháng, bọn họ nhất định thực lo lắng, ta thật hy vọng có thể nhanh chút trở về cùng một nhà đoàn viên”.

Lục Viễn Tri xoay mình toát ra vẻ mặt tươi cười sáng lạn, “Lí đại ca, ta có thể hỏi người, người bình thường kết hôn nên chuẩn bị cái gì? Hoặc là nên làm chút gì?”

“Vì sao hỏi như vậy?”

“À... àChính là ta cùng ân nhân cô nương thôi!” Một chút xấu hổ hiện lên ở trên mặt, hắc ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Ta đối với nàng hứa hẹn muốn kết hôn với nàng, nhưng mà ta căn bản không biết nên chuẩn bị cái gì, đừng nói chi tới thành thân, ta không biết gì cả....”

Người thợ săn hiểu rõ cười, “Hóa ra đây là nguyên nhân người phiền lòng. Ta nên trước nói với người lời chúc mừng, về phần thành thân muốn chuẩn bị gì đó, quá mấy ngày ta trở về gặp thê tử có thể cùng nàng giúp người một chút, có nữ nhân ở nhà sẽ không luống cuống tay chân”

“Lí đại ca, cảm ơn người”. Lục Viễn Tri hưng phấn thiếu chút nữa tưởng tiến lên nhảy ôm lấy hắn, nhưng mà bị hắn nhún nhún xuống dưới, “Còn nữa, việc chuẩn bị hôn lễ này đứng để cho ân nhân cô nương biết được không?”

“Tiểu huynh đệ là muốn mang đến cho cô nương một điều ngạc nhiên đây! Nhưng mà có chút không đúng, người chuẩn bị trước, giống như là....”

Nơi ở trong Anh Đào Cốc đều là từ gỗ dựng thành, từ cửa lớn đi vào có thể thấy được phòng nhỏ đầu tiên, xuyên qua phòng này hướng vào bên trong có con đường mòn trải đá vun, dọc theo đường mòn thẳng tắp đi phía trước còn có hai nhà gỗ nhỏ độc lập tách biệt nơi ở của Luyện Vô Tâm cùng Lục Viễn Tri.

Hôm nay ban đêm, Luyện Vô Tâm chuẩn bị đi ngủ thì tiếng đập cửa vang lên, mở cửa chỉ thấy Lục Viễn Tri ở cạnh cửa cười ngáy ngô.

“Ân nhân cô nương, ta..... Ta nghĩ ngày mai muốn ra cốc một chuyến”

“Xuất cốc?” Thần sắc nàng có chút ngoài ý muốn, ở nơi này đã hơn một năm, hắc tựa hồ như chưa bao giờ yêu cầu rời khỏi nàng ra ngoài.

“Ừ, cùng Lí đại ca, ngày mai hắc muốn khởi hành trở về, ta nghĩ muốn đi cùng hắc một đoạn, nàng biết ngoài Anh Đào Cốc có nhiều cơ quan, đường đi lại dễ lạc, ta lo lắng Lí đại ca một người rời đi khó khăn, ta thuận tiện cũng muốn cùng hắc xuống chân núi đi dạo, đại khái chắc cũng sẽ đi khoảng hai ngày.”

Nhiều người chật chội, không nghĩ qua là cùng người khác tiếp xúc, nàng nghĩ nghĩ rồi quyết định nói: “Ta ngày mai đi cùng người”

“Không không không, nàng đừng đi cùng nha!” Hắc cất lực lắc đầu, nhìn thấy nàng hoài nghi chú mục lại vội vàng nói: “Lí đại ca nói hắc là người quê mùa, mỗi lần gặp nàng lại thấy xấu hổ không biết mở miệng nói chuyện, nàng muốn đi theo, Lí đại ca làm sao có thể mang ta theo chứ?”

“Huống hồ chúng ta muốn mua một chút đồ của nam nhân, ân nhân cô nương người lại theo bên người sẽ có nhiều bất tiện”

Ánh mắt hồ nghi dừng lại trên mặt hắc một lúc thật lâu, Luyện Vô Tâm mới chậm rãi hỏi:“Người gạt ta muốn làm cái gì?”

Lục Viễn Tri vẻ mặt vô tội nhìn lại nàng. “Không có a! Cũng chỉ là giúp hắc trở về, rồi....Mua vài thứ mà thôi”

Lại theo dõi nhìn hắc một hồi lâu, Luyện Vô Tâm mới đưa tầm mắt thu hồi, “Hai ngày sau nhất định đúng giờ trở về?”

“Đương nhiên!” Hắc cười hi hi nói: “Đúng rồi, ân nhân cô nương, nương tử của Lí đại ca rất thích anh đào, ta nghĩ có thể hay không đưa cho hắc một chút....”

Nàng gần từng tiếng chậm rãi nói: “Người nói gì?”

“....Được, được, bảo bối anh đào kia của nàng ta không cho người chạm vào là được”. Bị cặp mắt lạnh băng kia trừng trừng, hắc có thể nói cái gì.

Hai người trừng mắt với nhau chán chê Luyện Vô Tâm mới lạnh lùng nói. “Người không phải ngày mai sáng sớm xuất môn sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy sao còn đứng ở trong này?”

“Hắc hắc, ân nhân cô nương, nàng còn nhớ rõ đêm đó ta nhận lời nàng chuyện gì không?”

Nàng rũ mắt xuống, thật lâu sau mới nói: “Nhớ rõ”

“Nếu nhớ rõ, tốt xấu cũng để cho ta biết tên nàng đi. Sau này chúng ta thành hôn, nếu ta gọi nàng là ân nhân nương tử, kêu như vậy rất quái lạ nha! Ta thậm chí ngay cả hiểu biết về nàng cũng không nhiều, như vậy thật không công bằng, ta cái gì cũng đều nói cho nàng, nàng lại cái gì cũng chưa nói qua”. Hắc kháng nghị.

Một tiếng “nương tử” kia đem hai người xa lạ trở nên thật gần gũi, ngay cả lạnh lùng như nàng cũng cảm thấy không được tự nhiên mà bồn chồn, một loại cảm giác nữ nhân từ trước đến nay chưa từng có tràn ngập lòng nàng.

Ngay lúc Lục Viễn Tri nghĩ rằng chính mình vẫn là không đợi được đáp án, nàng mở miệng, “Luyện Vô Tâm, mười chín.”

“Luyện Vô Tâm, đây là tên của nàng?” Miệng hắc kêu lên mấy lần, “Vô Tâm, Vô Tâm, cái này nghe không hay, nàng nhỏ hơn vài tuổi so với ta! Tâm nhi, Tâm nhi, ta gọi nàng là Tâm nhi được không?” Tâm nhi nương tử, hắc thích xưng hô này.

“Tùy tiện sao cũng được”. Để cho hắc gọi tên của nàng vô cùng thân thiết, trên mặt hắc cảm thấy nóng nóng.

“Vậy nàng có biết sinh nhật mình không?” Lí đại ca nói muốn lấy ngày sinh tháng đẻ của Tâm nhi để chọn lựa ngày lành giờ tốt.

“Sinh nhật của ta? Người muốn biết sinh nhật của ta làm cái gì?” Nàng bỗng nhiên nâng mày, trên mặt đã không còn vẻ nóng nảy. “Người không nghe người ta đề cập qua, ta là do sự phụ nhật mang về sao?”

“Vậy....Sự phụ nàng nhật được nàng ngày đó là ngày mấy, nàng biết không?”Đều là ngày, có điểm khác biệt hắc là cũng không sao!

“Tân chưa năm quý Dậu nguyệt, Đinh Mão ngày át giờ sửu.”

“Là lúc cực âm?” Hắc sửng sốt, nghe nói sinh nhật như vậy, ngay cả âm phủ Quỷ Hồn đều e ngại.

“Sự phụ lấy ngày nhật được ta làm ngày sinh của ta, còn khoa trương ngày sinh này thực tốt, là vạn trùng tuyển nhất đối tượng”

Trên mặt hắc hiện lên thần sắc đùa cợt cũng làm cho tâm hắc rung động, không chút nghĩ ngợi, hắc vươn hai tay giữ chặt nàng. “Ta đã biết, mặc kệ có phải sự thật hay không, dù sao đây cũng là sinh nhật của Tâm nhi nương tử vĩ đại, không phải ta khoe khoang, nhưng ngày sinh như vậy thực khó gặp, không phải người khác muốn là sinh được đúng ngày này đâu!”

Mắt hạnh kia khiến cho trong ngực của nam nhân cảm thấy nóng bỏng, Luyện Vô Tâm ngực tích tụ tức giận khi thấy hắc cười nói.

“Tâm nhi, nàng có thích cái gì không, như là vòng tay, trâm ngọc, khăn tay, son phấn....”

“Người hỏi cái này làm gì?”

Hắc không cần nghĩ ngợi trả lời: “Biết nàng thích cái gì, ngày mai sẽ gấp rút mua cho nàng, đến khi nàng tươi cười mới thôi!”

Nàng ngẩn ra, “Ta không cần người mua cái gì đến lấy lòng ta, đã khuya rồi người còn muốn hỏi cái gì mới bằng lòng đi nghỉ ngơi?”

“Một cái nữa, thêm một điều nữa là tốt rồi”. Hắc lẩm bẩm, đáy mắt mang theo kiêu nhan ái mộ, thế nào cũng không muốn buông nàng vào giờ khắc này.

Mỗi người đều gọi nàng là ma đầu, trong mắt hắc nàng lại là một tiểu cô nương động lòng người, đôi môi anh đào kia khẽ chu lên khiến dục vọng muốn ăn nàng lại xuất hiện.“Ta....nếu muốn thân ái chính vị hôn thê của mình hắc là sẽ không bị người đánh bay nhỉ?”

Không đợi nàng trả lời, đôi môi hắn đã sớm đặt lên làn môi hồng kia, cảm xúc mềm mại làm hắn luyến tiếc không rời, môi thoáng nhẹ rơi xuống dưới rồi lại đi lên tìm môi của nàng.

Môi cùng môi tiếp xúc, đối với hai người bọn họ đều là tư vị lần đầu, hôn môi của nàng còn chưa thỏa mãn, hắn đem thân mình mềm mại của nàng ôm càng chặt, thanh âm rên rỉ không giữ được thoát ra khỏi cổ, hắn thậm chí muốn dùng lòng bàn tay đụng chạm nàng nhiều hơn.....

Qua một hồi mãnh liệt, hắn vì hành động sỗ loạn của mình dọa cho sợ hãi, nhanh chóng buông nàng ra.

Tâm Nhi còn chưa gả cho hắn! Hắn làm sao có thể dính vào nàng như thế, thậm chí cảm thấy..... không thể không chế được?

Quá khứ hắn thường thường ăn ngủ hoang lâm, trong ngôi miếu đồ nát thường có nam nữ thân hoan (tức là XXOO í mà), hắn thấy được nhiều cũng nghe nhiều lắm, tự nhiên biết thân thể mình phản ứng vì sao. “Tâm nhi, nàng nghỉ sớm một chút”

Lục Viễn Tri xấu hổ chạy trốn chết, thế cho nên trộm vỗ về cánh môi mềm mại của Luyện Vô Tâm, ánh mắt kia có bao nhiêu mê người, khuôn mặt hồng hào kia có bao nhiêu hấp dẫn.

“Vị hôn thê sao?” Xem ra, hắn là thật lòng.

Nàng lộ ra một chút tươi cười, trong nụ cười mang theo vài tia ấm áp cùng ngọt ngào.

“Lí đại ca, chúng ta còn thiếu cái gì không mua?”

Chợ thôn nhỏ mặc dù không so được với thành trấn náo nhiệt nhưng cũng không quá thua kém, bình thường cũng có không ít thương nhân lũ khách bên ngoài đến, Lục Viễn Tri xuyên qua giữa đám người vội vàng tránh phải tránh.

May mà đã là hoàng hôn, đám người náo nhiệt so với bình thường đã giảm đi không ít.

“Không sai biệt lắm”. Người thợ săn xem lại mấy thứ trong bao, “Bột nước, sơn đều mua, chúng ta lại chọn mấy khối vải vóc, quay lại để thê tử ta giúp tân nương làm vài bộ đồ mới”

“Phiền toái Lí đại ca cùng đại tẩu, nhiệt tình như vậy giúp chúng ta chuẩn bị mọi thứ, ta thật không biết nên báo đáp các người như thế nào”.

Hai ngày nay, hắn cùng Lí đại ca người một nhà ở chung thật vui, dường như đem Lí đại ca làm như chính đại ca của mình, đối với hắn không có gì giấu giếm, thậm chí còn muốn nói cho Lí đại ca chính mình ở Anh Đào Cốc kia đào bao nhiêu cái hố đều nhất định báo cho biết hết.

“Đừng khách khí với ta, nếu không có người cùng cô nương cứu, mệnh này của ta đã sớm xong rồi, làm sao có thể đứng ở chỗ này hỗ trợ đâu!”. Người thợ săn ha ha cười.

Hai người một trước một sau đi hướng quán dệt vải, tiểu thương chào hàng bước lên phía trước tiếp đón hỏi bọn họ cần cái gì, sau đó đưa lên vải vóc thích hợp mặc cho bọn họ lựa chọn.

“Người nghe nói không? Vài đệ tử Hiên Viên phái, trước đó vài ngày đã bị Huyết Ma Sát làm thịt!”

“Làm thịt! Ma nữ này lại giết người? Nàng thật đúng là vô pháp vô thiên, giết người còn chưa đủ nhiều sao? Quả thực coi mạng người như cỏ rác”

“Có biện pháp nào, ma nữ kia công phu cao thâm như thế, trên đời này nói không chừng không có ai địch nổi nàng, ai! Có ma nữ này giang hồ không một ngày an bình”

Một giọng nam đột nhiên sáp nhập thanh âm hai gã hiệp khách mang theo đao kiếm bên trong. “Hai vị biết Hiên Viên kia phải thủ hạ làm cái gì chọc tức Tâm nhi, khụ khụ, ý ta là Huyết Ma Sát kia sao?”

“Ai quản hắn làm cái gì, cái này không trọng yếu, trọng điểm là ma nữ kia rất vô pháp vô thiên, làm cho người ta ghét cay ghét đắng”

“Đúng vậy, ta đoán nàng ta nhất định là diện mạo xấu xí, người ám muội quái dị cho nên phần uất, tư tưởng vẩn vơ, hận không thể làm cho mọi người trên đời đều chết hết mới tốt”

“Các người lại chưa từng thấy nàng, dựa vào cái gì nói như vậy?” Giọng nam mới vừa rồi sáp nhập cất lên, phần hận bất bình mở miệng.

Rõ ràng là đám người kia ý vào Hiên Viên phái danh hào ở nơi hoang sơ vắng vẻ đã thương người qua đường, cường bạo thôn phụ, chỉ sợ bọn họ còn làm chuyện xấu hơn, rốt cục đã thương đến người không nên đã thương mới có thể tạo ra kết cục này.

Hai gã nam tử trừng lớn mắt, rốt cục phát hiện có người thứ ba mở miệng, bả đầu xoay sau vừa thấy liền thấy vẻ mặt bất mãn của nam nhân thanh tú.

“Người là ai?”

Lục Viễn Tri bỗng nhiên trở thành tiêu điểm thì ngẩn ra, sờ sờ mũi nói: “Một người qua đường đi qua không quen nghe các người lung tung phỏng đoán”

Vừa nghe có người nói không đúng về Tâm nhi, hấn liền kiềm chế không được tức giận trong ngực, quả muốn nhảy ra làm sáng tỏ một chút.

“Người cũng chưa từng thấy qua ma nữ, dựa vào cái gì nghi ngờ lời ta nói?”

“Ai nói ta chưa gặp...” Đầu lưỡi dừng một chút, Lục Viễn Tri tiếp tục nói: “Ta có vài bằng hữu trong chốn giang hồ nên từng gặp qua Huyết Ma Sát trong miệng các người, nói cho người biết bộ dạng nàng so với thiên tiên còn đẹp hơn”

Hừ lạnh vài tiếng, “Người nhiều lắm cũng là tiểu tử vô danh, xem người đức hạnh như vậy làm sao có khả năng nhận thức cái gì đại hiệp trên giang hồ”

“Lừa người làm cái gì, ta...”

“Tiểu huynh đệ”. Người thợ săn hợp thời đánh gãy cuộc giảng co của Lục Viễn Tri cùng những người khác. “Nương tử ta còn chờ mấy thất vãi dột này. Đừng quên chúng ta còn phải may bao gối, chăn đệm, lúc mặt trời lặn liền trở về”

“Đúng đúng, thiếu chút nữa đã quên chuyện trọng yếu này”. Lục Viễn Tri ảo não vỗ đầu, chỉ tại chính mình vừa nghe chuyện gặp Tâm nhi liền rối loạn phương hướng, hận không thể nhanh chóng tẩy tẩy ô danh của nàng đi.

Quán dật vài phía đối diện quán rượu có vài tên trông giống như nhân sĩ, một gã nam tử y bào màu xám, lúc Lục Viễn Tri rời đi thì đồng thời đôi mắt thâm trầm gắt gao nhìn theo, giống như xác nhận điều gì, tay áo phải trống rỗng theo động tác mãnh nhiên phiêu dăng.

“Làm sao vậy? Sở đường chủ?”

“Không, chính là gặp được người quen”. Bên môi nở nụ cười quỷ quyệt, Sở Bá Thiên cáo lui bạn bè, chạy nhanh đuổi theo lương đạo bóng dáng kia.

Mới hận cụt tay một năm trước, lại còn sỉ nhục hạ uy danh của hấn tới đáy cốc, rốt cục có thể báo thù.

“Tiểu huynh đệ, đây là y phục của tân nương, hình thức tuy rằng đơn sơ nhưng hoa văn cũng không sai”

“Rất đẹp. Lí đại ca, thỉnh thay ta cảm ơn đại tẩu”. Lục Viễn Tri vui vẻ cầm kiện quần áo kia, không chú ý tới thần sắc khác lạ của người thợ săn.

Cuối cùng sự lớn đã chuẩn bị xong, hấn thời gian này luôn vài ba ngày lại chạy tới chỗ này, đã muốn khiến cho Tâm nhi hoài nghi, nếu không chuẩn bị thỏa đáng hấn cũng không biết lấy cớ gì ra ngoài.

“Tiểu huynh đệ”.

“Gì vậy?”

“Ta nghĩ, nếu không chê các người hãy thành thân ở nơi này, ta sẽ sửa sang lại nhà gỗ để cử hành, được không?”

“Sao? Không phải nói Lí đại ca cùng đại tẩu muốn tới Anh Đào Cốc chúc mừng sao?” Lục Viễn Tri kỳ quái hỏi.

Gã thợ săn chần chờ một chút, từ từ mở miệng, “Đây là.... Ý tứ của nương tử ta, nàng nói muốn chuẩn bị gì đó rất nhiều, Anh Đào Cốc nàng lại không quen, làm gì cũng không tiện”

“Vậy thì cứ làm như thế, lại phiền toái người cùng đại tẩu”

“Không, không phiền toái!” Gã thợ săn hoảng loạn, nếu Lục Viễn Tri đủ cẩn thận sẽ phát hiện người này về mặt bối rối, đáng tiếc nam nhân chuẩn bị làm chú rể kia thực sự rất vui, cái gì cũng không chú ý tới.

“Vậy làm như đã định, người trở về đem cô nương tới nơi này đi!” Dem xiêm y thu hồi, người thợ săn đầu cũng không quay lại bước vào trong phòng nhỏ.

“Quái, hôm nay Lí đại ca không giống lúc trước nói nhiều hay nói” Nhún nhún vai, Lục Viễn Tri không dừng lại nhiều, hướng Anh Đào Cốc mà đi.

Trong phòng nhỏ, người thợ săn về mặt thống thỏ trừng mắt nhìn bóng dáng kẻ lấy tính mạng nữ nhân mà bức hiếp hấn. “Đều chiếu theo phân phó của người”.

“Tốt lắm”. Sở Bá Thiên chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt âm trầm chợt lóe khoái ý rồi lại nhanh chóng biến mất. “Kế tiếp, ta còn muốn mời người giúp ta làm một chuyện....”

“Vì sao muốn đi riêng một chuyến?” Luyện Vô Tâm trong thanh âm không có chút hờn giận.

“Lí tẩu tử lại có bầu cho nên muốn chúc mừng, đi thôi! Tâm nhi, người ta hảo ý mời, nàng mau mau đi theo ta thôi!”

“Người thích như vậy thì cứ hướng kia mà chạy, chính mình quay lại là tốt rồi, làm gì lôi ta theo?” Nàng đối với việc vui nhà người khác không có hứng thú.

“Tâm nhi, nàng thật không theo giúp ta sao?” Có phải hay không hấn có lỗi, Tâm nhi miệng cất dấu tức giận?

Quyết định không để ý tới hấn, Luyện Vô Tâm cầm trong trong thảo dược thu thập được đi phân loại, tính dùng buổi chiều để nghiên cứu loại nào có tác dụng bổ dưỡng, có thể cho anh đào kết quả lớn hơn nữa.

Lục Viễn Tri vòng đến trước mặt nàng, đáng thương hề hề nói: “Đã có lòng mời chúng ta đi, nàng không đi là không nể mặt người ta, nàng có biết Đình Đình cô nương cùng tiểu bá tử đều rất muốn gặp nàng nha!”

Luyện Vô Tâm sắc mặt rùng mình, cổ buồn toan trong ngực khi hấn nhiều ngày liên tiếp lui tới nhà gã thợ săn kia lên men lan tràn đi ra.

Hắn ngày đầu tiên theo người thợ săn sau khi trở về, mở miệng ngậm miệng tất cả đều là con gái của người kia, Đình Đình cô nương cùng tiểu oa nhi sáu tuổi, làm như hấn lưu luyến cái người gọi là Đình Đình cô nương sao?

“Đi, đi!”

“.....”

“Nàng không đi ta sẽ không giúp nàng chiếu cố cây anh đào nha!” Hấn xì mặt, muốn xuất ra một chút uy nghiêm, từ xưa đến nay nào có nữ tử không nghe lời nam nhân.

Nhưng mà, trước mặt còn có một người không như vậy.

Liếc ngang đảo qua, được rồi! Hấn thực không uy nghiêm nhắm lại miệng, đáy mắt tràn ngập thất vọng. “Ta thật sự hy vọng nàng có thể theo ta cùng đi”

Dáng vẻ hấn buồn bực không vui, không có tiến tới, làm cho nàng dần mềm hóa.

“Sau khi mặt trời mọc cao?”

Khuôn mặt muốn khóc đã được thay bằng khuôn mặt tươi cười, vừa mới rầu rĩ không vui nháy mắt không cánh mà bay, biến sắc mặt cực nhanh, Luyện Vô Tâm cơ hồ nghĩ đến người này không phải người.

“Ngày mai, liên ngày mai, qua sau giữa trưa là tốt nhất”

Luyện Vô Tâm cổ quái xem hắc liếc mắt một cái, tiếp tục cúi đầu chọn được thảo, không nói lời gì nữa, hắc vui mừng khi nàng ngẫm đồng ý.

Lúc trời còn chưa sáng, Lục Viễn Tri bồi hồi ở ngoài phòng Anh Đào Cốc chủ hơn một canh giờ, nghĩ đến thời điểm nàng nuốt lời, Luyện Vô Tâm đang cầm một tay nải theo rừng anh đào tiến lại đây.

Lục Viễn Tri vừa thấy tay nải kia, hai tròng mắt sán ngời, gương lên tươi cười thật lớn.

“Có đi hay không?” Không thấy hắc đi mà đứng cười với biểu tình hoa chi tán loạn, Luyện Vô Tâm dẫn đầu hướng xuất cốc mà đi.

“Được, được, đi, chúng ta đi!” Mang theo thanh âm cười cười đuổi theo phía sau.

Nàng còn nhớ rõ hắc lần trước nhắc tới Lí tẩu tử thích anh đào, ai nói Tâm nhi của hắc lạnh lùng vô tình, bằng vào việc nàng gởi anh đào yêu quý của mình gửi cho người khác, chỉ biết nàng hay mang bộ mặt ghê gớm đi dọa người.

“Tâm nhi, tay nải nặng, ta mang là được rồi”

Luyện Vô Tâm thần nhiên liếc liếc mắt tới thứ vừa bị đoạt đi, làm gương đi đằng trước nam nhân, không nhanh không chậm mở miệng, “Sáng nay ở phía góc đông của rừng anh đào ta phát hiện một chỗ bị người đào lên lấp xuống”, nhất thời tò mò, nàng mở ra đến xem, “Người có thể giải thích cho ta nghe, bên trong vì sao chôn không ít hột...”

Nam nhân đằng trước “Ai nha” một tiếng, bị va mặt vào tảng đá tự nhiên ở đầu xông ra, tứ chi nằm úp sấp theo tư thế bất nhã, Luyện Vô Tâm động tác nhanh hơn, trước lúc hắc tiếp đất đã kịp lưu loát cứu trở về tay nải kia.

“Đường này như thế nào toàn hồ với động, khó đi như vậy!” Lục Viễn Tri ai ai kêu, muốn dẫn dắt rời đi chú ý của nàng, đừng quan tâm đến “hài cốt” của anh đào nữa, kỳ thật trong lòng nóng vội muốn chết.

Nàng cư nhiên cứu túi anh đào kia mà không cứu hắc!

Tốt xấu hắc cũng là vị hôn phu thân ái của nàng, vậy mà, vậy mà ngay cả mấy chùm anh đào so ra hắc vẫn kém hơn.

“Ta coi người rất vất vả, một năm qua phải lao động điền thổ, còn phải dùng trí nhớ đem trách nhiệm đổ lên trên người khác, người nói xem chúng ta nên như thế nào tính toán với người, chờ chúng ta hồi cốc, một viên một quyền người xem thế nào?”

Nàng ngồi xổm xuống, cùng hắc nhìn thẳng, trong mắt cười lạnh làm lưng hắc buốt lạnh, Lục Viễn Tri trong lòng lo lắng nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận mở miệng.

“À..... Tâm nhi, người nói cái hố chôn kia, là ở đông, tây, nam, bắc.....” Các phương vị đều có căn cứ hắc tiêu diệt, chẳng qua số lượng không giống nhau, vậy mà sắp tới số quyền dụng trên người hắc đều có liên quan, “.....Người nói là ở hướng nào?”

Lục Viễn Tri được ánh mắt lạnh nhạt tỉnh ngộ, sau đó hắc thầm nghĩ cắn đầu lưỡi chính mình, trời ạ, hắc xong rồi!

Chỗ ở của người thợ săn, đèn lồng đỏ thắm treo cao trước cửa, đem phòng nhỏ trang điểm thật đẹp mắt, có mắt ngọc mọi người đều biết nơi này có việc vui.

Luyện Vô Tâm rốt cục hiểu được người này ngày đó vì sao thần thần bí bí lưu lại nơi này, không phải vì cái gì Đình Đình cô nương, là vì nàng.....

Ngực mấy ngày khó chịu theo gió mà bay, đây cũng là lý do vì sao nàng nguyện ý thay quần áo hồng bào sa mỏng.

“Đến đến đến, để ta nhìn xem hỉ phục này có vừa vặn người người không?” Thê tử của người thợ săn nóng bỏng lôi kéo Luyện Vô Tâm vừa thay y phục để xem, sâu trong đáy mắt là khen ngợi. “Cô nương, người

thật sự là cực kỳ xinh đẹp! Đáng tiếc ta chỉ may thủ công, nếu là thêu trên tơ lụa tốt nhất, khẳng định càng thêm mê người”

“Hi phục này là tự người may?” Luyện Vô Tâm động tay áo, mặt mày hỏi không ẩn giấu được sợ hãi.

“Đúng vậy! Vải dệt này vẫn là Lục công tử tự mình chọn lựa, trừ bỏ nữ nhân thêu hẳn là nam nhân không hiểu gì, còn lại chi tiết gì hẳn đều âm ỹ muốn tham dự, muốn đem những gì tốt nhất tặng cho người, người nhìn trong phòng này hồng trước cùng hỉ tự, tất cả đều là một tay hẳn bố trí.....”

Lí tẩu tử nói vậy khiến ngực Luyện Vô Tâm không ngăn được nảy lên lo lắng.

Nam nhân này, dùng hành động chứng minh hẳn thật sự nguyện ý cưới nàng, cùng nàng cùng một chỗ.

“Đến, ta giúp người trang điểm”

“Ta không cần”. Không ở trên mặt đồ vẽ loạn mặt, nàng không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Không được, tân nương tử nên để ý vẻ ngoài xinh đẹp, coi như là vì Lục công tử đi! Vì hôm nay hẳn đủ vất vả, một nữ nhân có thể làm cho một người nam nhân như vậy quý trọng cùng đối đãi, thật sự rất hạnh phúc”

Vì hẳn....

Luyện Vô Tâm bị kéo lại trước gương đồng, không hề kháng nghị Lí tẩu tử ở trên mặt nàng vẽ vờ này nọ, ước chừng uống qua ly trà nhỏ, để nàng lần nữa nhìn vào trước gương, trong gương đồng xuất hiện vị thiên nhân mỹ mạo, liền ngay cả Lí tẩu tử cũng xem đến ngây ngốc.

“Ông trời, để cho Lục công tử nhìn đến bộ dáng của người, xác định chắc chắn mê đến ngay cả tên mình kêu gì cũng không biết”

Luyện Vô Tâm vượt khuôn mặt xa lạ trong kính, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập sự xấu hổ của một cô nương sắp gả, tò mò không ra bóng dáng lạnh như băng.

“Ai nha! Thời điểm không còn sớm, mau, mau trùm cái khăn, giờ lành cũng sắp đến”. Mới nói xong, nàng cầm khăn đỏ hướng trên đầu Luyện Vô Tâm trùm lên.

Hết thấy giản lược, từ việc vợ chồng người thợ săn hiệp trợ, lấy thiên địa làm chứng, đôi phu thê mới đã bái đường.

Trong tiểu tân phòng dán hỉ tự đỏ thẫm, chú rể trên mặt là vẽ khăn trương cùng chờ mong, hẳn hít thở thật sâu, xóc lên khăn voan hồng của tân nương tử.

Dung nhan tuyệt mỹ chính hẳn xem xét mà hẳn cũng ngây ngốc, ngốc vì thật lâu nhìn chăm chăm nàng.

Tân nương tử thẳng thừng đón nhận ánh mắt chú mục si mê của hẳn, nhìn xem hẳn một trận hoảng hốt, thực không xong, mỗi hồi cùng Tâm nhi như vậy, hẳn giống như nữ nhân then thùng, ttm thẳng thắn đập thật là lợi hại.

Rất không đúng!

“Tâm nhi, nàng tốt xấu cũng nên có điểm lệ của tân nương tử chứ!” Hẳn mếu mào thâm oán.

“E lệ?”

“Đúng vậy! Biểu tình của nàng như vậy làm cho ta cảm thấy chính mình mới là tân nương tử, đang bị nàng cao thấp nhìn kỹ, coi như nếu một chút không hợp ý nàng sẽ bị nàng đóng gói trả về!”

Nàng trưng ra một nụ cười tươi như đóa hoa kiều diễm, hẳn thất thần, lập tức hít một hơi thật mạnh. “Làm ơn, nàng trăm ngàn lần đừng ở trước người khác cười như vậy nha!”

“Ta sợ những người đó sẽ không khống chế được ngực cuồng loạn tim đập, bị nàng dùng vẻ đẹp hại chết”

“Nói hươu nói vượn”. Tươi cười của nàng lớn hơn nữa, hẳn hít khí cũng không thông.

“Ta nói là lời nói thật nha!” Biết rõ nhìn chăm chăm nàng sẽ làm cho chính mình tâm hoảng loạn, hại hẳn nghĩ muốn chết, như thế nào cũng luyện tiếc đem ánh mắt rời đi.

“Toàn ba hoa”. Người này trước đó không báo cho nàng biết việc thành thân, hại nàng bụng rỗng ép buộc một ngày, lúc này đối cực kỳ.

Luyện Vô Tâm đứng dậy đi tới trước mấy món điểm tâm đặt trên bàn tròn.

“Đợi chút, Tâm nhi, người đừng ăn trước nha!” Tiến lên trước, hấn nắm hai ly rượu, rót vào rượu tinh khiết. “Lí đại ca nói, phải uống rượu giao bôi trước”.

Cầm tay nàng vòng qua cánh tay mình, hấn đem rượu trong chén mình uống vội đi một nửa.

“Rượu giao bôi tượng trưng chúng ta từ nay hai hợp làm một, sau này tương thân tương ái, mau học ta uống một nửa, mau nào!”

Nhìn thấy mong đợi của hấn, Luyện Vô Tâm đem ly rượu tới trước mũi, ánh mắt bỗng hiện lên một đạo dị quang, uống lên một nửa, lại theo mong muốn của hấn đổi chén cùng uống.

Uống xong, Lục Viễn Tri đem ly rượu đặt xuống dưới gầm giường, mong hôn nhân sau trăm năm hòa hảo.

“Từ giờ trở đi, người chính là nương tử của Lục Viễn Tri ta, ta đây cũng là trưởng phu thân ái của người, tương công, ta vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ rơi người, phản bội người; từ nay về sau, chúng ta cùng nhau chung sống, không rời xa nhau”. Hấn dùng từ mặc dù ngốc, ánh mắt lại còn tương đương thật sự. “Nàng nói có đúng không, Tâm nhi nương tử?”

Khuôn mặt ngẩn ra, “Người kêu ta cái gì?” trên mặt nàng xuất hiện sắc kiêu nhọt nhọt đỏ ửng khó xuất hiện.

“Tâm nhi nương tử nha!” Hấn nháy mắt mấy cái, rót cục hấn làm cho nàng một mặt nàng then thùng, “Không đúng sao? Ta sớm muốn kêu như vậy, Tâm nhi nương tử, Tâm nhi nương tử, so với Tâm nhi nghe rất tốt!”

Nhìn trên mặt hấn thêm sắc ửng đỏ, Lục Viễn Tri từng bước yêu cầu, “Để công bằng, ta gọi nàng nương tử, nàng cũng gọi ta một tiếng tướng công được hay không?” Hấn đối với việc xưng hô này thực chờ mong.

“Lục Viễn Tri, người không để cho ta ăn cái gì?”

“Quý hẹp hòi, gọi một chút cũng không chịu”. Mặc dù bất mãn nhưng hấn cũng không muốn để nương tử của mình bị đói trong đêm tân hôn.

Đi tới trước ánh nến yên ương, hấn sẵn sóc gấp một miếng bánh sủi cảo làm bộ muốn dọa nàng.

Để miếng bánh sủi cảo trước miệng rất chướng mắt, Luyện Vô Tâm chỉ có há mồm nuốt vào, hấn nhếch miệng cười, hưởng thụ việc bón đồ ăn no cho thê tử, đem từng món hỉ trên bàn từ táo đỏ, lạc, long nhãn, hạt sen chờ hưởng miệng nàng phóng tới, chẳng qua mới gấp được mấy món điểm tâm, Lục Viễn Tri bỗng thấy trước mắt một trận choáng váng.

Không thể nào! Chén rượu nhỏ như vậy có thể làm hấn say? Hấn thân mình tuy không phải tốt lắm nhưng sao có thể như vậy?

“Này kêu.....hạt sen.....là nói cho....” Lại một trận choáng váng mơ hồ, hại hấn ngay cả nói cũng không nói rõ.

Làm cái gì? Đêm nay là đêm hấn động phòng hoa chúc, sẽ không phải không chống đỡ được mà gục xuống đi!

Luyện Vô Tâm bất động thanh sắc nói: “Người nói Lí đại ca hai đứa con một trai một gái, vì sao không thấy bọn họ?”

Tâm nhi trước mắt đột nhiên thành hai người, Lục Viễn Tri đứng không vững bị nàng nâng dậy, hấn ngồi ở trên giường. “Nghe nói phải đi sang nhà bác họ ở lại mấy ngày....Đáng chết! Đầu ta sao lại choáng như vậy?”

Luyện Vô Tâm bình tĩnh trả lời, “Bởi vì rượu này đã bị người ta hạ mê dược, người tự nhiên sẽ thấy choáng váng”. Từ trước lúc uống nàng đã ngửi thấy mùi khác thường.

“Mê được? Làm sao có thể? Đây là Lí đại ca giao cho ta nha!” Kích động khiến đầu thêm quay cuồng, Lục Viễn Tri thê thảm ngồi ghé vào trên giường.

Luyện Vô Tâm môi nâng lên nụ cười lạnh, đem ánh mắt dời tới ngoài cửa: “Làm gì trốn trốn tránh tránh, nếu đến đây, liền hiện thân đi!”

Không để cho nàng chờ lâu, ngoài cửa truyền đến giọng nam xa lạ.

“Không hổ là đồ đệ của Y thánh, ta quá sơ suất, không nên nghĩ đến hạ mê được là có thể chế phục người”. Cửa mở, đi vào là một vị nam tử cánh tay phải đã bị chặt đứt, theo phía sau hắn có vài tên đao thủ, còn có vẻ mặt lo lắng của vợ chồng người thợ săn.

Bọn họ là đồng bọn!

Lục Viễn Tri trừng lớn mắt, lên án nhìn vợ chồng người thợ săn. “Lí đại ca, ta tín nhiệm người như vậy, người cư nhiên hạ mê được ta cùng Tâm nhi”

“Tiểu huynh đệ, ta....thực xin lỗi, nam nhân này bắt hài tử của ta, uy hiếp ta muốn cho người cùng cô nương ra Anh Đào Cốc”. Người thợ săn vừa hổ thẹn vừa đau khổ, hắn không có lựa chọn, chỉ có thể nghe theo lời nói của nam nhân này.

Sở Bá Thiên trừng mắt nhìn Luyện Vô Tâm trong bộ quần áo sa mỏng, trong mắt thống hận cùng kinh diễm lần lượt thay đổi, hắn hận chính mình đến giờ phút này vẫn cảm thấy nữ nhân này quá mức đẹp.

“Mê được hắn là đã có tác dụng, người đứng cũng không yên rồi phải không?” Anh Đào Cốc không dễ tiến vào, hắn chỉ có thể dùng kế dụ địch đi ra.

“Người có vấn đề nha! Chúng ta với người không thù không oán, làm cái gì đến phá hư hôn sự của ta?” Lục Viễn Tri thở hổn hển nói mấy câu, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Sở Bá Thiên cười nhạo. “Không oán không hận? Hừ! Một năm trước, ma nữ này không phân tốt xấu giết bằng hữu của ta, còn chặt đứt cánh tay phải của ta, làm cho danh dự Bá Đạo Đường của ta trượt xuống thẳng tắp, nhận hết cười nhạo của các môn phái khác, nói ta không biết tự lượng sức mình khiêu chiến nàng, thù này ta không báo sẽ cảm thấy thật uất giận”

Hắn thậm chí bị Thủy gia từ hôn, trở thành trò cười trên giang hồ, “Hôm nay ta nhất định phải hoàn trả toàn bộ sỉ nhục lên người ma nữ này, chờ mê được trên người người phát tác, đến lúc đó ta nghĩ đối phó với người thế nào cũng được”

Bản năng bảo vệ của người nam thân trời dậy làm Lục Viễn Tri cố mở to mắt, chống lại thân thể lung lay sắp đổ, dùng thân che trước người Luyện Vô Tâm.

“Người như vậy mà là danh môn chính phái sao? Cư nhiên sử dụng loại chiêu thức ti bỉ này...”

Hai câu nói cho hết lời, thân mình quay quay, xong rồi! Hắn chống đỡ không được.

Cảm thấy bàn tay mềm mại nhẹ vỗ về đầu hắn, hắn bằng cảm giác bắt lấy cái tay kia, “Tâm nhi nương tử....Nàng đi mau....Nàng không thể có chuyện gì....Đáng chết....ta nghĩ bảo hộ nàng nha...”

“Đông” một tiếng, toàn đầu ngã xuống gối mềm, Lục Viễn Tri phát ra tiếng hít thở nặng nề, hoàn toàn hôn mê.

Xác định hắn ngủ say cũng lộn chết giống nhau, sẽ không còn người “thét chói tai” quấy nhiễu mà bình tĩnh, Luyện Vô Tâm mới rút tay ra khỏi bàn tay hắn.

Nàng chậm rãi quay đầu, lấy tiếng nói lạnh như băng: “Từ nhỏ sư phụ liền hạ trăm độc với ta, mê được nho nhỏ căn bản đối với ta một chút tác dụng cũng không có”.

Rốt cục có thể quang minh chính đại “sửa chữa” nhóm người này.

“Không có khả năng!” Sở Bá Thiên cầm lấy chuỗi kiếm, hai mắt mở to nhìn nàng như quỷ mị phút chốc tới gần trước mắt mình...

Thời điểm Lục Viễn Tri lần nữa tỉnh dậy đã là chạng vạng ngày hôm sau, hắn mê man gần một ngày.

“Nương tử! Tâm nhi nương tử!” Đầu vẫn lơ mơ, hấn lại lo lắng nương tử của hấn, nhảy xuống giường chuyện thứ nhất cần làm chính là tìm kiếm Luyện Vô Tâm.

Luyện Vô Tâm bưng mấy món đồ ăn vừa đúng lúc đồng thời hấn mở cửa, đem điểm tâm nhỏ đặt trên bàn.

“Tâm nhi nương tử, nàng có chuyện gì không? Tên kia có làm nàng bị thương không?” Lôi kéo nàng trái xoay phải xoay, Lục Viễn Tri lo lắng nói.

“Ta không sao”

Hấn thở ra một hơi, ngay sau đó lại muốn nhắc đến một người khác, “Tên kia hấn...”

Luyện Vô Tâm yên lặng nhìn hấn mà không nói, hấn thật cẩn thận hỏi: “Nàng...giết hấn?”

“Ta phé đi gân mạch của hấn, làm cho hấn không thể tập lại võ”. Đôi mắt lạnh lẽ nhìn chăm chú vào cái nắm tay của hai người. “Chàng không muốn ta giết người không phải sao?”

Hấn tử mĩ an bài đêm tân hôn lại bị người ta phá hủy, nàng không biết tài cán vì hấn làm cái gì, cho nên ở một khắc cuối cùng tha đám người bắt tử kia.

Lục Viễn Tri trên mặt có yên tâm cùng một tia kinh kị, Tâm nhi của hấn vì hấn mà thay đổi. “Lí đại ca bọn họ.....”

“Ta muốn bọn họ mang theo đứa nhỏ đi đến chỗ người thân, đệ tử Bá Đạo Đường còn có thể tìm đến đây, bọn họ ở nơi này không an toàn”

“Chỉ cần Lí đại ca bọn họ một nhà bình an là tốt rồi”. Lục Viễn Tri nắm tay nàng, song song ngồi ở trước bàn tròn, cho đến lúc này hấn mới nhớ tới lúc này Tâm nhi một chút dị trạng cũng không có. “Đúng rồi, Tâm nhi nương tử, nàng làm sao mà biết rượu kia có vấn đề? Hơn nữa ta thấy nàng cũng uống, như thế nào một chút việc cũng không có?”

“Thể chất của ta không sợ độc, hơn nữa rượu kia ta vừa ngửi liền biết có vấn đề”

“Nếu vậy sao nàng không nhắc nhở ta?” Hấn hai mắt kháng nghị nhìn nàng, thực nhẫn tâm, chỉ làm cho hấn một người hưởng tư vị đau đầu.

“Chàng động tác nhanh như vậy đã uống xong, ta căn bản ngăn cản không được”

Lục Viễn Tri bất mãn, Tâm nhi nương tử luôn lạnh lùng như băng, cũng không giống hấn mong chờ hôn lễ của hai người bọn họ như vậy.

Khoan đã! Hấn không phải đã quên chuyện trọng yếu rồi sao! “Tâm nhi nương tử, mê dược này đối với thân thể của ta có ảnh hưởng sao?”

Nàng lắc đầu, “Không trở ngại, chính là chàng một ngày chưa ăn uống gì, cần ăn gì đó lại dưỡng chút tinh thần là được rồi”.

“Nói vậy là, chúng ta có thể tiếp tục đêm tân hôn bị ngắt ngang?” (Míp: anh thật là ý tứ); @Kat: ý tứ quá nhỡ, háo sắc thì cóa!!!!)

Sau một lúc thật lâu, Luyện Vô Tâm rũ mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt lạnh lẽ hiện lên một chút mây đỏ. “Nhưng mà chàng vừa mới tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi, không nên quá mức mệt nhọc”

“Cần phải nghỉ ngơi, nhưng ta muốn nàng cùng nghỉ với ta”. Hấn tươi cười thật to, nói xấu xa.

“Ăn trước mấy món này đi!”

“Đúng đúng, ta đói lắm”. Đã đói bụng không tính làm gì, thân thể quá đói mới là thống khổ! Hấn muốn hái đóa anh đào đỏ tươi của nàng thật lâu thật lâu.

Nương tử thân ái, hấn trước ăn no rồi nói sau!

5. Chương 5

Nam nhân ngồi xếp bằng trước môn khảm, tức giận trừng lớn mắt, trên mặt khó nén được thần sắc bất mãn.

Bộ dáng hần thở phì phì đã liên tục cả một ngày, trong cuộc đời lần đầu tiên Luyện Vô Tâm biết cái gì kêu bất đắc dĩ, nhẹ thở một hơi, nàng nhẹ thân dời bước tới bên người hần, đơn giản cùng hần ngồi bên nhau.

Nàng nên cảm thấy vui mừng bởi vì hần để ý, hay là nên cảm thấy bất đắc dĩ bởi vì tính tình hần cố chấp, không biết nam nhân này cũng thể đem một chuyện “nhỏ” nghĩ trong lòng lâu như vậy.

“Ta đã nói rồi, ta không sao”. Hôm nay nàng đã mở miệng nói lời này không dưới mười lần.

Nam nhân buồn bực biểu tình càng thêm nghiêm trọng, càng sâu tới, trong mắt có nồng đậm sự tức giận, không phải là đối với nàng mà là đối với chính hần.

“Đây không phải là lỗi sai của chàng”.

Nam nhân vẫn là thờ ơ.

“Ta từ nhỏ học y, phương diện này hiểu biết so với chàng nhiều hơn, tự nhiên biết nữ nhân đêm đầu tiên có bao nhiêu không khỏe, không phải chỉ có ta, mọi nữ tử khác đều là như thế”. Luyện Vô Tâm cũng không biết chính mình làm sao có thể nhẫn nại cùng hần nói mấy thứ này.

Nam nhân tiếp tục hít vào, thở ra, ngực hần phập phồng dần dần thành lớn hơn, xem ra hần lại bắt đầu mất hứng.

Nàng không có cách nào khác, chỉ có thể buông ra một câu, “Chàng còn tiếp tục biểu tình như vậy, ta sẽ nghĩ chàng hối hận khi cưới ta”.

Nói cái gì cũng không hữu hiệu bằng câu này, nam nhân nháy mắt xoay lại hung hăng trừng mắt nàng.

“Ta sẽ không hối hận!” hần vừa giận vừa hướng nàng gầm rú.

Thật lâu sau hần bình tĩnh, mới vừa rồi tức giận lại bộc phát ra ngoài, “Thực xin lỗi, ta không phải muốn to tiếng với nàng....Chỉ vì, chỉ vì.....”

Nhìn thấy trên đẹn dính tơ máu đỏ sẫm, cho dù biết nữ nhân đều có biểu hiện như vậy, nhưng dù như thế nào, hần vẫn thực buồn bực chính mình.

“Ta làm nàng bị thương!” thê tử đối với hần có ý nghĩa cực kỳ quan trọng, là người hần có thể cùng nhau dặt tay cả đời, hần muốn bảo vệ cho nàng đều không còn kịp rồi, lại còn làm thương nàng.

“Biết làm thương ta, không phải chàng còn ăn thật sự vui vẻ?” Muốn hần nghỉ ngơi hần không chịu. “Cho nên đừng tức giận vô vị như vậy nữa, ta cũng không cảm thấy đau, cũng chỉ cảm thấy không thoải mái một lúc thôi...” Luyện Vô Tâm ngừng nói, trên mặt hiện lên vẻ ửng hồng kì lạ.

“Không phải, nàng không hiểu ý nghĩ của ta”. Sáng sớm tỉnh lại, đầu óc cũng thanh tỉnh mà tự hỏi.

“Nếu lại phát sinh chuyện tình tối hôm qua, ta căn bản vô lực bảo hộ nàng...” Đáy mắt tràn ngập một mảnh u buồn, hần cúi đầu nhìn chằm chằm ngực mình.

Một năm qua sống rồi luyện tập làm cho cơ bắp trên người hần rắn chắc hơn, nhưng hần chung quy vẫn là nhìn được không dùng được, hần phải bảo hộ nàng như thế nào đây?

Hần là người mang theo điềm xấu, làm sao có năng lực thay nường tử hần tẩy đi cái ô danh kia? “Trái lại, ta còn phải thường thường dựa vào nàng chiếu cố, một trượng phu giống như ta thật sự là uất ức cực kỳ”.

“Chàng muốn bảo hộ ta?” Luyện Vô Tâm lặp lại nhớ kỹ lời hần nói, như là nghĩ đến cái gì, rồi sau đó chớp đôi mi thanh tú, không dấu vết nhìn hần từ đầu đến chân. “Chàng, có hay không cảm thấy thân mình có chút khác thường?”

“Có!”

Nàng kiên nhẫn, chờ đáp án của hần.

“Trong lòng ta cực kỳ không thoải mái!” Hấn chỉ vào ngực, lại thanh minh cảm giác của hấn đối với nàng.

“Trong lòng không thoải mái?” Nàng nhũ mi lại, là tướng công này không có tri giác, hay là thuốc kia có vấn đề?

Không nên có vấn đề mới đúng, đây là phương pháp sư phụ hao hết tâm lực suốt cuộc đời tìm ra, làm sao có thể không có hiệu quả?

“Đúng, bởi vì nàng!”

Nàng nhướn mày, bỗng nhiên hiểu ra, hấn vẫn nhớ mãi không quên chuyện tình đem nàng làm bị thương sao?

“Nàng làm cho ta cảm thấy thất bại cực kỳ, muốn bảo hộ nàng, lại mỗi lần trái lại khiến nàng phải cứu mạng, Tâm nhi nương tử, vì sao ta không thể sớm một chút gặp nàng? Như vậy ta có thể hăng hái hướng về phía trước, học điểm quyền cước công phu cũng tốt, tuyệt đối sẽ có làm nam nhân bản lĩnh bảo hộ nàng”

Luyện Vô Tâm ngực siết lại, liền như vậy lẳng lặng xem xét bộ dáng thật bại của hấn, rồi sau đó nàng làm việc mà ngay cả chính nàng cũng ngạc nhiên, nàng, chủ động hôn hấn.

Không chỉ nàng vì hành động kim lòng không đậu của chính mình dọa đến, mà ngay cả Lục Viễn Tri cũng vậy, hấn trừng lớn hai mắt nhìn nàng.

Ánh mắt nàng lại còn lóe lên, tùy ý loạn bay, “Ta.....Ta chính mình có thể tự bảo vệ mình, không cần chàng gà mẹ nhiều chuyện, chàng cố gắng đừng để ta lo lắng là tốt rồi”.

Nàng đứng dậy muốn đi vào lại bị hấn mau từng bước ôm chặt lấy từ phía sau.

“Tâm nhi nương tử, nàng nói như vậy làm cho ta rất thương tâm!” Lí do hấn thoái thác cùng tươi cười trên mặt thực ngược nhau, trong lòng buồn bực dần dần tản ra, có Tâm nhi nương tử hưởng ứng như vậy, cho dù hấn cái gì cũng không có nhưng thề sống chết muốn nàng.

“Ta biết nàng nghe xong lời ta nói sẽ thực cảm động, nhưng mà lần tiếp theo nhớ rõ dùng phương pháp này sớm một chút an ủi ta, ta sẽ không dùng sâu mi khổ kiểm ngồi ở chỗ này ai oán một ngày”

Khuôn mặt quăng đến một cái tức giận, đáng tiếc trên mặt không hề mang theo lạnh lùng băng sương, chỉ có thần nhiên đỏ ửng giống như nữ nhi nổi giận.

Lục Viễn Tri nhìn chằm chằm một bên mặt nàng, nương tử hấn đang xấu hổ nha, bộ dáng nàng xấu hổ thật sự đáng yêu, như nhau đêm qua.....

Hấn ôm lấy nàng, thanh âm đột nhiên trở nên trầm xuống, “Tâm nhi, nàng xác định thân mình nàng thật sự không có việc gì chứ?”

Théo ánh mắt nóng bỏng của hấn, nàng thấy được khát vọng nam nhân, bên tai, sau gáy dần dần nóng lên, “Chàng hoài nghi lời nói của ta?”

“Đương nhiên không phải, ta chỉ nghĩ không muốn lại làm nàng bị thương”. Ôm lấy nàng, hấn hướng hai người bước nhanh vào tân phòng.

“Áy náy của chàng đâu?” Chớp mi, nàng tà liếc hấn một cái.

“Không phải nàng muốn ta đừng nghĩ về nó nữa sao!” Hấn lăm bắm, thật cẩn thận đem nàng đặt trên giường, nhẹ nhàng cởi quần áo của nàng.

Thật lâu sau, hấn thỏa mãn ôm lấy nàng nhắm mắt, một khắc trước khi ngủ, nữ nhân gồi lên trước ngực hấn, đột nhiên nói: “Ta nhớ rõ chàng từng nói chàng trên có mẹ ruột, thậm chí còn có đệ muội, chúng ta thành thân không cần thông báo bọn họ một tiếng sao?”

Trầm mê bị đánh tan, Lục Viễn Tri cúi con người đen nhìn thê tử hấn, “Nàng không thích cùng người khác giao tiếp”.

“Bọn họ là người thân”. Thế nhân đều coi trọng lễ tiết, nàng vào cửa Lục gia làm con dâu, có phải hay không nên hướng mẹ chồng thỉnh an?

“Người thân?” Trên mặt hần tràn ngập một cổ trầm trọng không nói nên lời, “Cho dù là người thân, bọn họ lại ghét bỏ ta là ôn thần, không ai muốn liên quan tới ta”

“Cho nên chàng không thêm để ý tới bọn họ?”

“Nếu có thể không thêm để ý thì tốt rồi”. Nàng là thê tử của hần, cho nên hần không nghĩ sẽ nói dối nàng, bao nhiêu lần hần đều muốn chạy về nhìn một chút, đáng tiếc hần chính là không đủ dũng khí.

Không thích bộ dáng hần cau mày, nàng lấy tay hướng mi tâm hần xoa nhẹ. “Sáng mai chúng ta sửa sang lại chuẩn bị rồi đi tới Lục gia thôi!”

Con người hần hơi lóe lên, điểm nhẹ giữa trán nàng, “Tâm nhi nương tử, nàng có phát hiện hay không nàng càng lúc càng nhiệt tình nha! Tuy rằng ta thích nàng dùng tay chạm vào ta, nhưng mà, ta càng thích nàng dùng phương pháp hôn môi để an ủi ta, tốt nhất liền hôn ta...”

“.....”

“Ai nha! Nương tử, đây đâu phải hôn, nàng sao lại liền động thủ đánh ta?” Xuống tay thực không lưu tình, hần là tướng công của nàng mà!

“Sợ đau? Chờ rời đi Lục gia quay về Anh Cốc, đừng quên chàng còn nợ ta chuyện hột anh đào, ta còn chưa tính toán sổ sách với chàng nha”

Hần không thể lên tiếng, trong chốc lát miệng lẩm bẩm nói: “Quý hạp hời, đều là vợ chồng rồi....Được thôi! Không ăn thì không ăn, nàng không cần phải trừng ta, cùng lắm thì về sau sẽ ăn nàng không ăn anh đào là tốt rồi!”

Vài chục năm trước, Dương Châu trong thành không ai không biết tiền trang Lục gia, các cửa tiệm trải rộng khắp vùng Giang Nam, chỉ tiếc đều đã thành mây khói, nay đã không còn phồn thịnh nữa.

Lục gia trang từ khi lão gia qua đời, quyền lực đều nằm trong tay của phu nhân, ít nhiều nàng cũng không thua kém người khác, một nữ nhân có thể đem tiền trang chống đỡ quá mười mấy năm cũng coi như rất khá rồi.

“Nương, không tốt! Đại Hưng tiền trang bên cạnh tiệm của chúng ta ở thành đông lại mở thêm một cửa hàng khác!” một tuần nam áo trắng thần sắc kích động vọt vào trong sảnh, vừa vặn thấy một nữ tử đầu cài hạt ngọc lục bảo, vòng ngọc trong tay nữ tử tử nhất thời rơi vỡ.

“Ca, người vợ vĩ như vậy làm cái gì? Người nhìn xem người đem vòng ngọc của ta làm hỏng rồi, đây là ta hôm nay trên đường mới mua nhá!” Lục Viễn Hồng tức giận hần lỗ mãng, đau lòng nhìn xuống đất đầy mảnh nhỏ. “Không phải mở thêm cửa hàng mà thôi sao! Người hô to gọi nhỏ làm cái gì? Bằng vào cái tiểu điểm kia thì có thể làm được cái gì chứ?”

Lục Viễn Thiên trừng mắt nhìn vào đáy mắt chỉ biết đến chơi của muội muội, “Không thể nói như vậy, năm ngoái Đại Hưng cũng chẳng qua mở thêm hai gian cửa tiệm nhưng lại hút nguyên một nửa khách của tiền trang Lục gia chúng ta, cứ như vậy đi xuống, địa vị của chúng ta ở Dương Châu sẽ không tốt!” hần nhìn Lục phu nhân đang ngồi ở vị trí chủ thượng uống trà.

“Người chờ đến lúc bọn họ hùng tráng đứng lên, đến lúc này người còn được làm Lục gia tiểu thư sao? Đến ngày Đại Hưng đem nuốt tiền trang của chúng ta, người chờ mà ăn không khí đi! Đến lúc đó liền bán người đi làm nha hoàn kiếm tiền mà sống”

Nghĩ đến tương lai những ngày khổ cực, Lục Viễn Hồng được nuông chiều từ bé sợ tới mức hoa dung thất sắc, nhéo thân, nhắm thẳng tới chỗ Lục phu nhân chạy đến. “Nương, ca ca nói như vậy là thật sao? Tiền trang của chúng ta thực sẽ bị người khác thôn tính, về sau muốn chúng ta đi thay người khác giặt quần áo, nấu cơm, làm những việc của hạ nhân?”

“Viễn Thiên, đừng khiến muội muội của con sợ” Lục phu nhân mày nhẹ nhàng nhắc lên, trách cứ trừng mắt liếc con mình một cái.

Ôm lấy nữ nhi bảo bối, Lục phu nhân một bên vỗ một bên an ủi: “Đừng nghe ca con nói bậy, còn có nương ở đây, Lục gia sao có thể lui tụt được”.

Lục Viễn Thiên không phục nói: “Nương, ta không nói sai, nếu nương không để ý tới đối phương, bọn họ sẽ cho rằng tiền trang của Lục gia chúng ta sợ bọn họ, khi thế một ngày so với một ngày càng tăng vọt, nói không chừng ngày nào đó sẽ khiến chúng ta suy sụp”

“Đừng nói vậy!” Lục phu nhân ngưng trọng sắc mặt, “Mấy năm nay trải qua bao nhiêu mưa gió ta đều có thể chống đỡ, bây giờ chẳng lẽ còn sợ mấy kẻ đó sao?”

“Nhưng mà, nương, tiền trang chúng ta khách hàng ngày càng giảm bớt, điều này không phải là giả!” Mặt hần có ẩn ưu.

Lục phu nhân khẽ chớp mi, lời con nói cũng không phải không có lý, nhưng là dựa vào lực một mình nàng, dưới gối lại có hai hài tử chưa từng chịu khổ, phải như thế nào mới có thể bảo vệ gia nghiệp này, trừ phi...

“Trừ phi chúng ta có hậu thuẫn lớn mạnh làm chủ lực, tìm người có quyền thế thay ta làm chỗ dựa, như vậy không sợ có người dám cùng ta tranh sinh ý”. Lục Viễn Thiên nhìn chăm chăm mẫu thân, ánh mắt cố ý lại vô tình ngấm đến trên người muội muội.

Lục phu nhân gật gật đầu. “Là có chút chuyện thế này, ta đến nay còn giữ ngọc bội năm đó Ân gia đưa tới, nếu nhớ không lầm, chờ Hồng nhi đủ mười bảy tuổi, con của Ân tộc trưởng sẽ tới cầu hôn!”

“Mười bảy, đó không phải là hai tháng sau sao!” Lục Viễn Hồng lay vạt áo Lục phu nhân, không thuận theo kêu to, “Không cần! Nương, Ân gia kia ta không biết, ta không muốn lập gia đình!”

“Hồng nhi, việc hôn nhân này là do cha con ước định, năm đó Ân gia có danh hiệu đứng đầu võ lâm lục đại môn phái, gia thế so với chúng ta cũng tốt hơn nhiều lắm, người gả vào đó thực sự là hưởng phúc!” Lục phu nhân an ủi nữ nhi.

Khuôn mặt trắng nõn thẩu hồng trần đầy ngạo khí cùng hờn giận, “Ta không cần, nếu cái người họ Ân kia là người quái dị, tính tình kém, hoặc là thiếu tay thiếu chân, có bệnh gì không tiện nói ra, ta đây làm sao bây giờ? Nương, người thực sẽ đem bỏ Hồng nhi gả cho cái người ngay cả mặt mũi cũng chưa nhìn qua sao?”

“Này...” Lục phu nhân có điểm chần chờ.

“Nương, người không cần thay Hồng muội lo lắng!” Lục Viễn Thiên cười do đã định liệu trước, “Ân Nham Tuyền một thân tập võ nghệ, từ lúc trong chốn giang hồ xông ra một phen danh hào, võ lâm nhân sĩ phong cho hần là Ngũ quân kiếm, ý nói hần ngọc thụ lâm phong, nổi tiếng cương trực ghét đua nịnh, chính là người của danh môn chính phái, vốn là Hồng muội chúng ta trèo cao lên người ta, chúng ta còn oán giận cái gì”

“Viễn Thiên, tin tức này của con có đúng hay không, có thể tin được không?” Lục phu nhân hơi chần chờ, nàng chỉ biết kinh doanh, không hiểu cái gì là giang hồ.

“Đương nhiên tin cậy, đây đều là do bằng hữu tứ phương nói cho con biết, mấy ngày hôm trước con cùng một người trong đó đi uống rượu, hần nói Ân gia ngày gần đây có phái người đến Dương Châu hành động, con đoán nói không chừng là muốn nhà chúng ta đàm phán việc hôn nhân!”

“Sau khi cha con mất, Ân gia vẫn không hề có động tĩnh, ta còn nghĩ rằng bọn họ đã quên chuyện này!”

“Nương, chúng ta năm đó có thể nắm được ngọc hoàn chỉ phúc vi hôn, Ân gia là những người có danh tiếng, không có khả năng bội ước!” Lục Viễn Thiên dừng một chút lại nói thềm vài câu, “Cũng không thể hủy hôn, ta đều khoe khoang với đám bạn kia Ân Nham Tuyền là muội phu của ta, nếu không thể như vậy ta sẽ mất hết mặt mũi”

“Trời ơi! Người ít đi lâu lỏng ở bên ngoài là ta có thể bớt được chút phiền lòng” Lục phu nhân lắc đầu nói.

Hai hài tử từ nhỏ đều bị nàng làm hư, từ bé đều được nuông chiều, thích ăn thích uống đều được thỏa mãn, bây giờ nàng làm sao có thể yên tâm đem sản nghiệp Lục gia giao trên tay bọn họ!

Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm kêu khẩn cấp.

“Phu nhân, phu nhân!”

Quản sự Lục gia một than hấp tấp mang theo vẻ mặt hoảng sợ vọt phần thất sắc vọt tiến vào.

“Chuyện gì khiến người kích động như vậy?”

“Trở về, trở về, đã trở về...” Hà quân sự cầm trong tay ngọc bội mà lão gia đã tự tay khắc vì đại thiếu gia, coi đây là chứng, ý muốn không tiếp hạ cả giận: “Là đại thiếu gia đã trở lại!”

Nghe vậy, Lục phu nhân, Lục Viễn Thiên, Lục Viễn Hồng cả ba người cảm đều rút xuống dưới.

Không thể nào? Sao chỗ kia đã trở lại?

Khí phái lâu vũ, quảng đại đình viện, thậm chí còn có núi giả thạch, tiểu kiều lưu thủy, khắp nơi đều là cảnh cũ của Lục gia.

Một nam một nữ theo người ta dẫn đường, rẽ quá hai khúc ngoặt, quanh mình đều là những lời nói khe thâm, cô nương xinh đẹp kinh diễm làm cho hạ nhân Lục gia trắng mắt liếc một cái nam nhân bên cạnh.

“Lục gia, tựa hồ không không nghèo như chàng nói”

“Ta không nói dối, so với thời điểm năm đó ta rời đi, Lục gia này quả thật không giống!” không duyên cớ khiến nương tử nhìn chằm chằm, Lục Viễn Tri đương nhiên muốn làm sáng tỏ!

Thời điểm cha hắn vẫn còn trên đời, Lục gia trong vòng mười bước có thể thấy được đầy tớ nhỏ nhất!

Chính là vật đổi sao dời, vận xấu Lục gia bắt đầu, ngay khi hắn vừa tròn sáu tuổi, đầu tiên là người làm của Lục gia vô cớ chết bất đắc kỳ tử bên trong xe ngựa, hạ nhân một người tiếp một người sinh bệnh, lại liên tiếp dả kích đến thương gia, tiền trang của Lục gia tràn ngập nguy cơ.

Mẹ ruột hắn đem toàn bộ sai lầm đổ lên trên người hắn, sợ hắn là tai tinh mang họa cho cả nhà nên đem hắn đuổi ra ngoài cho hắn tự sinh tự diệt.

“Người, sao chỗ này, còn trở về làm cái gì?”

Bọn họ chân mới bước vào đại sảnh, một giọng nữ trẻ tuổi chói tai lại bén nhong không chút khách khí hướng bọn họ kêu lên.

Luyện Vô Tâm ánh mắt buồn bã, quét ánh mắt về phía bên kia nam nhân vẫn thản nhiên lộ mỉm cười.

“Ta nghĩ, nơi này dù nói thế nào vẫn là nhà của ta?”

Nhìn nam tử trước mắt xa lạ, Lục Viễn Hồng không nghĩ bày ra cái gì gọi là tình cảm anh em, nàng cười hừ một tiếng, “Chê cười! Thời điểm nương nói muốn đem người đuổi ra gia môn kia người đã không còn là người của Lục gia, ta không nghĩ tới người còn có mặt mũi trở về tự xưng là Lục gia đại thiếu gia? Làm ơn! Đừng mang vận xui của người đem đến Lục gia được không?”

Lục Viễn Tri tươi cười có chút tối lại, con người đen chậm rãi chống lại run sợ trước cái nhìn chằm chằm của Lục phu nhân.

Trong trí nhớ của hắn khi còn nhỏ, nương hắn có một mái tóc đen dài mượt mà, nay cũng đã điểm những sợi trắng, điểm xa lạ làm cho hắn cơ hồ không nhận thức được, duy nhất không thay đổi là ánh mắt hồ hững của nàng.

“Ta biết nơi này không chào đón ta, nhưng ta dù sao vẫn mang họ Lục, nương tử ta nói, vô luận như thế nào đều phải đến đây hướng nương thỉnh an mới đúng lễ”

“Nương tử? Người như thế cũng có thể cưới vợ?” Lục Viễn Thiên kinh ngạc mở lớn mắt, giống như nghe thấy điều gì đáng cười, lên tiếng giễu cợt, “Nữ nhân nào gốc như vậy, sẽ nguyện gả cho người...”

Lúc này liếc ngang qua, toàn thân cứng lại, tiếng cười đột nhiên biến mất, một đôi tròng mắt thiếu điều rớt xuống đất.

Quả là một mỹ nhân quá xinh đẹp! Thế nhưng lại là thê tử của ca ca, thật sự là quá tệ đi.

“Cô nương, cùng người này ở chung một chỗ sẽ không có kết cục tốt đẹp, vì bảo mệnh, ta khuyên người mau rời khỏi hắn, nếu là sợ không có chỗ ở, không sao, Lục gia chúng ta có thể thu dụng người”. Nghĩ đến mỹ nhân như vậy sẽ hương tiêu ngọc tẫn, Lục Viễn Thiên liền cảm thấy đau lòng, không chút nghĩ ngợi đã nghĩ muốn hướng cầm tay trắng nõn nhỏ bé của người ta.

“Không cần!” Lục Viễn Tri la lên do tình thế cấp bách, là sợ đậu hũ của nương tử mình sẽ bị người ta ăn sao?

Thật ra không phải như vậy!

Hắn là sợ nương tử hắn xuống tay quá nặng, tốt xấu đây cũng là đệ đệ có chung huyết thống với hắn, hắn không muốn nhìn thấy Lục Viễn Thiên bộ dáng đầy máu tươi, cho nên xuất chiêu hướng thân đệ đệ đẩy ra, nguyện ý đẩy hắn ra, vậy mà —

Phanh!

Lục Viễn Thiên cả người bay ra ngoài, một trận tiếng lách cách binh binh vang lên, cùng cái bàn vỡ thành nhiều mảnh.

Lúc này, tiếng thét chói tai không ngừng, ở giữa chỉ có Luyện Vô Tâm dương mi, coi như một chút cũng không kinh ngạc.

Lục Viễn Tri không hiểu ra sao trừng mắt nhìn hai tay mình, trong ánh mắt hiện rõ vẻ nồng đậm khó hiểu.

Hắn rõ ràng cái gì cũng không đụng tới. Vì sao đệ đệ lại bị ngã bay ra ngoài?

Lục Viễn Hồng nâng dậy ca ca ô hô kêu đau, hướng sao chổi kia rống to. “Đòi mạng nha! Người một hồi đến liền hạ độc thủ với ca ca, người hại cha không đủ, bây giờ còn muốn hại nhà chúng ta sao?”

“Im miệng, Hồng nhi!” Lục phu nhân thanh âm uy nghiêm vang lên.

“Nương! Ta nói đâu có sai...”

“Hồng nhi, mang ca con trở về phòng, thuận tiện thỉnh đại phu đến xem thương thế của ca con, còn có, không có cho phép của ta, con cùng Thiên nhi không được bước vào đại sảnh một bước”. Không thể để chúng bị dính xui xẻo được.

Lời này vào tai Lục Viễn Tri, tâm phát lạnh, cảm thấy lạnh sát!

Ngay cả mẫu thân mang thai hạ sinh hắn, cũng coi hắn trở thành ôn thần để đề phòng, hắn đến tốt cùng còn ôm kỳ vọng gì đây?

Hy vọng bọn họ đừng bài xích mình?

Đừng nằm mơ, Lục Viễn Tri, bằng không người cũng sẽ không phải lưu lạc nhiều năm như vậy.

Đột nhiên, lòng bàn tay có sự đụng chạm mềm mại làm cho hắn rời xa trí nhớ cô độc, con người đen hạ xuống, một bàn tay trắng nõn nhỏ bé đang nắm năm ngón tay của hắn.

Luyện Vô Tâm không có nhìn hắn, chính là lạnh nhạt nhìn “mẹ chồng” trước mắt, hắn vì trong tay có bàn tay nàng ấm áp, ngực tràn ngập cảm động.

“Người ngoại trừ trở về thông báo một tiếng người đã cưới vợ, còn có chuyện gì sao?” Lục phu nhân lạnh lùng nói như đối đãi với người xa lạ, giống như chỉ cần hắn không cơ việc gì cũng nên nhanh chóng rút nhanh khỏi đây.

Trong mắt nàng có ý đuổi người, Lục Viễn Tri sao lại không nhìn ra?

Lúc này hắn bình tĩnh rất nhiều. “Không có, ta chỉ muốn hướng cha thấp nén hương, sau liền rời đi”

Lục phu nhân không nói thêm cái gì, nàng sai hạ nhân chuẩn bị, ánh mắt lơ đãng lướt đến hai người giao nắm hai tay, thực sự kinh ngạc, bà chống lại cái ngóng nhìn từ đôi mắt lạnh của nàng, thoáng chốc cả người chấn động.

Rõ ràng trời tháng chính lại giống như đặt mình trong mùa tuyết lớn, một nữ nhân mà thôi, có thể phát ra hơi thở đáng sợ như vậy, bỗng nhiên bà nhớ tới lời nói năm đó của tên đạo sĩ kia, muốn cùng Lục Viễn Tri bình an vô sự, nhất định phải là một người mang mệnh mà ngay cả quỷ đều phải sợ ba phần, không nghĩ tới trên đời này thật sự có một người như vậy.

Thật lâu sau—

Lục Viễn Tri tay cầm ba nén hương, cùng Luyện Vô Tâm song song quỳ gối trước từ đường của tổ tiên Lục gia bái tế Lục gia lão gia, Hà quân sự lại một lần vội vàng chạy vào từ đường, ở bên tai Lục phu nhân lú lú không biết nói cái gì.

Lục phu nhân vẻ mặt sáng ngời, “Cái gì? Người đến? Ngay trước cửa nhà?” nhưng rồi sắc mặt lập tức ảm đạm xuống dưới.

Như thế nào lại chọn lúc này đến?

Nếu để cho người nhà Ân gia gặp được Lục Viễn Tri có thể phát sinh chuyện gì hay không?

Ân gia nếu biết Lục gia bọn họ có một tai nhân mang mệnh như vậy, có thể hay không hủy bỏ hôn sự?

Không được! Nàng không thể mạo hiểm để mất đi việc hôn nhân này được, vì nữ nhi, cũng vì Lục gia, Lục phu nhân trầm ngâm trong chốc lát, lập tức đối với Hà quân sự phân phó. “Lão Hà, phái người đi dọn dẹp thiên viện kia một chút, giữ hai người bọn họ nghỉ ở trong này một đêm”

Vừa quay đầu lại, phát hiện hai người kia té bái xong đang đứng trước mặt bà.

Hai mắt lại nhìn tới cái nắm tay của hai người trong chốc lát, Lục phu nhân mới nói: “Sắc trời đã tối muộn, các người đêm nay ngủ lại Lục gia đi! Nhưng không có phép của ta, các người không được bước ra thiên viện nữa bước, cũng không chuẩn cùng bất luận kẻ nào nói chuyện với nhau”

Cái gọi là khách phòng thiên viện là một hoang viện, một gian phòng đơn sơ nhỏ hẹp, đạo đãi khách như vậy cũng là muốn tỏ vẻ đối với Lục Viễn Tri không hề hoan nghênh.

Nhưng Lục Viễn Tri ngược lại vẻ mặt vẫn lạc quan.

“Tâm nhi nương tử, nàng xem, nơi này thật thoải mái nha! Đi nhiều ngày như vậy, đêm nay cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt”. Hắn ngáp liên tục, nói không chừng còn chưa tới thời gian bữa tối đã ngủ say mất rồi.

Luyện Vô Tâm đứng ở một bên, đối với tươi cười quá mức miễn cưỡng trên mặt hắn cảm thấy khó chịu. “Ta có phải không nên kêu chàng trở về?”

“Có ý tứ gì?” Một tay chống đầu, hắn nghiêng người nằm trên giường, một cái chớp mắt cũng không rời khỏi nàng.

“Nếu ta không muốn chàng quay về Lục gia, chàng cũng sẽ không thấy không vui”. Lục gia sao có thể nào đối đãi với vị hôn phu của nàng như vậy, nàng mặc dù không nói ra nhưng cũng hết thấy xem dưới đáy lòng hiểu rõ.

“Ta không vui? Có sao? Ai nói ta không vui?” có thể tự tay thắp nén hương cho cha, hắn cao hứng còn không kịp, làm sao có thể tức giận?

“Tươi cười của chàng quá khó nhìn”

Cổ ý giờ lên khoe miệng cứng đờ, vẻ cợt nhả kia của nam nhân rốt cục biến mất, hắn ngẩng đầu nhìn quanh nơi này, “Tâm nhi nương tử, nàng có lẽ không biết, ta từng bị nhốt tại phòng ta hơn một năm”

Giống như trở lại trước đây, hắn cũng ngốc nghếch như thế lảng lảng ghé vào trên giường, nhìn ngoài cửa sổ tối đen một mảnh, nghe âm thanh náo nhiệt âm ỹ ở xa xa, chỉ có thể hâm mộ đứng thẳng tai nghe.

“Xem tướng nói sau khi ta sáu tuổi sẽ đem tai họa gây ra cho những người thân cận, muốn cha mẹ ta trước lúc ta chào đời đem ta giết bỏ, cha ta không tin điều này, vẫn như cũ mang ta theo trên người, ngày nào đó lúc ta đã qua sáu tuổi, cha đi tiền trang tuần tra lại ngoài ý muốn khó thở mà chết, sau đó tiền trang Lục gia liên tiếp gặp không ít vấn đề lớn, liên lụy vận chuyển buôn bán, nương liền đem mọi sự đúng sai đặt lên người ta, người đem ta nhốt trong phòng này, sai người đưa cơm đến, không cho phép ta ra ngoài nửa bước”

Là nương không muốn lại đóng cửa làm cho người ta lo lắng đề phòng tai họa, mới có thể đem hắn đuổi ra Lục phủ.

“Ta cũng oán trời trách đất, vì sao chỉ có ta mới gặp loại đối đãi này, vì sao ta đụng chạm vào ai người đầy đều gặp chuyện? Ta không muốn nha! Có một lần, ta không cẩn thận đối xử trên đường, người qua đường

hảo tâm đem ta mang về nơi hẩn ở, còn tìm đại phu chẩn trị cho ta, nàng đoán xem? Trần này một đêm nhiễm ôn dịch đáng sợ, bọn họ đều vì ta mà chết”. Hẩn dừng một chút, vẽ mặt cô đơn, “Một người thật cô đơn! Nhiều lúc ta không chống đỡ được nữa. Hy vọng chết sớm một chút có thể sớm giải thoát”

Luyện Vô Tâm lắc lắc chăm chú nhìn hẩn. “Ít nhất ta không chịu ảnh hưởng của chàng”

Hẩn nháy mắt mấy cái, dần dần hoàn hồn, chống lại nhìn thê tử hẩn. “Đúng vậy! Đều đã trôi qua, theo nàng nghĩ lại, hết thấy liền cũng không giống nhau”

Hẩn hướng nàng ngoéo tay một cái, ý bảo muốn nàng lại đây ngồi.

Khi bóng dáng của nàng tới gần, hẩn lấy tay đem nàng bắt vào trong lòng, khẽ mỉm cười, “Ông trời vẫn là để lại một người cho ta, một người ta có thể chạm vào, ta có thể chiều cổ, ta có thể có được, cho nên nói, chúng ta trúng mục tiêu nhất định cùng một chỗ!”

Hai tay quý trọng ôm chặt, “Có nàng ở lại bên ta là đủ rồi”

Luyện Vô Tâm vòng tay ôm thắt lưng hẩn, đem mặt vui vào ngực hẩn, nhẹ giọng nói ra ba chữ. “Ta cũng vậy”

Hẩn nghe thấy được, trên mặt càng thêm tươi cười.

Góc bên này nùng tình mật ý, tình cảnh yên tĩnh an tường; Bên ngoài đại sảnh lại càng thêm ồn ào náo nhiệt hơn.

“Cái gì? Từ hôn?” Lục phu nhân một hồi mất bình tĩnh mới có thể nói ra, trở mắt nhìn Ân Nham Tuyền trước mắt mang theo vài tên tùy tùng mà đến.

Mới vừa rồi nàng còn âm thầm may mắn, thanh niên này tuần tú lịch sự có phong độ của một đại tướng, nữ nhi tìm được nơi tốt như vậy, Lục gia cũng có thể củng cố địa vị.

Vậy mà, đối phương câu đầu mở miệng lại nói hai chữ làm cho người ta kinh ngạc “Từ hôn”

“Thật không dám dấu diếm, tại hạ từ hôn là trải qua quyết tâm mới có thể hạ quyết định” Ân Nham Tuyền trên mặt tràn đầy xin lỗi, hẩn tiếp tục nói: “Trên giang hồ gần đây xuất hiện một gã luyện võ tẩu hỏa nhập ma Phong Ma, gặp người liền giết, không hề lý trí, ta thực cân não tìm cách đối phó hẩn. Mặt khác còn có Huyết Ma Sát tâm ngoan thủ lạt, nửa tháng trước sư huynh đệ trong môn phủ ta phụng mệnh Khang vương gia, bị ma nữ kia cuồng ngạo hoành hành phế bỏ công lực, bây giờ còn nằm ở trên giường dưỡng thương. Mấy ngày trước, Bá Đạo Đường đường chủ cũng bởi vì nàng ta mà mất đi võ công, phí hoài bản thân mà nhảy xuống vực. Ta thân là ngũ quân kiếm đứng đầu, nhất định phải trừ nã đem ma nữ cùng Phong Ma hạ diệt”

Lục Viễn Hồng bị gọi tới thính tiền, hoàn toàn không có rụt rè của cô nương gia, khẩu khí cấp bách nói: “Việc này với hôn ước của chúng ta có quan hệ gì?”

Từ lúc đầu tiên nhìn thấy Ân Nham Tuyền ngọc thụ lâm phong, nàng một lòng liền bay đến trên người hẩn, nam nhân này nàng nhất định gả rồi.

“Một ngày không thể tiêu diệt ma nữ, Ân mỗ tâm không thể an bình, càng không rảnh để ý tới những cái khác, ta không nghĩ bởi vậy chậm trễ đến Lục gia tiểu thư, làm cho người phí thời gian tốt mà chờ ta”

Lục phu nhân thở dài một hơi nhẹ nhõm, nguyên lai là nguyên nhân này! Vậy đơn giản rồi.

Nàng ngấm liếc mắt một cái nữ nhi mình, “Hong nhi, ý con thế nào?”

Lục Viễn Hồng ửng đỏ nghiêm mặt, một đôi mắt chặt chẽ dính trên người Ân Nham Tuyền anh tuấn lại sẵn sốc, “Ta....ta không ngại, ta nguyện ý chờ”. Vị hôn phu như vậy, nàng chết cũng muốn lấy!

Lục Viễn Thiên vẫn không hé răng, mở miệng liền hỏi ra suy nghĩ trong lòng người Lục gia. “Ân đại hiệp, đối với kế hoạch trừ nã hai người kia, các người có tiến triển gì không?”

Ân Nham Tuyền lắc đầu thở dài, “Thật đáng tiếc, chúng ta căn bản không có đầu mối, trước không thể cập tới Phong Ma không rõ ở nơi nào, cho dù biết Huyết Ma Sát ở tại Anh Đào Cốc, nơi đó cũng có rất nhiều

cơ quan nguy hiểm, người bình thường rất khó tìm đến cửa vào chính xác, phàm những người rơi xuống hay đi qua Anh Cốc cơ hồ đều đã bị diệt khẩu”.

Lục Viễn Thiên bật thốt lên nói: “Như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể sao”

Ân Nham Tuyền hơi nhếch môi lại nói: “Cũng không phải không thu hoạch được gì, theo lời vài người tránh được ma nữ đuổi giết may mắn sống sót, nàng đối với anh đào rất có tình cảm, còn có quan trọng nhất là bên người nàng có một nam nhân cao gầy đi theo, y theo manh mối này tìm, ta nghĩ có một ngày ta có thể tìm được nàng”

Lục phu nhân, Lục Viễn Thiên cùng Lục Viễn Hồng ba người hai mặt nhìn nhau, không lời nào để nói.

Muốn làm như vậy, loại hình dung như vậy tùy tiện đầy đường đều ngoài đầu là thấy, tìm được người mới có quý a!

6. Chương 6

6.1

Người Lục gia không muốn từ hôn, việc hôn nhân này chỉ có thể tạm thời gác lại, Ân Nham Tuyền dẫn theo vài tên thủ hạ ở lại Lục phủ nghỉ ngơi, quyết định sáng mai xuất phát tiếp tục tìm kiếm tung tích hai tên gây họa lớn kia.

Đêm nay, sau khi hấn ra ngoài dùng bữa tối, trở lại Lục phủ đã gần đến đêm khuya, hấn lẳng lặng hướng phòng khách đi tới, bỗng nhiên, một trận tiếng cười sang sảng của nam nhân theo hướng thiên viện bay tới.

Ân Nham Tuyền nhướn đôi mày kiếm, đã nửa đêm là ai còn không chịu nghỉ ngơi?

Hấn khởi điểm lơ đãng, nhưng tiếng cười này thật quá vang vọng, làm cho người người ta nhin không được khó chịu, hấn theo tiếng cười kia mà đi tới.

Nương vào ánh trăng sáng tỏ, hấn ở một chỗ chưa bao giờ bước vào trong đình viện, nhìn thấy một người nam nhân ngồi dưới đất khanh khách cười không ngừng, một nữ tử đứng lặng ở bên.

“Chàng có thể đừng cười ngu ngốc như vậy được không?”

“Nhưng mà rất buồn cười, chơi cũng tốt lắm!” Lục Viễn Tri trừng mắt nhìn xem hai tay mình, đại khái ngay cả chính hấn cũng không biết vì sao đột nhiên hấn lại thành đại lực sĩ uy mãnh, chường chường thở ra đều có hăng hái.

Hấn bò thân lên, đi đến trước bức tường, học người ta hét lớn một tiếng, hai tay đánh về phía mặt tường, lòng bàn tay trào ra một đạo nguồn nhiệt, tường đá chịu chấn động hơi hơi lung lay một chút.

Cảm giác như vậy thật giống như hấn có nội lực thâm hậu, hấn tưởng như có thể giả tưởng chính mình là võ lâm cao thủ.

Đáng tiếc hấn sử dụng lực đạo không đúng, sau khi hai tay đánh ra, mỗi lần như vậy đều có một cổ lực bắn ngược lại đánh trả hấn, khiến cho hấn bắn trở lại, cả người lặn vài vòng trên mặt đất.

Lục Viễn Tri chạy về chỗ cũ nửa quỳ rạp trên mặt đất, trưng lên khuôn mặt tươi cười nói: “Chơi vui! Chơi rất vui! Tâm nhi nương tử, nàng muốn hay không cùng đến chơi đùa?”

Nói xong hấn lại ngu ngốc khanh khách cười, Luyện Vô Tâm dùng ánh mắt bất trị lườm hấn một cái, trong thanh âm mang vài phần bất đắc dĩ. “Lặn đến mười lần, chàng còn chơi không chán?”

Nhìn hấn một thân bản thủ, ống tay áo đều loạn thất bát tao, rất giống ở trong bùn lầy lội.

“Mỗi ngày đều bị nhốt trong phòng, chỉ có buổi tối mới có thể đi ra, thật sự không thú vị cực kì. Thật vất vả mới tìm được một chuyện thú vị chơi đùa, ta làm sao có thể chán?” Hấn hai tròng mắt tỏa sáng, trừng

mất hai tay, “Tâm nhi nương tử, nàng rót cốc cho ăn đại thần đan gì vậy, cứ nhiên có thể đem ta cải tạo ta thành nam nhân khổng vô hữu lực?”

“Chàng thực cho rằng ta cho chàng ăn đan được?”

“Không phải nàng cho ta ăn đan được sao? Vậy sao ta lại có cỗ thần lực này?”

Luyện Vô Tâm không trả lời, ngược lại hai gò má xuất hiện đỏ ửng dị thường, lảng tránh ánh mắt hắn, nàng nghiêng thân đi tới hỏi: “Nếu không được đón tiếp ở đây, chúng ta vì sao còn muốn ở lại nơi này?”

Không người đáp lại.

Quay đầu mới phát hiện người này lại chạy tới chơi một lần.

Cho đến khi lại một lần chạy trở về bên chân nàng hắn mới ngồi dậy nói: “Không còn cách nào khác, nương nói mấy ngày gần đây có khách ở lại, muốn chúng ta đừng lộ diện, miễn cho người khác gặp được lại không thể giải thích, chỉ có thể chờ bọn hắn đi rồi chúng ta mới có thể đi”.

“Chàng vẫn vì nhà này mà suy nghĩ chu toàn sao” Luyện Vô Tâm thực không rõ người trong nhà này như vậy hẳn vì sao còn muốn thuận theo lời nói của bọn họ?

Hắn nhún nhún vai, “Có lẽ ta cảm thấy bản thân thiếu nợ bọn họ, nếu không phải do ta, cha sẽ không có việc gì”

Phủi phủi bụi bẩn trên người, Lục Viễn Tri hít vào một hơi, lần thứ hai mươi hắn đứng thẳng ở trước tường đá, lặp lại trò chơi ngu ngốc một người, hắn cảm thấy thú vị.

“Chàng không oán hận bọn họ sao?”

“Sao có thể không oán, người sinh ra vốn không phải nhân tâm! Bọn họ luôn là người nhà của ta, ta không thể không để ý tới yêu cầu của nương ta, có lẽ là ta chờ đợi một ngày nào đó người sẽ nguyện ý nhận đứa con là ta!”. Hắn nhíu mắt xác định lại vị trí, nếu dùng nhiều thêm chút lực không biết sẽ thế nào.

Ai nha!

Dùng lực không chuẩn, hắn thiếu chút nữa quay cuồng bay vào trong ao, hai tay chặt vật nắm cứng lấy đám cỏ dại, lại vẫn cười giống đứa ngốc.

Luyện Vô Tâm thực sự nhìn không được, tiến lên đem tướng công nhàm chán kia kéo lê. “Cột sống duỗi thẳng, cổ ngay ngắn, tầm mắt khẽ nhắm, hai cánh tay song song đưa vững về phía trước, cánh tay thẳng, gấp cổ tay, sau đó toàn thân thả lỏng”.

“Chậm rãi hít vào, đem khí trong người dồn xuống đan điền, đồng thời thúc gấp khuỷu tay, hai tay thu về trước ngực, hơi thở đẩy ra khi hai tay duỗi thẳng”.

Đứa nhỏ hiếu học lập tức chiếu theo lời nương tử làm, lúc này, hắn không bị lực đạo trong người bắn ngược lại, hắn kinh ngạc thử vài lần, tường đá bị hắn đánh rơi từng trận tung bụi bặm.

Hắn đắc ý thở dài vài tiếng, “Hóa ra dễ dàng như vậy! Nghĩ đến những cao thủ cùng lắm cũng chỉ như vậy thôi”.

“Chàng ngay cả lực đạo đều vận không xong, còn lớn tiếng nói dễ dàng, người khác học cả một năm mới có thể nắm trong tay cách xuất chiêu tốt, chàng thực không nghĩ đến công phu trụ cột của mình, chỉ bằng một đêm có thể tập thành sao?”

Lục Viễn Tri thổi râu tròng mắt đứng lên. “Tâm nhi nương tử, nàng đây là xem thường vi phu ta?”

“Ta chỉ nói đúng sự thật, chờ ngày mai ta dạy chàng tử mạch tâm pháp, một năm sau chàng nói chàng mạnh ta có lẽ sẽ tin”. Nàng không cho là đúng nói, thần nhiên ngấm vài lần khe nứt xuất hiện trên tường, cân nhắc xem hắn cần bao nhiêu thời gian mới có thể nắm trong tay cường đại nội lực trong cơ thể.

“Đáng giận! Nàng làm sao có thể xem thường ta? Ta là tướng công của nàng nha! Nàng chờ xem, ta lập tức có thể đem chuông kinh phát huy đến mười phần công lực, đánh ra vết nứt cho nàng xem”

“Đừng nói trước như vậy”. Nàng ném ra một câu nhạo báng chọc giận lòng tự trọng của nam nhân.

Hô, hô, hô! Lục Viễn Tri mũi gian mãnh bật hơi, ‘Hừ hừ! Ta nói cho nàng biết, một chưởng này của ta tuyệt đối sẽ rất dọa người’.

“Ta mỗi mắt mong chờ, nếu chàng không thành công, đêm nay chàng cũng đừng ngủ trên giường”. Để cho nàng xem xem tướng công của nàng có thể làm như lời nói uy vũ của hần hay không.

Luyện Vô Tâm một bên thanh đạm cười làm Lục Viễn Tri dấy lên ý chí chiến đấu hừng hực, nếu như cướp đoạt quyền lợi ăn anh đào hần có thể nhẫn chứ chứ không thể chịu vũ nhục.

Mặt hướng đồng tường đá đỏ nát kia như có cừu hận, hần hấp chưởng khí, tay đánh ra chưởng, tường đá giống như hần nói, thoáng chốc, xuất hiện rõ ràng vết nứt lớn.

Hần đắc ý dò xét Luyện Vô Tâm không nói lời nào, nghĩ đến nàng bị biểu hiện của chính mình dọa đến quên mở miệng.

Như thế nào? Biết tướng công thân ái có bao nhiêu sức mạnh đi!

Càng nghĩ càng đắc ý, nhện không được lại đánh liền mấy chưởng.

Tường vậy “Rầm” một tiếng, bị hần đánh ra một cái lỗ từng to tướng, ngay sau đó, từ vết thủng đó lan ra, tường đá uy nghiêm đổ nát ngay trước mặt hai bọn họ không chút khách khí.

Tiếng nổ ban đêm phá lệ càng chấn vang, mấy nơi người ta đốt đèn đuốc lên.

Lục Viễn Tri sắc mặt trắng nhợt, lúc này chơi quá đến mức phát hỏa!

Chạy trốn chết không quên mang theo thứ trọng yếu gì đó, túm lấy eo nhỏ của nương tử, Lục Viễn Tri lòng bàn chân thoăn thoắt không ngừng nghỉ. “Tâm nhi nương tử, nàng muốn ta sớm một chút trở về phòng bồi nàng, nàng cứ việc nói thẳng thôi! Làm sao lại phải nói này kia kích thích vi phu trong lời nói...”

“Ai nha! Nương tử, nàng sao lại cười ta? Ta đâu có nói gì sai, được được, nàng cũng không thể không nhắc nhở ta một chút, đừng thờ ơ lạnh nhạt xem ta làm chuyện ngu xuẩn... thậm, đánh thức nhiều người như vậy, sáng mai thu thập hành lý rồi về Anh Đào Cốc đi...”

Thân ảnh hai người biến mất trong màn đêm, ẩn thân ở góc, Ân Nham Tuyên từ đầu tới cuối nhìn vọng xuống vốn khéo miệng bật cười, nhưng khi nghe ba chữ “Anh Đào Cốc”, phút chốc chợt tắt.

Hần chậm rãi đi đến trước đồng gạch đá đỏ nát kia, đối với việc người kia nội lực cao thâm đến mức vỡ nát gạch đá, nhú mi trầm ngâm.

Lục Viễn Tri vạn vạn không nghĩ tới, khi hần chuẩn bị sẵn sàng hành lý mang theo thê tử vụng trộm trốn đi, thế nhưng lại bị người tóm gáy, không đúng! Là nha đầu vừa vặn đến truyền lời, vô cùng cung kính thỉnh hần “Đại thiếu gia” cùng “thiếu phu nhân” đi tới tiền thính một chuyến, nói là Lục phu nhân ra lệnh.

Hần nghĩ đến trước khi rời đi, nương hần cũng sẽ không nghĩ muốn gặp lại hần.

Trong phòng, trừ Lục gia ba người, còn có một gã xa lạ Lục Viễn Tri không biết.

“Người làm cái gì vậy? Sao lại mang theo hành lý?” Lục phu nhân nhíu chặt mi, giống như vì hành vi của hần mà cảm thấy bất mãn. “Ta có sai người đuổi người đi sao?”

Lục Viễn Tri sờ sờ mũi, giống như không có.

“Lục gia này người cũng có phần, người nói đi thì đi, cũng không xin phép ta một tiếng sao? Mấy năm nay người bên ngoài phiêu bạt, nếu về nhà, sao không ở lại”.

Mấy ngày nay, vị Lục phu nhân này trước sau thái độ không đồng nhất, không chỉ Lục Viễn Tri, ngay cả đôi anh em bên cạnh cũng choáng váng.

Lục Viễn Hồng kinh hô, “Nương, người đang nói cái gì?”

Mới vừa rồi nương cho người mời tên suy thần kia đến, nàng liền cảm thấy quái, còn muốn hần ở lại lâu dài, nàng cũng không hu vọng nhân duyên của mình có gì thay đổi. “Người như thế nào có thể để hần ở lại, hần là...”

“Hong nhi, đừng lẩm miệng”. Lục phu nhân quét nang liếc mắt một cái, Lục Viễn Hồng chỉ có ngoan ngoãn cầm miệng.

Lục phu nhân đem mặt chuyển hướng Lục Viễn Tri, cặp mắt kia lóe lên, con người lại nhanh nhìn chăm chăm Luyện Vô Tâm. “Ta gọi các người đến, là muốn giới thiệu vị hôn phu của Hồng nhi để các người biết”

Nàng nhìn Ân Nham Tuyền một chút, trong mắt hiện lên một chút thần sắc mà chỉ có nàng cùng Ân Nham Tuyền biết. “Ân đại hiệp, đây là con lớn nhất của ta, Tri nhi, bên người là thê tử của hần, kêu....”

Không khí cứng đờ, Lục phu nhân cũng không biết nên xưng hô nàng thế nào, thanh âm tạm dừng ở một chữ cuối cùng.

Lục Viễn Tri nhanh chóng thay nàng tìm bậc thang để xuống, “Thê tử của ta, Tâm nhi”. Ánh mắt trùng xuống, hần cố ý ôm chặt thê tử, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Từ sau khi bọn họ tiến vào, ánh mắt nam nhân này vẫn luôn đặt trên người của thê tử mình.

Nhìn nhìn cái gì, có cái gì đẹp mắt, làm như Lục Viễn Hồng là người chết sao? Muốn nhìn phải nhìn vị hôn thê của mình, theo dõi Tâm nhi của hần làm cái gì?

Ân Nham Tuyền tự nhiên không biết chính mình bị người oán hận, trong mắt tia kinh ngạc cùng hoài nghi, hần chấp tay làm lễ nói, “Xin chào Lục công tử, tại hạ là Ân Nham Tuyền”.

Đêm qua tối đen, hôm nay có ánh sáng chiếu xuống, hần không khỏi bắt đầu hoài nghi liệu đêm qua có phải hần nghe lầm, một nữ nhân trẻ tuổi mỹ mạo như vậy sẽ là nữ ma đầu tâm ngoan thủ lạt sao?

Lục Viễn Tri nhìn chăm chú vào đôi tay đặt trước hành lễ, hờ lạnh, “Tại hạ tên Lục Viễn Tri, nếu người không nhớ, ta không ngại giới thiệu lại một lần, Tâm nhi là tên của nương tử ta, nếu là nương tử của ta, làm phiền người đem ánh mắt vô lễ dời khỏi nàng”.

“Người..... Tri nhi, làm sao có thể vô lễ với Ân đại hiệp như thế!” Lục phu nhân khê quát, muốn giận lại không thể giận,

Vừa nghe được xưng hô không mấy tự nhiên này, Lục Viễn Tri quả muốn bật cười, nương có thể hay không rất miễn cưỡng, xem nàng hai nắm đấm đã nắm chặt đến mức trắng bệch.

“Đừng lo, Lục phu nhân, là ta thất lễ”. Ân Nham Tuyền nhận sai xin lỗi, “Thật không dám giấu diếm, ta hiện tại đang lùng bắt một gã luyện công đến tẩu hỏa nhập ma, gọi là Phong Ma Hoắc Giới, đêm qua ta đi lạc vào Sấm thiên viện, thấy Lục công tử cùng phu nhân của ngài đang... luận bàn võ nghệ, ta nghĩ tìm kiếm hai vị hỗ trợ giúp ta một tay, đồng lòng đánh đuổi...” Lục Viễn Tri vẫy tay đánh gãy lời hần nói, “Ta nghĩ người tìm lầm đối tượng, ta căn bản không biết võ công”.

“Đêm qua ta nghe thấy phu nhân của ngài đề cập tới Tử mạch tâm pháp, bộ tâm pháp này người trên giang hồ biết đến ít ỏi có thể đếm được, ta rất tin phu nhân của ngài có võ nghệ cao siêu, có thể giúp ta đến bắt Phong Ma đánh bại kim cương thảo của hần, Lục công tử, ngày cũng không hy vọng nhìn thấy Phong Ma lậm sát kẻ vô tội đi?”

Lục Viễn Tri liếc nhìn vẻ mặt hờ hững của thê tử, ở bên tai nàng nói thầm: “Nàng nghe rồi đó, cái tên Phong Ma kia không dễ chọc, nàng có chiêu thức phá giải cái gì kim cương thảo kia sao? Nếu nàng không muốn để ý tới, không đáp ứng cũng không sao”.

Luyện Vô Tâm dùng ánh mắt trả lời hần, tự nhiên, hần biết nàng không thích chõ vào việc này.

“Ân đại hiệp, nương tử ta không có hứng thú giúp người, cho nên cho dù chết bao nhiêu người, với chúng ta cũng không có quan hệ, người đừng tốn nước miếng nhiều lời”.

Luyện Vô Tâm lại liếc mắt nhìn tướng công nàng một cái, nhìn thấy rõ kỹ xảo nhỏ của tướng công nàng, rõ ràng thật sự để ý, lại che dấu không nói, hần nghĩ hần nói như vậy, nàng sẽ đáp ứng hỗ trợ?

Không, nàng không có tâm tốt như vậy.

“Nếu hai vị không muốn hỗ trợ, tại hạ cũng chỉ có thể tìm người khác giúp đỡ”. Ân Nham Tuyền ánh mắt lóe ra, “Chẳng qua, Phong Ma kia tự nhận là thiên hạ vô địch, thậm chí ngăn cả hắc bạch trên đường mỗi

người e ngại Huyết Ma Sát, đều là bại tướng của hắn, người giang hồ đều cố bảo vệ mạng của mình, rất ít người tự nguyện đi giúp...”

“Tên kia thật khỏe khoắn như vậy?” Lục Viễn Tri xem xét một chút nét mặt vẫn không thay đổi của nương tử.

“Hắn nói từng xâm nhập chỗ ma nữ kia ở, còn chém vài cây ành đào của nàng, ma nữ kia cũng ngại hắn không thể...”

Luyện Vô Tâm một mực yên lặng không ra tiếng, bỗng mở miệng, “Kim cương thảo còn không có luyện thành khí, mỗi lần xuất chiêu, đều đã tiêu hao không ít chân khí, phải nghỉ ngơi sau đó mới lại có thể ra chiêu, chỉ cần thừa dịp hắn xuất chiêu sau một khắc, công kích chỗ khuỷu tay của hắn, một khi bị thương, ngay cả kim cương thảo cái gì, hắn cũng không thể dùng lại”.

Lục Viễn Tri mở miệng thật lớn, sao có thể? Nương tử hắn không phải tâm địa cứng rắn sao, lúc này như thế nào đổi tính muốn giúp?

Xoay mình, hắn tỉnh ngộ “A” một tiếng, theo sau bắt đầu lại ghen tị kêu rên hai tiếng.

Trong cảm nhận của nương tử hắn, anh đào so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn, hắn bắt đầu hoài nghi, nói không chừng có người lấy anh đào muốn nàng trao đổi hắn, nàng sẽ không nói hai lời liền đem tướng công là hắn tặng khứ đi.

“Nếu hắn đã luyện thành?” Ân Nham Tuyền hỏi lại.

Luyện Vô Tâm khoe miệng nhẹ nhàng, “Còn dùng nhiều lời sao? Nháy mắt khi hắn xuất chiêu, trực tiếp chặt đứt hai tay của hắn, lấy hai mắt hắn, nếu hắn còn giây dựa, liền ngay cả hai chân của hắn cũng phé đi, nhìn không thấy, không thể hoạt động, làm sao còn có kim cương thảo?” Ngắn gọn một câu, chính là làm cho hắn chết.

Mọi người thở ra một dòng khí, thật sự là..... ngoan độc nha!

Không cần đặt thêm câu hỏi, Ân Nham Tuyền trong lòng đã chứng thực suy đoán của hắn. “Nếu phu nhân không ngại, Ân mỗ còn muốn thỉnh giáo thêm một chút chiêu số chống lại, không biết liệu có tiện không?”

Về điểm này, Lục phu nhân tích cực bồi vào. “Tri nhi, ta không miễn cưỡng người lưu lại, nhưng xem Ân đại hiệp cần người hỗ trợ, chỉ hi vọng người ở lại mấy ngày đi”

“Tâm nhi, ý nàng thế nào?” Lục Viễn Tri đem quyền quyết định ném cho nương tử hắn, ai bảo nương tử là lớn nhất!

“Tùy tiện chàng”

“Tùy tiện sao?” hắn nghiêng đầu suy nghĩ, “Nếu vậy, ở lại mấy ngày đi!”

Qua hai ngày, Ân Nham Tuyền đột nhiên nhận được cấp báo, biết được Phong Ma thường lui tới một ngọn núi cách nơi này không xa, suất kinh chúng thủ hạ, vì hết phận sự vì võ lâm hòa bình mà bỏ đi.

“Nương, người đến tốt cùng là bán cái gì trong hồ lô? Vì sao lại giữ bọn họ lại?” Lục Viễn Thiên ngay cả gõ cửa cũng không thêm, cứ như vậy tiến vào phòng của Lục phu nhân.

Lục phu nhân trừng mắt nhìn hành động lỗ mãng của con, hiểu được hắn không hỏi được lý do sẽ không cam tâm. “Nhớ rõ Ân Nham Tuyền ra ngoài vì mục đích gì không?”

“Đương nhiên nhớ rõ, không phải là vì tiêu diệt cái gì Huyết Ma Sát cùng Phong Ma sao, nhưng cái này cùng việc hai người kia ở lại thì có quan hệ gì?”

“Thê tử của đại ca người, chính là Huyết Ma Sát trong miệng mọi người”.

Lục Viễn Tri trừng mắt, “Không thể nào? Nương, người đừng nói giỡn...”

“Ân đại hiệp đã xác nhận qua, chính là nàng, bằng không, người cho là Ân đại hiệp vì sao muốn giữ họ lại? Đương nhiên là bởi vì hắn đã tìm được ma nữ kia”

“...Cho nên, đây là sự thật?” mắt nhìn khuôn mặt nghiêm túc thận trọng của mẫu thân, Lục Viễn Thiên nuốt nuốt nước miếng, hai chân không tự giác nhũn xuống, “Nương, vậy sao người con lưu lại nữ nhân kia? Nàng khủng bố như vậy, giết người không chớp mắt cùng....”

“Đừng quên nàng là thê tử của đại ca người, có đại ca người ở đây, nữ nhân kia sẽ không đụng đến bọn ta”. Trong đầu, còn tồn tại một màn hai người kia nắm tay chẳng phân biệt, đủ để chứng minh bọn họ có cảm tình kiên thâm, chính mình có thể không chế đúng là Lục Viễn Tri.

Lục Viễn Thiên vẫn là co quắp bất an, “Vậy giữ bọn họ lại sao? Ân đại hiệp có tính toán gì không?” chẳng lẽ cùng nàng ở Lục gia đại biện một hồi.

“Xem người khấn trương, người cho ta trầm ổn bắt lính theo kế hoạch được không?” Lục phu nhân mắng, “Đều đã ngoài hai mươi, gặp được sự tình còn hoang mang rối loạn khoa trương như vậy”.

Nàng tách trà lên, nàng uống thanh nhuận cổ họng, “Người an tâm, ta cùng Ân đại hiệp đã thương lượng qua, không nên dùng võ quyết đấu, lấy độc khổng chế nàng có vẻ mau, nhưng lại nghe nói nàng từng bái Y Thánh làm sự phụ, bình thường dùng độc với nàng là không thể, ở phương diện dùng độc này, Ân đại hiệp sẽ nghĩ biện pháp, chúng ta chỉ cần phối hợp nghĩ biện pháp làm cho nàng uống là được”.

“Dùng độc? Nương, việc này.... Thực không tốt, sẽ chết người đó” Được nuông chiều từ bé, thiếu gia như hắc đối với loại việc hại người này thật sự trì độn, thái độ ngờ nghệch chọc Lục phu nhân một trận cười mỉa.

“Giết người? Ma nữ này ngoài việc hại người làm thống khoái, ta làm như vậy, không chỉ là thay mặt giúp đỡ người trong võ lâm, thay Ân Nham Tuyên giải quyết vấn đề của hắc, người cũng không hy vọng hắc mau chóng trở thành muối phu của người sao? Nương làm như vậy có gì không đúng?”

“Nhưng là, nương, người không sợ sao?” Hắc sợ chết khiếp, nếu như ma nữ khai phát dụng ý của bọn họ, không hiểu nàng sẽ đối phó với bọn họ như thế nào?

“Chúng ta nơi này có nhiều người như vậy, cho dù nữ nhân kia muốn phản kháng, còn có Ân đại hiệp cùng thủ hạ của hắc ở đây, bọn họ đều đã được chuẩn bị mà đến, ta có gì phải sợ?” nàng chỉ là một nữ nhân cùng có thể đem tiền trang Lục gia chống đỡ được tới ngày hôm nay, phàm là những chuyện có thể nguy hại tới Lục gia, nàng đều phải trừ bỏ. Đối với Lục gia nếu có cơ hội, nàng bằng mọi biện pháp đều phải bắt lấy.

Muốn nói bắt Luyện Vô Tâm, điều này cũng không dễ dàng, nhưng nếu có Lục Viễn Tri ở đây, có lẽ sẽ không khó khăn.

Mấy ngày nữa, Ân Nham Tuyên thuận lời bắt được Phong Ma rồi trở về.

Lục Viễn Tri dậy thật sớm, mới từ trong phòng đi ra đã thấy một người đứng trước Thiên viện, hiển nhiên là muốn thấy bóng dáng hoảng sợ của hắc, “Nương, người.... Người như thế nào lại đến đây?”

Hắc nghĩ đến Lục phu nhân mấy ngày gần đây thân mật tất cả đều là vì cần nương tử của hắc giúp Ân Nham Tuyên, nếu như Phong Ma kia đã bị bắt, nàng còn sáng sớm tự mình chủ động đến tìm hắc, cái này rất kỳ quái.

“Lục gia này là của ta, chẳng lẽ ta tới nơi này cũng phải xin phép?”

“Không phải, ta không có ý này”.

Lục phu nhân dùng ánh mắt ngăm ngăm cánh cửa đóng chặt phía sau hắc, giống như lơ đãng hỏi: “Tâm nhi đâu? Còn chưa tỉnh sao?”

“Vâng, nàng còn đang nghỉ ngơi”. Nhớ rõ trước kia lúc ở Anh Cốc, chân trời vừa mới lộ ánh rạng đông, Tâm nhi liền tỉnh dậy, sau khi thành thân, nàng tựa hồ càng lúc càng tham ngủ, lúc này lại trễ nửa canh giờ, nàng mới tỉnh ngủ.

“Thật là! Các người ngày hôm qua rốt cuộc là làm cái gì?”

Lục Viễn Tri bị thái độ tức giận của nàng đánh tới, sợ tới mức người trong nháy mắt nhảy dựng lên.

“Người không biết sắc mặt Tâm nhi có bao nhiêu khó coi sao? Nhìn một cái người làm trượng phu rõ ràng là người, sao lại không chiếu cố thể tử của mình”.

Ngực Lục phu nhân vì quan tâm mà nóng lên, hần lại không xác định mở miệng, “Nương, người có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì”, nàng lườm hần một cái, “Ý tứ là ta sai người sắc chút thuốc bổ cho Tâm nhi, ta thấy nàng mấy ngày gần đây vẻ mặt mệt mỏi, có vẻ thân mình không khỏe, chờ nàng sau khi tỉnh lại, người đến phòng bếp tới lấy đi! Người cũng biết người không thể tiếp xúc với người khác, ta sẽ sai người tới giúp đỡ, đừng quên tới lấy, thể tử của chính mình không thể chiếu cố, còn muốn ai tới chiếu cố?”

“Nương.... Người, người làm sao có thể đột nhiên đối tốt với chúng ta như vậy?”

Lục phu nhân đứng lên, không được tự nhiên nói: “Người nói, tên họ Lục kia, tốt xấu đều là người một nhà không phải sao? Huống hồ lần này cũng có sự hỗ trợ của các người, làm cho Ân đại hiệp thuận lợi bắt Phong Ma, cùng là người một nhà, chiếu cố cho nhau có gì không đúng?”

Lục phu nhân ném lại mấy câu rồi xoay người rời đi.

Đoán mình tâm không cánh mà bay, Lục Viễn Tri khoe miệng hiện lên chút cười, nương bỗng chuyển hoàn toàn thái độ, hần cũng rất thỏa mãn, về phần nương hần như thể nào có thể nghĩ thông suốt, hần đã không còn muốn nghĩ nhiều nữa.

“Chàng một mình đứng ở đây ngây ngô cười cái gì?”

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy nương tử hần không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau.

“Sao nàng lại ra đây?” tiến lên một chút, đau lòng nhìn dáng vẻ mệt mỏi của nàng, “Sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?” vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho tâm hần xao động.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao vô luận Tâm nhi ngủ thế nào, đều không thể làm biến mất vẻ mặt tiêu tụy kia?”

Nàng lại bình tĩnh mở miệng, “Đã thức, không thể ngủ lại, chẳng lẽ còn ở trên giường ngăn người?”

Lục Viễn Tri lộ ra tia nghịch ngợm, ánh mắt cố ý cao thấp đánh giá nàng. “Ta còn nghĩ rằng nương tử ở trên giường không nhìn thấy ta, hoảng hốt, muốn gặp ta, mới chạy đến tìm ta”.

Luyện Vô Tâm tầm mắt không được tự nhiên, che dấu khiến hần biết rằng mình đã đoán trúng. “Thật là, sáng sớm còn không đứng đắn”.

“Nàng là nương tử của ta, nếu ta muốn đối với nàng đứng đắn, thế mới là quái đản!” đem nàng ôm vào trong lòng, hần xoa gò má đến hồng nhuận, nương nói đúng, hần xác thực đã không chiếu cố đến Tâm nhi.

“Xem sắc mặt nàng thật kém, ta bắt đầu hoài nghi, có phải hay không chính mình buổi tối rất tham ăn, ta nên để nàng nghỉ ngơi nhiều mà không phải ôm nàng động thủ động cước”.

“Chàng nói bậy bạ gì đó”. Trên mặt mây đỏ càng lúc càng rõ ràng, Luyện Vô Tâm tự nhiên biết nguyên do khiến bản thân mệt mỏi, nhưng cũng không phải như suy nghĩ của hần, nhưng mà, nguyên nhân cũng không phải không có liên quan.

“Tâm nhi nương tử, nàng yên tâm, mấy ngày nay ta sẽ khắc chế xúc động, ngoan ngoãn an phận ngủ, không để nương tử nàng mệt chết”.

Luyện Vô Tâm mặt ửng hồng cười tròng mắt hần, “Có công phu nói nhiều như vậy, còn không mau đi luyện tập mấy chiêu thức hôm qua ta dạy chàng”.

“Ai nha! Nương tử, vừa tỉnh ngủ không nên quá mệt mỏi, chúng ta có thể đợi dùng cơm rồi nói sau được không”.

Hần chính là loại ba ngày bắt cá, năm ngày phơi nắng nằm lười, căn bản là không thích hợp luyện võ, nương tử lại không biết nên nói là căn bản không đúng, liên tục mấy ngày muốn hần học khẩu quyết, nhớ chiêu thức, hần luôn tìm cách trốn tránh, leo lên cây ngủ bù.

“Dạy chàng luận võ, chàng luôn có một đồng cốt lý do, là ai ngại mình quá yếu, muốn cường thân bảo vệ ta?”

Hắn cắn đầu lưỡi. Ôi! Nương tử hắn từ khi nào đã có thể đánh gãy lời nói của hắn.

“Được thôi, được thôi! Nhưng mà, cũng không thể chò ăn sáng rồi đi tập được sao? Ta thật đói bụng... ai nha!” hắn hướng trán mình mà vỗ.

“Lại làm sao vậy?”

“Xem ta quên, ta thể mà lại quên chuyện nương dặn, Tâm nhi nương tử, nương đặc biệt sai người sắc chén thuốc bổ cho nàng, trước khi ăn sáng nhất định phải uống, để ta đi lấy, nàng chờ ta”.

Đặc biệt hầm thuốc bổ cho nàng?

Luyện Vô Tâm nhú mi, người nhà này lại muốn giở trò gì?

Trong Thiên viện to như vậy, chỉ có một mình nàng.

Nàng nhặt lên hòn đá nhỏ nhất, nín thở ngưng thần nắm bàn tay, thật tốn nhiều thời gian so với trước đây mới có thể khiến đá nát vụn, chưa xong, nàng điều tức khí trong cơ thể mình.

Không ngoài dự đoán, công lực của nàng chỉ còn lại có năm phần, nếu phải bảo vệ Lục Viễn Tri, khả năng có thừa, chẳng qua...

Mi cong lại lần nữa co lại, nàng trừng mắt nhìn lòng bàn tay, nghĩ lại liệu có phải có vấn đề gì xảy ra hay không, vì sao nàng vẫn có năm phần nội lực?

Chẳng lẽ, sự phụ chỉ đúng phân nửa?

Tại phòng bếp, một tiểu tỳ trông lò bếp, vừa thấy Lục Viễn Tri tiến vào, lập tức đứng thẳng dậy chạy đến. “Ách... Lục, Lục thiếu gia”.

“Đừng gọi ta là Lục thiếu gia, thật khó nghe nha!” hắn bắt tay vào làm, người nơi này hắn không quen biết nhiều, kêu đứng lên cũng không tự nhiên.

Hắn tới nơi bếp nấu, chỉ vào nồi thuốc, “Đây là chuẩn bị cho nương tử ta sao?”

Tiểu tỳ nữ gật gật đầu: “Vâng, thiếu phu nhân đã dậy sao?”

“Dậy rồi, người không cần vội, tự ta có thể làm được rồi”. Hắn meo meo cười cho tỳ nữ lui xuống, thật cẩn thận đem thuốc rót vào bát.

Bưng thuốc bổ, Lục Viễn Tri chậm rãi hướng Thiên viện đi tới, đợi khi bóng dáng hắn biến mất ngoài phòng ăn, Lục phu nhân cùng Ân Nham Tuyên ẩn thân ở nơi nào đó hiện thân.

“Ân đại hiệp, người xác định thuốc này sẽ không làm cho ma nữ kia phát hiện?” lúc trước không nghe nói yêu nữ kia có thể giải trăm độc, hôm nay biết được, nàng cảm thấy lo lắng, nhờ đâu lúc đó thất bại, ngược lại mang đến cho Lục gia tai họa.

“Lục phu nhân xin yên tâm, độc này là ta tìm được ở Tây vực, một loại độc thảo không phổ biến ở trung nguyên, độc tính mãnh liệt, uống vào trong nháy mắt, xâm thẳng lục phủ ngũ tạng, cho dù hôm nay Y Thánh trên đời, cũng không thể lập tức có biện pháp giải độc, hơn nữa chúng ta đã trộn lẫn vào vị thuốc, ta tin tưởng, yêu nữ căn bản không thể phát hiện được, nhưng mà...”

Lục phu nhân một lòng bất ổn. “Nhưng mà cái gì?”

Ân Nham Tuyên trên mặt lộ ra thần sắc khó xử. “Chỉ sợ nàng không uống, chúng liền thất bại trong gang tấc”.

Lục phu nhân thở dài một hơi nhẹ nhõm, biến hóa cười kỳ lạ, “Yên tâm, đây là ta kêu Tri nhi mang đến, yêu nữ kia đối với Tri nhi sẽ không có phòng bị, chỉ cần một lúc, Tri nhi sẽ khuyên nàng uống xong”.

Sau một lúc lâu, hắn do dự mở miệng, “Lục phu nhân, ta thực có lỗi, dù sao ta muốn đối phó yêu ma lại là con dâu người, người có thể vì dân vì nước không nề thân thân giúp chúng ta, tiểu chất cảm tạ vô cùng, nhưng, chỉ sợ Lục công tử không thể tha thứ chúng ta....”

“Điểm ấy Ân đại hiệp không cần lo lắng, vì các đại môn phái mà hy sinh thì có kể gì, chỉ cần chuyện này được giải quyết, người có thể nhanh chút tới Lục gia cưới Hồng nhi”. Nàng làm mọi chuyện đều hết thủy vì chính mình, cái khác nàng căn bản không hề quan tâm.

Luyện Vô Tâm vừa thấy cái bát thuốc bổ đen xì quỷ dị, thoáng chốc nhướn mày,

“Ta không cần uống thứ này”. Không cần hần mở miệng, nàng quả quyết cự tuyệt.

“Nàng nhìn một cái đi xem sắc mặt nàng kém đến thế nào, đã nhiều ngày nàng nhìn thật mệt mỏi, đây là nương vì riêng mà mà hãm được, thừa dịp còn nóng, nàng uống một ngụm cho hết đi!” hần đem bát thuốc tiến lên trước.

Mùi vị thuốc nồng đậm xông vào mũi, làm cho nàng chán ghét nhăn mũi lại. “Chàng đã quên ta là thân phận gì sao, tự bản thân ta hiểu rõ cơ thể mình, căn bản không cần được gì cả, nghỉ ngơi nhiều là tốt rồi”.

“Nhưng nàng đã nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, lại càng ngày càng mệt thêm, thôi vì để ta an tâm, nàng uống một chút đi!”

Cho dù hần biểu hiện có bao nhiêu đáng thương, Luyện Vô Tâm vẫn là thờ ơ. “Ta chán ghét uống thuốc”.

“Nàng là đại phu nha! Làm sao có thể chán ghét uống thuốc?”

“Ai quy định đại phu sẽ thích uống thuốc? Ta chính là chán ghét cổ vị này, hơn nữa, thống hận loại vị thuốc nồng đậm này”. Cho nên mọi loại thuốc nàng điều chế, đều dùng các phương pháp điều vị đặc biệt.

Nhìn nương tử không chịu thỏa hiệp, lại ngẩng ngẩng chén thuốc khói trắng nghi ngút, hần không ngừng cố gắng nói: “Nếu không như vậy, ta uống một ngụm, nàng uống một ngụm được không? Muốn khó ngủ, chúng ta cùng nhau khó ngủ; Muốn khổ, chúng ta cùng nhau khổ”.

Vì biểu hiện thành ý của chính mình, hần uống một ngụm thật lớn. “Ừ, thật khó uống”. Hần thè lưỡi, cầm chén đưa lên trước mắt nàng.

Luyện Vô Tâm đầu ngón tay vừa mới chạm vào bát, ngoài cửa cùng với mái hiên truyền đến tiếng động, âm thanh rất nhỏ, mắt lạnh lùng, động người một chút.

“Tâm nhi nương tử, ta đã quyết định chúng ta cùng khổ, nàng còn không chịu uống sao?”

“Ngoài phòng có người”

“Có người?”

“Có không chỉ một người”. Trên đầu từng trận âm thanh, mặc dù đã cố gắng nhỏ giọng, lại vẫn rơi vào tai của nàng, nàng bình tĩnh lắng nghe, có bao nhiêu tên không sợ chết dám đến quấy rối.

“Tâm nhi nương tử? Tâm nhi nương tử?”

Mới hoàn hồn, Luyện Vô Tâm liền phát giác trên trán Lục Viễn Tri đổ mồ hôi lạnh.

“Chàng làm sao vậy?” Luyện Vô Tâm nhận thấy có gì đấy không thích hợp ở hần, ngón tay ngọc rất nhanh bắt lấy tay hần xem mạch, nhất thời nàng quá sợ hãi, phản ứng đầu tiên đó là chớp tới chén thuốc kia cắn thật ngủi.

Ánh mắt bắn ra hàn quang sắc bén, “Bát được này có người đã động thủ tay chân!”

Sự việc bại lộ, ngoài cửa truyền đến tiếng Lục phu nhân bóp tay. “Ngu ngốc, thiếu chút nữa là thành công”.

Cái gọi là người lạ, không ngoài Ân Nham Tuyên cùng nhân mã hần mang đến, còn có Lục phu nhân, bọn họ canh giữ ở ngoài phòng, muốn chờ thời điểm Luyện Vô Tâm phát độc không thể chống cự, giải quyết nàng.

Vậy nhưng, người nên trúng độc thì không trúng, người không nên trúng lại trúng.

Ngoài cửa gần nóc nhà, một gã danh thủ giữ bảo kiếm, chuẩn bị ứng chiến, Lục phu nhân sợ hãi rút rìe tránh ở phía sau Ân Nham Tuyên, vừa thấy Luyện Vô Tâm kia ánh mắt thâm trầm ngoan lệ đầy khủng bố, không khỏi thất thanh kinh suyền.

Tay nàng không nhin được run rẩy, ông trời! Thật sự là dọa người.

“Các người muốn chết!” Luyện Vô Tâm không ngăn được cảm xúc muốn bầm thây vạn đoạn nhóm người này, mặt của nàng vì giận mà tím tái trước thủ pháp ti tiện của bọn họ, gián tiếp hại đến vị hôn phu của nàng.

Không có ai thấy Luyện Vô Tâm ra tay như thế nào, chỉ biết là thân hình nàng chợt lóe, nháy mắt đã nhảy lên mái hiên.

Sáu người này còn không kịp thấy rõ bóng người màu đỏ trước mắt, một dấu bàn tay đã khắc ở ngực, cơ hồ là nháy mắt, một đám máu tươi rơi xuống, nằm rạp đầy trên mặt đất, thân hình nhanh chóng co rút, khoe miệng chảy ra bọt mép, không lâu sau trở nên vô thanh vô tức.

Thấy thế, Lục phu nhân hét chói tai liên tục. “Ông trời! Nàng ta..... này... là giết người nha! Nàng giết người...”

Thanh âm chói tai hấp dẫn tầm mắt của Luyện Vô Tâm, quyết định mục tiêu tiếp theo cần giải quyết chính là con gà mái già không quan tâm sinh tử của con đẻ mình.

“Chờ....Chờ! Tâm nhi nương tử...”

Tiếng gọi suy yếu ngăn trở Luyện Vô Tâm đang muốn ra tay, nàng vội vàng vào trong phòng, đỡ lấy nam nhân.

Cẩn thận đụng vào da thịt nóng như lửa trên người hắn, Luyện Vô Tâm hai mắt sợ hãi. “Đáng chết, độc này sao lại phát tác nhanh như vậy!”

Lục Viễn Tri chậm rãi ngẩng đầu, đối với Lục phu nhân ở xa che kín thần sắc sợ hãi nói: “Ta biết người đối với việc ta hại chết cha vẫn canh cánh trong lòng, đối với chuyện này ta vẫn cảm thấy e ngại, nhưng ta không ngờ được người lại nhẫn tâm như thế, hạ độc được, ta là con người dễ ra, Tâm nhi là con dâu của người!”

Trong nháy mắt, bị mọi ánh mắt dừng lại trên người, Lục phu nhân che dấu sự sợ hãi, thanh thanh cổ họng nói: “Thì tính sao? Người nên biết ta đã cực khổ thế nào sau khi hạ sinh người, nếu không phải người, Lục gia sẽ đi tới tình trạng như hôm nay sao?”

“Người nên hiểu được, người là người của Lục gia, lúc này cứ nhiên còn cưới yêu nữ làm thê tử, làm cho tổ tiên Lục gia chúng ta bị ô danh xấu hổ, không phải người làm lão gia thất vọng đến chết sao? Ta đây là thay trời hành đạo, có cái gì không đúng?”

Lục Viễn Tri tâm rét lạnh, hất một tay gắt gao nắm chặt cổ tay của thê tử, không cho nàng vì mình mà đi đả thương người, đây không phải là mong muốn của hắn, hắn đem nàng chặt chẽ giữ lại sau người, thanh nghiêm mặt run sợ nói: “Ăn đại hiệp, người không phải vì Phong Ma mà đến sao, vì sao đối với vợ chồng ta lại làm chuyện như vậy?”

“Bắt Phong Ma là thật, nhưng, bắt Huyết Ma Sát mới là hàng đầu”.

“Uổng người xưng là ngũ quân kiếm, làm việc như vậy thực không quang minh chính đại”, Lục Viễn Tri cười khổ, “Làm chuyện như vậy, coi như ta thấy rõ bộ mặt thật sự của chính đạo các người”.

Ân Nham Tuyên nghiêm nghiêm nói: “Vì trừ bỏ yêu nữ này, khi cần sử dụng thủ đoạn là chuyện tất yếu. Người hiểu được thê tử của người đến tốt cùng là người như thế nào sao? Nàng lưng tìn quên nghĩa, sát hại không ít người vô tội, thậm chí người tốt...”

Lục Viễn Tri gờ lên nụ cười trào phúng, “Tâm nhi trợ giúp người bắt Phong Ma, người ngược lại lấy oán trả ơn, muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Làm như vậy với tà mà hắc đạo trong miệng người có gì khác biệt?”

“Nữ nhân này lạm sát kẻ vô tội chính là sự thật!” Ân Nham Tuyên chặt vật quay mặt, cố gắng giữ mình không bị lệch khỏi quỹ đạo chính nghĩa. “Lục thiếu gia, ta khuyên người không nên giữ nàng lại, bằng không, cẩn thận đao kiếm không có mắt, bị thương thì người cũng đừng trách ta”.

“Lạm sát kẻ vô tội?” Lục Viễn Tri cười to lắc đầu, cả người lùng lay vài cái, “Người như thế nào không đi điều tra những người này đến tột cùng vì sao mà chết? Cũng đúng, người chết không đối chứng, người không có khả năng tra được”.

Thấy hắn gian ngoan mất linh, Lục phu nhân xuất ra chế áp hắn. “Lục Viễn Tri, người nếu không nghĩ muốn cha người mất mặt, mau kêu thê tử người nhận tội đem thuốc uống đi”.

Ân Nham Tuyền một bên hiểu lấy đại nghĩa, “Lục thiếu gia, nghe lời mẹ người, không cần lãng phí khí lực, thừa dịp còn có chút hơi thở, đừng kháng kháng một mực che chở nàng”.

Lục Viễn Tri chuyển sang thanh âm cười nhạt, chê cười! Vì sao muốn hắn lựa chọn? Bọn học cho tới bây giờ vốn chưa từng đối xử tử tế với hắn không phải sao?

Chịu đựng trong bụng quặn đau, Lục Viễn Tri nắm chặt lòng bàn tay nữ nhân bên cạnh đưa ra quyết định của hắn. “Tam nhi, chúng ta đi”,

Luyện Vô Tâm biết, hắn không muốn nàng xuống tay với nhóm người này.

Nhưng, nàng không ra tay, những người này sẽ từ bỏ ý đồ sao?

Đương nhiên không, Ân Nham Tuyền lại thêm mấy người phía sau, lập tức đem nàng bao vây, ngay cả khi mất năm phần công lực, Luyện Vô Tâm lại che chở Lục Viễn Tri, nhưng, đối phó với mấy người này, Luyện Vô Tâm này vẫn là thừa sức.

Không đầy một tích tắc, liền có bốn người chịu ngân châm, ngã xuống đất, thủ pháp giết người lưu loát, Ân Nham Tuyền nhận thấy, cho dù có thêm hai mươi người, cũng không phải là đối thủ của yêu nữ này, hắn ngăn hai gã tùy tùng còn lại, không cho bọn họ lại hy sinh.

“Lục Viễn Tri! Người cứ như vậy lựa chọn cùng yêu nữ này rời đi, người muốn làm cha người thất vọng sao?”. Mặc kệ mọi người sợ hãi trốn ở chỗ tối phát run, Lục phu nhân vẫn muốn kêu lên một tiếng.

“Ta có thể làm vậy, chính là vì các người, ta dùng mệnh này trả lại”. Ánh mắt thâm thúy đón nhận ánh mắt hoang mang của Tam nhi, sau đó mới tuyệt vọng nhìn về phía Lục phu nhân, “Người hạ độc, ta nói cũng không nói uống xong, coi như ta quyết tâm cùng Lục gia chặt đứt quan hệ, ta nghĩ, ta hẳn là không nợ Lục gia các người”.

Hắn dồn dập thở hào hển, cắn răng nhắm mắt chống đỡ ngực co rút đau đớn, sau đó, hắn cố hết sức khởi động mi mắt, đầu liếc mắt một cái liền nhìn thấy vẻ mặt cuồng nộ của Luyện Vô Tâm.

Đáy mắt tỏa ra sự lạnh lùng, nàng ách thanh nói: “Chàng đã nói muốn theo giúp ta cả đời, nếu chàng dám để ta lại một mình, liền chớ trách ta làm ma nữ người gặp người sợ, giết sạch người của Lục gia của chàng”.

Lục Viễn Tri trong mắt trút xuống tràn đầy cảm tình cùng tín nhiệm, nếu nói hắn từng hoài nghi tình cảm của Tam nhi, giờ khắc này, toàn bộ đều biến mất.

Hơn nữa, hắn tin tưởng Tam nhi có biện pháp cứu hắn, cho tới nay, hắn chính là cứ như thế tin cậy nàng.

Nàng quay đầu một cái, nhìn chăm chăm ở đây còn lại bốn người.

Không cần nói cũng rõ, trong ánh mắt kia, nếu vị hôn phu của nàng có chuyện gì không hay xảy ra, tất cả bọn họ đều phải chôn cùng, thẳng đến khi bóng dáng của nàng biến mất ngoài cửa lớn Lục gia, Lục phu nhân mới nhuyển chân ngã ngồi trên mặt đất rùng mình.

7. Chương 7

Vừa ra Lục phủ, Luyện Vô Tâm lập tức tìm nơi thay Lục Viễn Tri giải độc, độc này cùng độc nàng từng biết trong quá khứ không giống nhau, bụng hắn trở nên đau quặn, có khi toàn thân nóng lên như lửa đốt,

có khi lại giống như bị trùng cắn nội tạng toàn thân đau đớn, nàng chỉ có thể dùng các loại dược thảo khác nhau giúp hần lần lượt chữa từng bệnh.

Mỗi lần phát tác, hần đều đau đến chết đi sống lại, Luyện Vô Tâm chỉ có thể trong lòng nóng như lửa đốt nắm chặt tay hần, muốn hần chống cự lại chất độc.

May mắn là, Lục Viễn Tri bây giờ đã khác lúc trước, trong cơ thể hần còn có nội lực hùng hậu giúp hần chống cự, làm cho hần có thể lực sống sót qua từng trận tra tấn đau đớn.

Nhưng mà, đến ngày thứ năm, hần vẫn không hề có dấu hiệu chuyển biến tốt, Luyện Vô Tâm lập tức quyết định, thuê xe ngựa, ra roi thúc ngựa đưa hần đi, nàng nghĩ, ở Y Thánh Lạc Vân Cư, có lẽ sẽ có sách ghi lại loại độc này.

Suy đoán của nàng hoàn toàn đúng, tại đó, nàng tìm được phương pháp cứu hần, làm Lục Viễn Tri cuối cùng cũng khôi phục ý thức, đó cũng là chuyện tình của nửa tháng sau.

Đã mất một năm để dưỡng tráng thân mình, vậy mà tất cả chỉ qua nửa tháng này vì kịch độc trong cơ thể đã khiến hần gầy đi nhanh chóng.

“Ta chỉ biết, nàng nhất định có biện pháp cứu ta”. Nở nụ cười yếu ớt, đây là câu đầu tiên mà hần nói sau khi tỉnh lại.

Trải qua một kiếp nạn này, hần hoàn toàn hết hy vọng, trong lòng buông hai chữ Lục gia, từ đó về sau, hần chỉ cần có nàng là đủ rồi, hần rất tin, sau này, bọn họ sẽ là bạn lứa hạnh phúc nhất.

Nhưng mà, nếu hần thật muốn như vậy, liền quá ngây thơ rồi.

Bảy ngày đi qua, ngoại trừ bị hạn chế nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, mỗi ngày hai canh giờ hần còn phải bị bắt uống chén thuốc vừa nồng vừa đắng.

Mỗi lần uống thuốc xong, đều làm cho hần cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đau đến muốn chết, hần nghĩ, hôn mê bất tỉnh nói không chừng còn có vẻ tốt hơn. “Tâm nhi nương tử nha! Ta có thể đừng uống thuốc này nữa được không? Thật sự khổ, ta nuốt không trôi, ngửi mùi vị này ta đã muốn phun”.

Luyện Vô Tâm không nói gì, dùng loại ánh mắt xem xét hần làm người nào đó lo lắng, một khắc sau, nam nhân một bên khụ khụ, đầu hàng đem thuốc nuốt vào.

“Ông trời, ta đến tột cùng còn phải uống thuốc này tới khi nào?” khuôn mặt ngũ quan gầy guộc, vì khổ sở mà mặt nhăn nhúm.

“Uống đến khi nào độc tức trong cơ thể chàng tiêu tan, thể lực toàn bộ khôi phục mới thôi”.

Vừa nghe điều này, miệng khổ, thân khổ, trên mặt hần biểu tình càng khổ. Cũng đã uống bảy ngày, độc không tiên sao? “Thể lực của ta đã sớm khôi phục, là nương tử nàng đông lo lắng này, tây lo lắng kia không cho phép ta xuống giường, bằng không ta làm sao lại có bộ dáng vẻ mặt bệnh...” Thấy ánh mắt chỉ trích của nàng, hần ngoan ngoãn câm mồm.

“Nếu chàng không uống bát độc dược kia, sẽ không cần chịu tội như vậy”.

“Ta vốn không biết cái đó có hạ.... hạ...” ánh mắt hần lóe ra, nói nói lại chột dạ.

Nàng nhẹ giọng hừ một cái, “Chàng không biết cái bát đó có hạ độc sao?”

“Đúng, đương nhiên không biết!” thiếu chút nữa, hần cắn chính lưỡi mình.

“Vậy đừng rầy rà, cầm miệng uống cho ta”.

Tỏ ra nồng đậm mùi thuốc súng, Lục Viễn Tri ngây ngô cười, nguyên lại đều bị nàng nhìn thấu!

Ngày ấy đã quên lấy thìa, cho nên hần nhất thời quay lại phòng ăn, lại vô tình nghe thấy nương cùng Ân Nham Tuyền nói chuyện với nhau, hần cũng biết đám người kia theo đuôi phía sau hần, ở ngoài phòng giám thị hần cùng Tâm nhi.

Hắn thay Tâm nhi uống là vì bảo hộ nàng, cũng vì muốn biết nương hắn có hay không nhìn hắn chết sẽ mở miệng cứu hắn, nếu nương thật sự thông hận hắn như vậy, hắn nguyện ý dùng cái chết để tạ lỗi về cái chết của cha.

“Tâm nhi nương tử nha! Nàng sớm đã biết?”

Luyện Vô Tâm liếc hắn một chút, rũ mắt xuống, “Đã quyết định uống xong độc dược, nếu ta không cứu được chàng thì làm sao bây giờ? Chàng hoàn toàn không nghĩ một chút đến cảm thụ của ta sao?”

“Như thế nào không có, ta tin tưởng nàng có thể cứu ta...”

Nàng cướp đi lời nói của hắn. “Nếu ta không nhớ tới sự phụ có bản chép tay ghi lại các loại độc khác nhau, mạng nhỏ của chàng sớm đã không có!”

Luyện Vô Tâm chưa bao giờ tức giận quá như vậy, nói cho cùng, hắn tín nhiệm nàng, cứ như vậy hoàn toàn đem nàng để qua một bên, dứt khoát quyết định con đường chết.

Có loại cảm giác ê ẩm chiếm cứ lồng ngực, khóe mắt dần ẩm ướt, nàng rất sợ mất đi hắn, hắn rốt cục có hiểu hay không?

“Đợi chút! Đợi chút nha! Tâm nhi nương tử!” Thấy nàng đột nhiên bỏ đi, Lục Viễn Tri không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống giường, đã quên căn bản chính mình hiện tại thân thể gầy yếu, kết quả của việc cày mạnh là thê thảm ngã xuống giường. “Ai nha!”

Thêm mắm thêm muối lên tiếng hô đau, chung quy cũng khiến nàng quay lại, Luyện Vô Tâm đem nam nhân không biết tự lượng sức mình kia trở về trên giường.

Hắn một bên ai ai kêu, một bên chú ý khuôn mặt thanh mỹ vô cùng mệt mỏi, cùng nhìn vành mắt hồng hồng ướt át.

Bất ngờ không kịp phòng bị, hắn dùng tận lực đem nàng áp trên giường, hai tay vòng trụ thắt lưng nàng.

Luyện Vô Tâm muốn tránh ra, lại phát hiện người này ôm thật chặt, nếu nàng cứng rắn động đậy hắn sẽ bị thương, chỉ có thể bất động mặc hắn ôm.

“Ta làm cho nàng lo lắng, thực xin lỗi”. Cảm nhận được tay nhỏ bé trước ngực nhéo vạt áo hắn, ánh mắt hắn tràn ngập nhu tình, thu lại cánh tay, “Ta nói rồi, ta vĩnh viễn sẽ không rời bỏ nàng, tin tưởng ta một lần nữa, ta sẽ không lại lỗ mãng như vậy, bởi vì ta còn muốn khoái hoạt cùng nàng cả đời này!”

Lúc này trong ngực một loại cảm xúc đã thay thế nỗi lo lắng, chính là, cũng đồng dạng làm trong mắt nàng chứa đầy nước mắt ẩm ướt.

“Tâm nhi nương tử, xem ta lúc này thê thảm như vậy, đừng tự giận mình nữa được không?”

Hắn thăm dò hỏi, nàng không nói lời nào, hắn coi như nàng ngầm đồng ý. “Kia, Tâm nhi nương tử, nàng xem ta ngay cả khí lực ôm nàng đều cũng đã có, về sau có thể thay vì mỗi hai canh giờ uống một lần đổi thành mỗi ngày uống hai lần, thế nào?”

Xem, nàng không nói chuyện, Lục Viễn Tri dương mi, nàng cứ nhiên không phản bác nha!

“Lại hoặc là.... Một ngày uống một lần thuốc thì càng tốt”.

Vẫn là không phản bác, quả nhiên không ngoài sở liệu nha! Tiểu nương tử của hắn, cũng là người biết trêu cợt, nghĩ đến lãnh nhan buộc hắn uống xong khổ dược, là cố ý trả thù hắn.

Người mặc dù suy yếu, nhưng đầu óc lại mau, thừa dịp lúc này nàng mềm lòng, không nhiều lắm yêu cầu thêm một chút. “Tâm nhi nương tử, về sau, ai làm cho nàng xem không vừa mắt muốn chính hắn, cho ta biết một tiếng được không?”

“Không cần vừa thấy không vừa mắt liền động thủ, ta không nghĩ lại nghe thấy người khác kêu nàng ma nữ, nàng không cảm giác, đối với ta nghe xong đáy lòng thực khó chịu! Còn có, nàng cấp cho tướng công ta một chút cơ hội biểu hiện đi, ít nhất trước mặt người ngoài, đừng làm cho lão công tư ta thật mất mặt như vậy!” Tuy rằng căn bản không có người đang nhìn, “Ta là thực suy yếu, cũng cần nàng bảo hộ, nhưng

là, ta ít nhất có thể lắng nghe, về sau nàng có cái gì không thoải mái hoặc chuyện không vui, hết thấy nói cho ta nghe, ta đến giúp nàng vui vẻ.....”

Bên trong ngôi nhà xây bằng đá, lục tục truyền ra thanh âm trầm thấp của nam nhân

“..... Tâm nhi nương tử, ta có một đề nghị, cái kia, cái kia, chính là khi chúng ta về Anh Đào Cốc, có thể đừng xử lý ta, chúng ta cũng không phải người ngoài, một quả một quyền rất đau nha....”

“A a, nương tử nha! Nàng đừng véo đừng véo... Da ta thật đau, a a! Được được được, ta đã biết, ta sai lầm rồi, ở trong lòng nàng anh đào là bảo bối, ta là cỏ...” thật đáng thương, hắn đã là người trưởng thành như vậy thế nhưng so sánh với cái thứ còn nhỏ hơn lòng bàn tay còn thực kém hơn nhiều.

“.....A! Đau nha! Được được được, ta nói sai, anh đào là cỏ, ta là bảo.... A! Đừng cấu nữa, da của ta đều bị nàng tháo xuống hết rồi, được được được, chúng ta đều là bảo là được rồi đi....”

Làm nam nhân như hấn hướng nương tử cầu xin tha thứ, thật sự rất mất mặt.

Hai chân chậm rãi đặt xuống khỏi giường, xác định đứng ổn, đứng một lúc, hé miệng ra tươi cười thật to, nương tử chỉ cho hấn cách ngồi vận khó, hấn luyện hai ngày, quả thật rất có hiệu quả.

Xác nhận hai chân đình công hơn hai mươi ngày rốt cục nghe theo mệnh lệnh của mình, hoạt động tự nhiên, Lục Viễn Tri thế này mới phóng đại lá gan, chuồn ra đi thông khí!

Hắc hắc! Nương tử nhất định không biết, hấn từ vài ngày trước, thừa dịp nương tử ra ngoài hái thuốc, vụng trộm xuống giường chuồn ra, chính là không có can đảm đi xa, sợ chính mình không có khí lực bò về, như vậy không phải là tự hại mình sao.

Lạc Vân Cư nằm ở đỉnh núi, thật sự lạnh ẩm ướt, cái gì chó má thiên linh mỹ hấn không cảm thụ được, chỉ biết là vào đêm hấn đều phải ôm nương tử ấm áp mới có thể ngủ được, thực không hiểu Y Thánh tiên bối kia vì sao thích đem chính mình làm thần tiên dưỡng?

Nơi này một chút náo nhiệt tức giận cũng không có, khó trách tạo ra Tâm nhi này tính tình lạnh lùng thần nhiên, vẫn là ở Anh Cốc ngày ngày ấm áp thật tốt.

Suy tính canh giờ, nương tử hấn là còn một canh giờ nữa mới có thể trở về, Lục Viễn Tri mới dám tiếp tục thám hiểm.

Lạc Vân Cư nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ là phòng luyện đan, liên phân có ba cỗ, có hai nơi đã tích đầy bụi bậm, nghĩ đến lâu không người dùng.

Một chỗ khác, một chung dược đang ở trong lư hỏa, Lục Viễn Tri đại ân một tiếng, hấn vững chắc xác định là hấn như thế này muốn uống “thuốc hay”, gần đây thuốc càng uống hương vị càng quái lạ, cảm thấy ở trong có mùi vị khác, hại hấn không dám nghĩ nương tử rốt cuộc thả cái gì vào làm thuốc dẫn.

Chuột chết? Rắn? vẫn là động vật kỳ quái khác đi?

Đúng!

Nhanh chóng đi quanh gian phòng luyện đan, hấn đi mấy vòng, đi vào một gian chất đống các cuốn sách trong thư viện. “Thế này cũng quá dốc lòng cầu học đi? Nếu ta cũng niệm hết nhiều sách như vậy, ta cũng có thể trở thành một thể hệ Y Thanh”

Tùy tay lấy ra một quyển dược thảo bách khoa toàn thư lật xem, mùi vị bụi bậm do để lâu làm hấn ngứa mũi, “Ắt xì ắt xì” vài tiếng, người lui lại một chút, đánh lên bàn gỗ phía sau.

“Khách” một tiếng, giống cái gì bị nứt ra, bàn vuông để lộ ra một ngăn cách bí mật trong đó có ba quyển sách bìa trắng.

Mọi cuốn sách trong phòng này đều đặt ở bên ngoài, cũng chỉ có mấy cuốn này...

Lòng hiếu kỳ rục rịch, hấn lao ra chỗ bộ sách cũ nát không chịu nổi, tiện tay lật lật, không đến một khắc, hai mắt tỏa sáng.

Oa oa oa, thật! Đây là Y Thánh tự tay viết nha!

Bên trong có ghi lại cuộc đời hắn, cùng với các loại chứng bệnh quỷ dị cùng cách dùng dược cũng được ghi lại, miêu tả một cách chi tiết hoàn mỹ, hắn nhìn thấy hô to, thật bội phục cái cuốn tự truyện này của Y Thánh, cho đến khi phát hiện ba chữ “Luyện Vô Tâm” mới thôi...

Bất tri bất giác, mặt trời dần dần dời đi về phía tây, ở trong này đã bao lâu hắn cũng không biết, khi hắn đem ba quyển sách kia cầm trong tay không biết có cảm tưởng gì lại thả tại chỗ, mặt trời đã sớm lặn nơi núi tây.

Hai chân không nghe theo đúng đã tính toán ban nãy, hướng ra ngoài chạy đi, mặc kệ có thể hay không bị Tâm nhi phát hiện hắn chuẩn êm đi ra, hắn chỉ biết chính mình phải nhanh một chút tìm được nàng, hắn phải biết việc này... có phải hay không là sự thật?

Cái gì kêu Y Thánh?

Hóa ra nói cho cùng cũng là cái tên vì mình ích kỷ.

Theo như hắn bố trí tìm những đứa trẻ có điều kiện phù hợp, kế hoạch tính độc hại chết cha mẹ của đứa trẻ để cướp chúng về, nắm trong tay cuộc sống của bọn nhỏ, bức chúng trở thành người thử thuốc của mình, thậm chí còn lợi dụng các nàng, lợi dụng các nàng....

Lục Viễn Tri ở phòng luyện đan tìm trở về, đưa lưng về phía hắn chuẩn bị thuốc, Luyện Vô Tâm chuẩn bị để cho phương thuốc cuối cùng vào.

“Tâm nhi nương tử!”

Bất ngờ không kịp phòng bị bị ôm một lực thật lớn, Luyện Vô Tâm căn bản không kịp che lấp động tác sắp bị phát hiện.

“Tâm nhi nương tử, ta có lời hỏi nàng, nàng...” Suýt cắn phải đầu lưỡi, hắn khiếp sợ cảnh tượng trước mắt, hồn hển rống to, “Nàng đang làm cái gì?”

Hắn bừng tỉnh hiểu ra, rốt cục biết mùi vị lạ trong bát thuốc kia từ đâu mà đến.

Không phải con chuột, không phải rắn, lại càng không phải là ếch, đó là máu của nương tử hắn!

Vải trắng quấn quanh cánh tay, bên dưới là các vết thương cũ, tính ra không dưới bảy, tám vết, mà nương tử hắn, bằng một thanh chủy thủ ngắn nhỏ, vừa mới chế tạo thêm một miệng vết thương mới, máu đỏ tươi từng giọt rơi xuống nhập lẫn hòa vào bát thuốc.

Lục Viễn Tri lần đầu tiên tức giận bão nổi.

Trên trán gân xanh lần lượt thay đổi, Lục Viễn Tri hé ra mặt xanh mét chết khiếp, một bên vừa mắng vừa thay nương tử bằng bó miệng vết thương. “Khó trách lúc trước ta hỏi nàng trên tay làm sao lại quấn lấy băng trắng, nàng như thế nào cũng không chịu nói, ta nên sớm phát giác mới đúng, lại giống như lợn chết mà ngủ”.

Tất cả đều tại nàng, dịu ngoan giống như con mèo nhỏ nằm trong lòng hắn, hại hắn thoải mái mà ôm nàng liền ngủ, mới bỏ qua cơ hội bức cung.

“Mặc kệ căn cứ vào cái lý do gì, ta cảnh cáo nàng, không cho phép, không cho phép còn làm như vậy”. Lục Viễn Tri đứng một bên thận trọng cảnh cáo.

Luyện Vô Tâm rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói: “Muốn giải kịch độc tây vực trên người chàng, nhất định phải dùng máu người làm dẫn”.

“Độc của ta đã sớm giải, đây là chính mồm nàng nói! Cho dù thật muốn dùng máu làm dẫn, ta dùng chính máu của mình làm dẫn là tốt rồi”.

“Máu của chàng còn có độc, không thể dùng”. Nàng không nể mặt cự tuyệt thẳng thừng.

“Máu của ta độc tố chưa mất, chẳng lẽ của nàng không phải cũng như vậy sao?” Luyện Vô Tâm dẩu đi trong mắt một tia bối rối, là đoán đi? Hắn không nên biết....

Đúng rồi, chính là lần trước nàng cùng hắn nói qua, sư phụ ở trên người nàng dùng qua không ít dược vật, cho nên hắn mới có thể nói ra như vậy.

“Dùng choáng váng, muốn cho ta cùng nàng bách độc bất xâm, nàng muốn cho ta bao nhiêu máu? Nàng đã quên sư muội nàng là một ví dụ sao?”

Luyện Vô Tâm cả người chấn động, máu trên mặt rút xuống làm mặt nàng trắng bệch, “Chàng như thế nào, làm sao có thể biết...”

“Ta trong lúc vô tình phát hiện bản chép tay của sư phụ nàng, bên trong ghi lại hắn như thế nào trăm phương ngàn kế muốn làm cho chính mình trường sinh bất lão cũng như thiên hạ vô địch”.

Có lẽ là nghiên cứu y thuật đến tẩu hỏa nhập ma, Y Thánh bắt đầu ham thích y thuật tà giáo của nước khác, lợi dụng âm khí sinh ra ngày trăng tròn của nữ nhân, luyện thành thanh xuân dược ăn, đạt tới hiệu quả giữ lại khuôn mặt không già đi, sau hắn thấy chưa đủ, đem trộm đến trẻ con dùng độc, phá hư các cảm giác đau của các nàng, làm cho các nàng không cảm thụ đến thống khổ, để ngày sau thực hiện kế hoạch.

Hắn trước làm cho bọn nhỏ ăn trăm độc, bồi dưỡng mấy đứa nhỏ này trở thành dược nhân, sau đó uống cạn máu của các cô gái, đạt đến thể chất bách độc bất xâm.

Hắn càng ngày càng tiến tới muốn trở thành vô lâm vô địch, lợi dụng trong tay còn lại vài tên nữ đồng, làm cho các nàng luyện nội công tâm pháp chí âm của nước khác, phối hợp hắn nghiên cứu đan dược tăng cường nội lực, muốn các nàng mau chóng có được nội công không người địch nổi.

Nhưng không phải cô gái nào cũng có thể thừa nhận kiểu đối đãi như vậy, có người độc tính phát tác hoặc nội lực quá mức khổng lồ mà thân thể chống đỡ không được, giữa một đám bị bệnh, cuối cùng chỉ có thể trở thành thuốc dẫn tử của Y Thánh.

Luyện Vô Tâm không thể nghĩ ngờ là người hoàn mỹ nhất, các loại thử luyện nàng đều trụ lại được, Y Thánh tính toán lúc nàng mười lăm tuổi, thực hiện nam nữ ân ái, sẽ làm cho nội công khổng lồ trong cơ thể nàng chuyển dời sang trên người mình. (Mip: Ta khinh, ta chém, ta đá... @Kat: còn ta muốn ới ah.)

Y Thánh đem kế hoạch hoàn mỹ toàn bộ viết vào bản chép tay kia, hiển nhiên hắn quá mức tự mãn, đến nỗi xem nhẹ một sự kiện, nếu ngày sau Luyện Vô Tâm phát hiện chân tướng sự thật, có được một thân tuyệt kỹ nàng sẽ như thế nào?

Kết quả rất đơn giản, cô gái bảy tuổi ngày nào đó biết được chân tướng, đã đem kế hoạch hắn nắm trong tay giấu ở đáy lòng, mười tuổi, nàng tập luyện một thân cực âm ngoan tuyệt nội lực, không hề mềm lòng, lập tức giải quyết Y Thánh.

“Đáng chết cực kỳ, ta hy vọng có thể đem chuyện này rải khắp thiên hạ, muốn bọn họ nhận rõ cái gì kêu ma đầu, cái gì mới kêu là vô tội bị hại chỉ là giả”. Hắn nói mà trong lòng đầy căm phẫn, cả người kích động không thôi.

Thân mình hắn vừa hồi phục, vì kích động mà hơi thở hỗn loạn, thở nặng nề.

“Chàng trước hết tĩnh tâm ngồi xuống, ta đi mang thuốc đến, chàng uống xong sẽ thấy thoải mái hơn”.

“Trước hết đáp ứng ta, không cho phép lại tiếp tục làm cái việc ngu ngốc này”. Hắn hơi nhếch môi, nắm chặt tay nàng, không cho nàng rời đi tầm mắt của mình, chịu đựng đầu choáng váng cùng thân mình không khỏe, hắn kiên trì đợi đáp án mới bằng lòng ngồi xuống.

Luyện Vô Tâm nhẹ nhàng thở dài, đáy mắt lộ ra nhiều tình cảm.

“Ta chỉ là không nghĩ lại lần nữa phát sinh sự tình như vậy”. Một lần kịch độc cơ hồ muốn đoạt đi sinh mệnh hắn đã dọa đến nàng.

“Ta biết nàng sẽ không cảm thấy đau, nhưng là ta sẽ đau!” hắn cầm lấy tay trái hoàn hảo của nàng, đem hai bàn tay xoa lấy nhau.. “Ta không phải nàng, không có đánh mất cảm giác đau, gặp nàng vì ta mà làm chính mình bị thương, tâm của ta thật đau nha!”

Bàn tay ấm áp khiến lòng nàng cũng theo đó tan chảy, thủy mâu theo dõi thái dương hắn đang chảy mồ hôi lạnh, Luyện Vô Tâm thỏa hiệp nói: “Được, ta sẽ không làm như vậy nữa”

Vậy là được rồi!

Lục Viễn Tri thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng nếu không đáp ứng, chính mình cũng không nắm chắc có thể chống đỡ để không ngã hay không, trên thực tế, hắn đã choáng váng sắp hôn mê.

Nàng lau đi mồ hôi trên trán hắn, dịu hắn trên giường nho nhỏ nghỉ tạm trong chốc lát, lại bưng tới bát thuốc muốn hắn uống hết.

“Tâm nhi nương tử, nàng có thể nói cho ta biết, cái kia.... Thượng Quan Thiện Nhân, sao lại thế này?” Đã biết một sự kiện, tránh không được lại muốn biết cái khác.

“Ta rời khỏi Lạc Vân Cư, ở dưới chân núi bồi hồi mà không có chỗ đi, Thượng Quan cùng thê tử hắn đi du ngoạn gặp được ta, vì thế mang ta về nhà, nói muốn chiếu cố ta, nhưng kỳ thật hắn cùng sư phụ sớm có giao tình, biết sư phụ ở trên người ta chú tâm huyết, hắn thu dụng ta là vì muốn ta tin tưởng hắn”

“Hai năm sau, hắn thấy ta đối với hắn đã mất phòng bị, liền muốn bắt buộc ta theo hắn truyền cho hắn nội lực”. (Kat: tiếp tục muốn ới, mặt bọn lang sói kia quả nhiên dày hơn bê-tông)

“Có lầm hay không, tên kia đều đã ngoài năm mươi, nàng mới mười hai nha! Thế nhưng muốn....” Hắn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trước mắt tối xầm, thiếu chút nữa không thể hít thở nổi, ít nhiều cặp tay ấm áp nhỏ bé kia cũng giúp xoa tan không ít hờn dỗi trong ngực hắn.

Nàng bình tĩnh nói: “Chàng bình tĩnh một chút, ta đã không còn để ý, chàng cũng đừng tức giận”. Tình huống rất kỳ quái, là chuyện nàng gặp phải, nhưng là hắn lại oán giận.

“Đối với nàng mà nói, sự tình đã trôi qua, nhưng ta vừa mới nghe thấy, không thể giống như nàng tiêu sái nghe một chút liền quên, đáng chết! Chỉ vì hai gã nam nhân tư tâm này, nàng lại lưng đeo tội danh đại ma nữ...”

Một hơi lại suyết nữa vận lên không được, hắn nhắm mắt vì tức mà thở hổn hển.

Khó trách nương tử hắn đối với người khác luôn lạnh lùng phòng bị, thậm chí không thích người ta đụng chạm, muốn hắn sống trong cuộc sống như vậy mà tin tưởng đc người khác mới là lạ, tùy thời nam nhân đều mơ ước có được nội lực của nàng...

Đợi chút!

Hắn ngộ đạo cái gì, nhanh mở mắt ra: “Nương tử, nàng, nàng.... Cái kia ta, ta trong cơ thể kỳ quái, sẽ không là.... trộm của nàng “cái kia” chứ?”

Cho nên hắn nói không phải bởi vì đần độn, chỉ có hắn là đồ con lợn đặc chí vì quái lực của mình không hiểu từ đâu mà đến.

“Theo suy đoán của ta, trong cơ thể chàng đã có năm phần công lực của ta, ước chừng cũng là hơn hắn người thường”

Luyện Vô Tâm trả lời không khiến hắn vui vẻ, chính là càng làm cho ngũ quan của hắn nhăn thành một đoàn.

Khó trách thân thể của nàng càng ngày càng suy yếu, hết thấy nguyên nhân đều là.... Đáng chết nha! Hắn như vậy chẳng phải lần lượt đem nội lực của nàng trộm đi sao. “Nàng thành thật nói cho ta biết, nàng đem toàn bộ nội lực trên người nàng truyền cho ta, nàng sẽ như thế nào?”

Hắn nghĩ đến sư tử của nàng, lúc ban đầu là vài cái thí nghiệm, đều làm cho các nàng thành tử vong.

Luyện Vô Tâm chính là lẳng lặng nhìn hắn, không nói.

Tâm lạnh một nửa, Lục Viễn Tri nắm chặt tay bé nhỏ của nàng, giống như thê nói: “Ta tuyệt không cho phép chuyện này phát sinh!”

Luyện Vô Tâm nháy mắt mấy cái, khó hiểu.

“Ta không cần cái gì bách độc bất xâm, cũng không muốn từ trên người nàng có được cái gì ưu việt, ta chỉ muốn chính mình có thể âu yếm thê tử bồi tại bên người. nàng biết, trên đời này duy nhất chỉ có nàng có

thể cùng ta ở cùng một chỗ, theo giúp ta cuộc sống, theo giúp ta nói chuyện, trừ bỏ nàng là ngoại lệ, rốt cuộc không còn ai”

Sau một lúc lâu, cặp mắt kia hiện lên một tia kinh ngạc, ý tứ của hắn có phải hay không, ngày sau sẽ không gặp mặt nàng?

“Cho nên,” hắn banh khởi mắt, cố gắng bày ra vẻ uy nghiêm, “Nàng phải nhớ kỹ, ta là mệnh của nàng, nàng, ta không cho phép nàng có chuyện gì gạt ta, nghe rõ không?”

Biểu tình của nàng có chút chần chờ.

Lục Viễn Tri đi theo khấn trương đứng lên, “Nói? Nàng còn gạt ta chuyện gì?”

“Chàng xác định chàng còn trụ nổi?” nhìn hắn hô hấp dồn dập, sắc mặt tái nhợt, hắn là cần nghỉ ngơi.

“Chê cười, ta là tướng công của nàng, vốn sẽ có trách nhiệm đảm đương, đến đây đi! Còn có cái gì gạt ta, nhất định nói ra cho ta!” Chứng khí hư chết khiếp, làm hắn không có phong độ gì cả.

Nếu hắn kiên trì như vậy, Luyện Vô Tâm nhún nhún vai, chậm rãi nói: “Ta, mang thai”

Rầm! Nam nhân đã bị kích thích quá lớn, nhất thời hôn mê bất tỉnh (Mip: đúng là cười chết anh đi)

Đợi hắn tỉnh lại đã là chuyện của ngày hôm sau, niềm vui sướng làm cho hắn nhảy xuống giường ôm Luyện Vô Tâm bay qua bay lại, không cần phải nói, chờ hắn gằm rú xong, thân mình này lại nằm lăn trên giường vài ngày.

Xem ra nếu hắn muốn rời khỏi Lạc Vân Cư, phải tiêu tốn nhiều công sức điều dưỡng.

Trong nhà người khác, phụ nữ có thai bị kiêng kị đủ điều, vì sao trong nhà hắn tình huống lại hoàn toàn tương phản?

Nằm ở trên giường là hắn, bị mệnh lệnh không cho phép lộn xộn là hắn, mỗi ngày nên uống thuốc bổ cũng là hắn; mà cái người kia đáng lý phải nghỉ ngơi vì là phụ nữ có thai, đằng này nàng một mình ôm lấy mọi việc nhà từ trong ra ngoài, nam nhân như hắn mặt mũi đã không còn sót lại chút gì, chỉ có thể ngẫu nhiên phô trương thanh thế, môi đùa giỡn người uy nghiêm kia, không hơn.

Bởi vì rất uất ức, làm cho hắn đau lòng hạ quyết tâm, đợi khi thân mình tốt hơn, liền lập tức yêu cầu Tâm nhi truyền thụ vài chiêu thức đơn giản cho hắn.

Hay nói giỡn, đây đều là công lực mà Tâm nhi trải qua bao nhiêu vất vả mới tập đến, há có thể ở trong cơ thể hắn mà lãng phí.

Kết quả, ngược lại là Luyện Vô Tâm vừa thấy hắn liền khinh bỉ, người đâu không biết tự lượng sức mình luôn vận động thân thể quá độ, nàng cũng không muốn cuối cùng hắn chết vì cây mạnh.

“Chàng phải nhớ, thân mình chàng trước mắt không thể thích hợp ngay nội lực khổng lồ trong cơ thể, chàng phải luyện tâm pháp tiếp theo ta dạy chàng, ngăn chặn nội lực, sau khi ngang tử hoàn toàn khôi phục, sẽ phóng thích nó chuyển lưu trong cơ thể, cẩn thận luồng nội lực này làm chàng bị nội thương, chàng liền cả đời nằm ở trên giường uống thuốc đi!”

Truyền thụ cho hắn thiên xu tâm pháp cùng lưu tinh kiếm pháp, cái khác, chờ thân thể hắn hoàn toàn không có việc gì rồi nói sau.

Do việc trì hoãn này, thời điểm bọn họ có thể xuống núi đã là bắt đầu mùa đông, từ từ đem cả tòa sơn bao trùm thành một mảnh màu ngân bạch bởi tuyết, nếu không phải do hắn không chịu nổi hàn khí đông lạnh, Lục Viễn Tri cũng không muốn sớm như vậy rời đi.

Hai người cộng thêm một đứa con, hướng phương hướng Anh Đào Cốc đi tới, đã đi mấy ngày bọn họ quyết định đêm nay ở trong trấn lý tìm một chỗ tạm túc, thuận tiện tìm cái gì ăn.

Tìm được nhà trọ, vừa vào trong, oa oa oa! Thật không tin nổi, bên trong đông nghìn nghịt, nháo rùng rùng thật nóng nham, một bàn còn cắm đầy các lá cờ khác nhau, nghiêm nhiên tựa như các môn phái nhỏ đang tụ hội.

Lục Viễn Tri bĩu môi, hấn đối với giang hồ chính phái càng lúc càng phản cảm, ban đầu muốn đổi nhà trọ, nhưng thoáng nhìn tên mặt Tâm nhi có vẻ mệt mỏi, hấn thay đổi chủ ý.

Dù sao không có ai biết thân phận của Tâm nhi, không cần sợ!

Ngựa là nàng cười, toàn bộ tinh thần đương nhiên sẽ mệt mỏi, hấn chỉ phụ trách ngồi sau lưng nàng, ít nhất hấn còn còn một tác dụng, chính là thời điểm thê tử mệt, nàng có thể dựa vào điểm ẩm áp.

Lục Viễn Tri cẩn thận nắm tay thê tử, trái tránh phải tránh không va chạm bất luận kẻ nào, phát hiện ra ở góc có một bàn không người ngồi.

Ngồi xuống, gọi mấy thứ rượu và thức ăn đơn giản, xung quanh ríu ra ríu rít thanh âm lục tục truyền vào tai bọn họ.

“..... Nghe hói Hiên Viên phái tổng cộng phái ra ba mươi đệ tử, nhưng đối với Hoắc Giới đều không có hiệu quả”.

“Mới gần gần ba tháng, Hoắc Giới công lực liên tăng nhiều, trình độ điên cuồng này càng ngày càng nghiêm trọng đáng sợ”

“Đúng vậy, hiện nay lòng người hoảng sợ, ai biết đi trên đường, có thể hay không đột nhiên xuất hiện Phong Ma, bị hấn đánh trở mặt khỏi thi thể tàn phá”

“Chẳng lẽ không có ai có năng lực ngăn cản hấn sao?”

Câu hỏi vừa ra, một đám mặt mày ủ rũ đứng lên.

“Ân đại hiệp, người triệu tập chúng ta đến, có phải hay không đã có biện pháp?”

Ân Nham Tuyền bị điểm danh, mang theo vẻ mặt hồ thẹn đứng lặng ở giữa, “Các vị huynh đệ, nếu không có sơ suất của ta Phong Ma sẽ không thể đào thoát, sẽ không thành kết quả như hôm nay, Ân mỗi lúc này hướng các vị xin lỗi, mời mọi người đến, chính là hy vọng có thể thương thảo ra kế hoạch..”

“Khụ, khụ, khụ”.

Người nào đó ở phía sau truyền đến một trận nùng khí thanh, Ân Nham Tuyền dừng một chút nói tiếp, “Trước hướng mọi người giới thiệu, vị cô nương bên cạnh ta là đại tiểu thư của Thủy gia, lần này nhận được trợ lực của Thủy gia, tại hạ vô cùng cảm kích; bên kia là trưởng bối Giang Nam Lục phủ Lục phu nhân, cũng là lần này hiệp trợ ta một truy tìm tung tích Ma Phong, lúc này chuyện cũng liên lụy đến Lục phủ...”

Phía sau bức tường người lại truyền đến tiếng vang vỡ vụn khiến không ít người chú ý, chỉ thấy một gã nam tử ném tiền ở trên bàn, nắm tay nữ tử đang muốn rời đi.

Không cần phải nói, người nọ chính là Lục Viễn Tri

Rõ ràng là Lục phủ ở phía tây, Anh Đào Cốc ở phía đông, vì sao nhóm người này lại xuất hiện trên đường hấn về nhà?

Muốn tránh đi, nào biết, đầu nhân kia đã phát hiện bọn họ.

“Tri nhi!” Lục phu nhân kinh ngạc trừng lớn mắt, đối với bóng dáng quen thuộc kia hô to.

Trong lúc nhất thời, thanh âm ồn ào im bật, toàn bộ ánh mắt đều đặt trên người đôi vợ chồng kia.

Cái này đi cũng không được, ở lại cũng không xong, Lục Viễn Tri nơm nớp lo sợ xoay người lại, đối mặt với những cái nhìn xem ra không tốt của mấy người trong chốn vô lâm, khóe mắt lại phát giác thê tử mỉm cười đi tới trước người hấn, hấn vẻ mặt khó chịu đem nàng bắt đến phía sau.

Lỗ mũi đối nàng hừ khí, nên bị bảo hộ là nàng, không phải hấn, hấn không quên nương hấn cùng tên họ Ân kia muốn đẩy Tâm nhi vào chỗ chết, nên trương phu là hấn đây động thân bảo hộ thê tử mình, chẳng lẽ không thể cho hấn một chút khí khái nam nhân sao?

Đến đây đi! Nhóm người này muốn gây bất lợi cho Tâm nhi sao? Hấn sẽ bảo hộ nàng, phương pháp thì hấn chưa rõ, nhưng tuyệt không để cho bất luận kẻ nào làm thương tổn nàng!

Lại không dự đoán được, kết quả nằm ngoài suy nghĩ của hắn.

“Nhìn thấy người bình an vô sự, thật sự là quá tốt!” Lục phu nhân nhìn thấy thái độ hắn, khoa trương giống như một người khác, hưng phấn đến mức chỉ tiếc không tiến lên ôm lấy hắn. “Người có biết ta rất cao hứng sao? Người, các người là cứu tinh của ta nha!”

Lục phu nhân một bước tiến lên, than thở khóc lóc nhìn Lục Viễn Tri, hắn thật giống như Bồ Tát sống, thần tiên sống.

Lục Viễn Tri nghiêng đầu nhìn thể tử liếc mắt một cái, thử hỏi có phải hay không nàng từ đe dọa bọn họ cái gì?

Luyện Vô Tâm hồi cho hắn là vẻ mặt khó hiểu.

“Lục công tử, có thể nhìn thấy người bình an vô sự, thật sự là quá tốt”. Ân Nham Tuyền cũng đi theo đứng trước vợ chồng Lục Viễn Tri, hơn nữa vẻ mặt thực kích động.

Lục Viễn Tri cùng Luyện Vô Tâm nhìn nhau, trời biết, trong hồ lô hai người này rốt cuộc bán thuốc gì nha! (ý muốn nói là không hiểu trong lòng đang nghĩ cái gì)

8. Chương 8

Không biết bọn họ dùng cái gì có thể dễ quên như thế, chuyện đã xảy ra coi như ba tháng trước, tất cả đều chỉ là giấc mộng của Lục Viễn Tri.

Không nói hai câu, ngay cả cấp cho Lục Viễn Tri cơ hội cự tuyệt cũng không có, Ân Nham Tuyền lập tức gọi tiểu nhị vì bọn họ chuẩn bị phòng chờ, lại lấy một bàn xa hoa rượu và thức ăn khoản đãi bọn hắn.

Tất cả thái độ tỏ ra nhiệt liệt, rất giống như bọn họ là bằng hữu, chỉ là đã lâu rồi chưa gặp mặt mà thôi.

Lại muốn có âm mưu gì sao?

Bất quá Ân Nham Tuyền kia vẻ mặt cảm động đến sắp khóc, không giống làm bộ, phải nói, hăng giống như một người cứng rắn thâm nghiêm lại đứng đắn, là người không thể có biểu tình như vậy.

Tìm kiếm ý kiến của thê tử thấy nàng không có vẻ phản đối, liền nắm tay nàng, ngồi xuống.

“Ân đại hiệp, hai vị này là?”

Ân Nham Tuyền thanh thanh giọng, vẻ mặt thận trọng hướng mọi người giới thiệu, “Vị này là Lục công tử, đại thiếu gia Lục gia trang, vị kia là phu nhân của hắn”.

Có thể được Ân Nham Tuyền coi trọng như thế, tất có chỗ hơn người, mọi người ai cũng mang theo ánh mắt mong chờ, chờ chiếc đĩa kia được nhắc lên, nam nhân thay nữ nhân phục vụ sẽ tự giới thiệu một phen.

Phải chờ, trái chờ, vị Lục công tử này ngoại trừ bận rộn để mình cùng nương tử ăn no đĩa rau, vẫn chỉ là ăn, ăn ăn, không hề có chút phong phạm đại tướng, một đôi mắt từ đầu đến cuối đều không đem bọn người này ở trong mắt.

Có người bắt đầu khả nghi, người như thế vì sao Ân Nham Tuyền có thể coi trọng?

“Lục công tử, Lục công tử!”

Ân Nham Tuyền thử nhắc nhở hắn, mọi người lại nói nói, ai ngờ Lục Viễn Tri như là không nghe thấy, chỉ lo vội vàng sự nghiệp ăn uống, uy cái miệng của hắn, uy cái miệng của nương tử hắn, uy cái miệng của đứa con chưa xuất thế của hắn.

“Tri nhi, người không nghe thấy Ân đại hiệp đang gọi sao?” Lục phu nhân lấy thân phận trưởng bối lên tiếng.

Lục Viễn Tri trước là nâng đầu, mặc danh kỳ diệu trùng mắt đám người này. “Quái, thức ăn phong phú như vậy bày trước mặt các người, các người không mau ăn, nhìn chăm chăm ta làm cái gì?”

Vừa nói xong, lại tiếp tục động tác mới vừa rồi bị cắt ngang.

“Tâm nhi nường tử, ta thấy lá sen phù dung quả thật thơm ngon, nường mau ăn thử mấy miếng, còn có còn có, chường quây nói cái này gọi là canh phi thủy ngọc tâm, thừa dịp còn nóng mau húp... Thịt quay kia đừng ăn, rất ngấy, không thích cho nường cùng đứa nhỏ....”

Miệng ăn món này món nọ, một bên soi mói chỗ này xanh xao chỗ kia nhiều dầu mỡ, thật đúng là bộ dạng yêu ăn đến chết.

Lục phu nhân tươi cười không nói gì, nói không khó kham là gặt người, bà ta tặng ánh mắt đến Ân Nham Tuyền, muốn hấn nói chút gì đó.

“Nếu Lục công tử thực vội vàng, ta sẽ nói nguyên do lần tụ hội này”. Không hổ là người chủ sự, vừa mở miệng liền đem tầm mắt mọi người trở về.

Ba tháng trước, ta phải nhờ đến tương trợ của vợ chồng Lục công tử, thuận lợi bắt Hoắc Giới, không ngờ thủ hạ lại bất cẩn làm cho hấn đào thoát mang theo con của Lục phu nhân, ta không biết Hoắc Giới đến tột cùng mang người chạy đi đâu, chỉ biết là gần ngày rằm, Sơn Tây không ngừng phát sinh án kiện chết thảm một cách bí ẩn, thi thể giống như bị mãnh thú cắn xé, tử trạng thê thảm.

“Sau khi ta biết việc này, lập tức cho người đi Sơn Tây tìm tòi, quả nhiên, cùng với suy đoán của ta không sai, thi thể đó hoàn toàn bị xé rách, thân cốt cũng bị đánh gãy, toàn thân cao thấp bị băm thành các mảnh nhỏ, thủ pháp chính là kim cương thảo Hoắc Giới thường dùng...”

Nói đến đây, đột nhiên truyền đến “Ha” một tiếng, có người dường như đã đem toàn bộ canh trong bát xử lý sạch. “Nường tử, nường muốn hay không thử xem canh gà này thế nào?”

“Rất ngấy”

“Ngấy? Ta cảm thấy hoàn hảo nha! Nếu không thích thì ăn chút thịt gà cũng được. thịt này nấu ngon vừa miệng, thật nừ, liền ngay cả xương cốt cũng đều hầm đến nát...” Như là đột nhiên phát hiện âm lượng của mình quá cao, Lục Viễn Tri ngưng ngừng gãi đầu, “A... thật có lỗi thật có lỗi, quấy rầy đến mọi người sao? Mời tiếp tục!”

Nhìn đến bát canh gà hầm, lại liên tưởng đến chuyên Ân Nham Tuyền mới vừa rồi kể lại, có người bắt đầu lão đảo đứng lên.

“Hoắc Giới khi điên lên thực đáng sợ, ta không dám nói Lục nhị công tử còn khỏe mạnh hay không, theo tin tức trước mắt mới nhận dc, xem ra Lục nhị công tử có lẽ còn sống”. Ân Nham Tuyền nhìn sắc mặt tái nhợt của Lục phu nhân, “Ta truy đuổi hơn mười ngày, rốt cuộc tìm được manh mối, Hoắc Giới ẩn thân cách nơi này không xa, cho nên việc này, trừ bỏ việc muốn bắt Hoắc Giới, cũng muốn đem Lục nhị công tử cứu trở về”.

“Được, được!”

“Rượu này hương thật thuần, thật tốt quá, nường tử nha! Chúng ta trước khi đi, nhất định phải hương chường quây hồi một chút, rượu này nên nấu thế nào mới có thể có vị thuần như vậy!” hấn đã tính, sau khi về Anh Cốc sẽ nấu một vò rượu, nguyên liệu đương nhiên chính là mấy chum anh đào kia!

“Lục công tử, không biết huynh đối với kế hoạch của ta thấy thế nào?” Ân Nham Tuyền nhú mi lại, nhìn chăm chăm nam nhân lần thứ hai bị mình đánh gãy lời nói.

Lục Viễn Tri nhướn mi, mặc dù bộ dạng một mực không biết, tiếng nói lại lạnh như băng, “Cái nhìn? Như thế nào? Người không phải mời ta cùng Tâm nhi ăn cơm sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà, Lục công tử mới vừa rồi không nghe ta nói cái gì sao?”

“Lớn tiếng như vậy, ta làm sao có thể không nghe thấy”.

Ngay cả đám tiểu thương bên ngoài đều nghe thấy, xem, không phải có rất nhiều cái đầu nhấp nhô tham gia nói với vào khách điểm sao, muốn nghe nhiều hơn một chút.

“VẬY, huynh nên biết tình thế lúc này nghiêm trọng, mọi người đều thực sự muốn bắt Phong Ma đem về quy án”

“Vấn đề của các người, liên quan gì tới ta cùng Tâm nhi?” hắc đùa bốn ly rượu, lại một lần nữa hướng Ân Nham Tuyền ném ra tiếng cười như có như không.

Người là do bọn hắc làm tẩu thoát, đừng nói cho hắc, người này còn muốn Tâm nhi giúp đi bắt người.

Chê cười, suốt ngày giơ khẩu hiệu đánh tà ma ngoại đạo, bọn họ còn có mặt mũi yêu cầu hiệp trợ sao?

Sự thật chứng minh, Ân Nham Tuyền xác thực muốn làm như vậy. “Ta cần được hai vị trợ lực, việc đối kháng Phong Ma, ta tin tưởng, chỉ cần có phu nhân Lục công tử ở đó, nhất định không phải việc khó”.

Lục Viễn Tri lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị, “Có làm hay không, ta vì sao phải giúp các người?”

Ân Nham Tuyền trầm mặc một lát, “Đừng quên đệ đệ huynh rơi vào trong tay hắc, huynh không thể đối với người thân của mình thấy chết mà không cứu được”. dường như cũng hiểu được bất kỳ lời nói nào đối với Lục Viễn Tri đều không có lực thuyết phục gì.

“Để ta nhắc nhở người, cái gì mà thân nhân, những lời này dùng trên người ta đều là vô dụng”. Lục Viễn Tri phút chốc đứng dậy, thậm chí cũng không thèm nhìn tới sắc mặt trắng bệnh của Lục phu nhân, xoay người. “Tâm nhi nương tử, chúng ta đi! Không đúng, chúng ta lên lầu nghỉ ngơi đi”.

Có người dâng tặng chỗ ở không cần tiền, hắc không nhận chẳng phải là quá ngu ngốc sao.

Mỹ nữ với vẻ mặt lạnh lùng một thân hồng trang, ngoan ngoãn nghe lời đi phía sau hắc, Lục Viễn Tri sắc mặt trầm túc, đáy lòng lại sung sướng vừa lòng biểu hiện của thê tử.

Đúng thôi! Đây chính là phu xướng phụ tùy, Tâm nhi cuối cùng cho hắc một lần trước mặt người ngoài để hắc thật hoàn mỹ.

“Tri nhi, người đừng đi, người dù sao cũng phải tham dự một chút kế hoạch cứu đệ đệ người, Tri nhi!” Lục phu nhân kêu to làm cho cước bộ hắc nhanh hơn, mang theo thê tử lên lầu.

Lục phu nhân sắc mặt khó coi, chỉ có thể bồi cười nói: “Ngượng ngùng, làm cho mọi người chê cười, ta sẽ đi phân tích sự tình nghiêm trọng cho Tri nhi, tin tưởng hắc sẽ không làm cho Ân đại hiệp thất vọng”

Tiến bà ta rời đi, một đám tò mò rộ cục không chịu nổi sự hiếu kỳ.

“Ân đại hiệp, người vừa mới nói là thực sao? Vị phu nhân Lục công tử kia thật sự có thể thay nhóm ta đến bắt Hoắc Giới?” xem bộ dáng yếu đuối kia, thật sự rất khó tin tưởng Lục Viễn Tri có thân thủ cao siêu.

Ân Nham Tuyền cười khổ, “Trên đời này trừ bỏ nàng.... Ta là chỉ sợ ngoài đôi vợ chồng này, chỉ sợ rất có người có thể đối phó Hoắc Giới”

Trong tình thế khó khăn, nếu không phải vì bắt buộc, hắc cũng sẽ không xin hai người kia giúp đỡ.

Mọi người nghi ngờ, lúc này, Thủy Thu Nhận bên người Ân Nham Tuyền đã mở miệng, “Nếu là Ân đại hiệp cam đoan, chúng ta không thể không tin, bất quả, có thể hay không cho chúng ta biểu thân phận bọn họ, làm cho chúng ta tâm phục khẩu phục”.

“Thủy cô nương, điều này...”

“Thực khó xử sao?”

“Thân phận vợ chồng Lục công tử, ta tạm thời không tiện hướng mọi người nói rõ”. Chỉ sợ nói ra, thế cục càng phức tạp.

Ai sẽ nguyện ý cùng một ma nữ giết người không chớp mắt hợp tác?

“Được rồi! Nếu không thể nói, ta vẫn toàn lực tin tưởng Ân đại hiệp, cũng sẽ toàn lực tương trợ”. Thủy Thu Nhận mỉm cười.

“Đa tạ Thủy cô nương”.

Được Đề nhất vọng môn Thủy gia bảo vệ, những người khác cũng bớt đi hoài nghi.

Chẳng qua, một bên mọi người kêu lên thảo phạt, Thủy Thu Nhận lại mang theo trong mắt đôi chút dăm chiêu, nhìn chăm chăm hai người kia đang rời cầu thang, giống như đang tính kế cái gì, lóe lên dị quang trong mắt không muốn người khác biết.

Nếu Lục phu nhân nghĩ rằng có thể dùng lời thân tình động lòng Lục Viễn Tri, làm cho hắn gọi Luyện Vô Tâm hỗ trợ, vậy là sai lầm rồi.

Lục Viễn Tri lúc này thực sự quyết tâm, mặc cho bà ta cầu xin thế nào, hắn cũng không thay đổi, Lục phu nhân cứ việc canh giữ ngoài phòng khách một đêm, vẫn không thể làm hắn đồng tình.

Kể từ ngày đó, hắn đều tự nói với mình, hắn đã cùng Lục gia đoạn tuyệt, trừ bỏ việc hắn mượn họ Lục, hắn cùng Lục gia một chút quan hệ cũng không có.

Nếu không quan hệ, hắn vì sao phải cùng thê tử vì Lục gia bán mạng?

Đều nói Phong Ma công lực đáng sợ như vậy, năm phần nội lực của Tâm nhi hắn ngay cả cách sử dụng thế nào cũng không biết, sao có thể đi đối phó giết ác ma kia, huống chi nàng còn mang thai đứa nhỏ!

Không được! Nói cái gì hắn cũng sẽ không đáp ứng.

Ngay tại thời điểm hắn định từ chối, Lục phu nhân đột nhiên “Đồng” một tiếng, quỳ xuống phía sau hắn.

“Người.... Làm cái gì?”

“Ta van cầu con, cho dù con giận ta, hận ta, đều cùng Thiên nhi không quan hệ, là ta muốn đem con đuổi ra ngoài, con biết ta sợ con, ta sợ con sẽ hủy đi Lục gia, xem như ta cầu xin con, xem như ta không tin lời đảo sĩ kia giết con khi xuất thế, mau cứu đệ đệ con, Lục gia không thể không có hắn!”

“Kia là con của người, ta lại không phải đúng không?” hắn nhếch môi cười nhạt.

Rõ ràng không nên có cảm giác, nhưng nhìn bà ta vì con mà cố gắng không tiếc quỳ xuống, hắn sẽ nhẫn tâm sao?

Cửa khách phòng bỗng bị xốc lên, “Sáng sớm, chàng bên ngoài âm ỹ cái gì?”

Lục Viễn Tri mặt biến sắc nhanh chóng, ôn nhu nhanh chóng che kín lạnh lùng trên khuôn mặt, hắn tiến về phía trước, “Tâm nhi nương tử, nàng sao lại đi ra, không phải muốn nàng ngủ thêm trong chốc lát sao?”

“Chàng ở bên ngoài lú lú, muốn ta như thế nào ngủ được?”

“Sáng sớm gặp một số chuyện, mới làm cho tướng công nàng tức giận, giọng không cẩn thận hơi lớn một chút, hiện nay nàng cần nhất là tĩnh dưỡng, dù sao chúng ta muốn lên đường, đêm nay chọn khách điểm thanh tĩnh đi...”

Luyện Vô Tâm nắm cánh tay hắn, muốn hắn đừng cố ý tỏ ra không quan tâm, quỳ phía sau kia, là mẹ ruột hắn nha!

Nam nhân này ngoài mặt tỏ vẻ không thèm để ý, cho rằng chính mình sẽ quên đi chuyện thương tâm, kỳ thật hắn căn bản không làm được.

Không nghĩ làm cho ngày sau hắn sẽ áy náy, Luyện Vô Tâm không để ý nam nhân đầy mắt phản đối, nâng Lục phu nhân đang quỳ dưới đất dậy, “Đứng lên đi!”

Lục phu nhân giống như bắt lấy tia hy vọng, nắm chặt Luyện Vô Tâm, ánh mắt chặt chẽ nhìn thẳng nàng, nữ nhân này là hy vọng cuối cùng của bà ta. “Tâm nhi, van cầu người, ta van cầu người, cứu con ta, ta van cầu người!”

“Oa” một tiếng, Lục phu nhân áp lực cảm xúc bạo phát.

Luyện Vô Tâm nghiêng đầu, trừng mắt nhìn nam nhân cổ quái.

Đây là nương chàng, còn không mau đến khuyên bảo bà ý!

Lục Viễn Tri tức giận quay đầu, không thèm nhìn Luyện Vô Tâm, cho thấy không muốn để ý chuyện này.

Một phụ nhân trung niên gào khóc một nam tử tính tình vui đùa chu miệng, đứng giữa lại là một tuyệt mỹ nữ tử, cảnh tượng như vậy nói bao nhiêu quái dị có bấy nhiêu quái dị, nhưng Luyện Vô Tâm cũng rất muốn cười.

“Nếu chỉ là đối phó một người, ta nghĩ ta có thể...”

“Không thể!” Lục Viễn Tri húng ác ngoan tròng mắt phụ nhân hấn, nếu nàng dám can đảm mở miệng nói hỗ trợ, hấn liền bắt nàng vào phòng chấp hành gia quy, không đúng, là trực tiếp đem nàng khiêng lên ngựa chạy lấy người.

“Người nói thật, thật sự có thể giúp ta?” Lục phu nhân mừng rỡ, cầm lấy tay Luyện Vô Tâm thêm xiết chặt, “Ta chỉ biết, Tri nhi không cưới sai người, ta cũng không nhìn lầm người, người căn bản không phải cái gì ma nữ, người là cứu tinh của Lục gia chúng ta!”

Lục Viễn Tri khước miệng co rúm, thẳng mắt trợn trắng. “Chậm đã, ta còn không có đáp ứng....”

“Ta muốn biết địa điểm tên kia thường lui tới”. Luyện Vô Tâm thanh âm sấp nhập.

Lục phu nhân vui mừng khôn xiết đi tìm Ân Nham Tuyền, nói cho hấn tin tức tốt này.

Một chút hồng ảnh lướt qua Lục Viễn Tri bất động như gỗ, chuẩn bị bước xuống lầu.

“Đợi chút!” muốn chạy?

Lục Viễn Tri bay nhanh giữ chặt cổ tay nương tử hấn, lộ ra vẻ lạnh lẽo. “Nương tử, vì phu có chuyện rất trọng yếu muốn cùng nàng nói chuyện”

Cư nhiên không đợi hấn mở miệng, nàng liền tự tiện quyết định tiếp nhiệm vụ nguy hiểm, nàng rút cuộc có hay không đem tướng công là hấn đặt ở trong lòng?

Chiếc ghế thượng khắc hoa, nam nhân cố gắng bày ra một bộ dạng hung ác, để cho người ta dâng một ly trà nóng nhuận hầu, đại gia hấn mắt chăm chú nhìn, thật mạnh hừ một tiếng. “Nàng không phải luôn lãnh huyết với người khác, vì sao phải đáp ứng đi giúp bà ta cứu con?”

Nghĩ rằng bưng trà đến, có thể làm cho hấn hết giận hờn sao?

Lục Viễn Tri nhảy dựng lên, đem thê tử đang đứng ở một bên cưỡng chế ngồi trên ghế xong, chính mình tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi. “Nàng thân mình không thể so với lúc trước, bụng còn đang mang đứa nhỏ, bằng năm thành công lực của nàng, thực nghĩ rằng có thể dễ dàng bắt cái gì kêu là quý Phong Ma kia sao?”

Không muốn để cho nàng mạo hiểm, vẫn là chạy là thượng sách mới chính xác.

Nhìn bóng dáng vội vàng thu thập hành lý, Luyện Vô Tâm chậm rãi nói. “Chàng thật tâm cứng rắn như vậy, không để ý đến người đó lạm sát kẻ vô tội sao?”

Lục Viễn Tri ngừng một chút, lại tiếp tục bắt tay vào thu thập cái này cái nọ. “Chỉ có thể trách bọn họ không gặp may, gặp gỡ người điên yêu giết người, hơn nữa, tên họ Ân vì sao muốn chúng ta giúp hấn thu dọn tàn cuộc?”

Nàng nhìn chằm chằm xem xét hấn, “Cứ cho rằng ta có thể nắm chắc, chàng vẫn không ra tay, đuổi theo người nọ làm xằng làm bậy? Đừng quên, huynh đệ của chàng khả năng vẫn ở trong tay hấn”.

Lục Viễn Tri vẻ mặt tức giận xoay người. “Nàng vì sao tự nhiên nhắc ta đệ đệ của ta còn ở trong tay tên điên kia?”

“Bởi vì chàng ngoài miệng tuy nói không thèm để ý, trong lòng lại tương phản”.

“Ta thà rằng ngày sau hối hận, cũng không muốn vì quyết định này mà nàng bị thương”. Dem nàng kéo lại trước người, thật mạnh hôn lên môi nàng.

Luyện Vô Tâm rũ mắt xuống, hai cánh môi hồng khê nói. “Ta không hy vọng chàng ngày sau hối hận”.

Khẩu khí như cũ lạnh nhạt, nhưng gương mặt lạnh như băng kia đã sớm bị phá vỡ, thành thân tới nay, số lần nàng đỏ mặt càng ngày càng nhiều, vốn nên là mỹ nhân, bộ dáng tự nhiên đáng yêu, hẳn thật kiên định, mới ném cái ý niệm muốn một ngụm nuốt nàng từ trong đầu vắng ra ngoài.

Lục Viễn Tri gắt gao ôm lấy nàng, bọn họ đều nói ma nữ Vô Tâm, sai! Lòng của nàng đều là ở trên người hắn, ở đáy lòng hắn, nàng khắp nơi vì hắn mà suy nghĩ.

“Đừng xem năm đó sư phụ trên người ta đầu chú tâm huyết, năm thành công lực đối với ta mà nói, dư dả”.

Hắn cúi mặt xuống, hung tợn nhìn chằm chằm nàng, “Dù hiện tại trong bụng nàng có hay không đứa nhí, ta cũng không đồng ý nàng đi!”

Chính mình cũng có năm thành công lực, muốn cứu người, cần gì phải dựa vào nàng?

Nàng đi, hắn vì sao không được?

Nam nhân nên đứng ở tiền tuyến bảo hộ nữ nhân của mình, ai muốn nàng hao tổn khí lực đi cứu người khác!

“Đừng tưởng rằng chàng với mấy cái công phu mèo quào kia có thể làm được cái gì”. Nàng đánh nát ý niệm ngu xuẩn trong đầu hắn.

Nghe một chút, lại là khẩu khí tiêu diệt uy phong của hắn.

Mới muốn phản bác, nương tử hắn đã ấn tay đem hắn ngồi lại lên ghế, trong tay còn bị cứng rắn nhét vào một ly trà ấm.

“Độc tố trong cơ thể chàng mặc dù đã tiêu tan, nhưng cơ thể quá mệt mỏi, không nghe ta khuyên, chàng bộ dáng này, trên đường chặn đánh cướp đường chàng cũng không chịu nổi”. Luyện Vô Tâm nhướn mi.

“Đúng đúng! Dù sao trượng phu nhỏ nhỏ như ta chính là không đủ năng lực bảo hộ thể tử của mình!”

Trong mắt lộ ra mỉm cười, nàng xoay người nâng lên cái đầu ủ rũ kia, “Lời nói cùng nhất của nhất động của chàng, đã là bảo hộ ta, như vậy là đủ rồi”

Lục Viễn Tri đơn giản đem nàng kéo vào ngồi trong lòng, thời điểm này, hắn chỉ có thể dùng hôn để chiếm thượng phong.

Về sau, nhú mi ngóng nhìn nàng một hồi lâu, đem mặt vùi vào cổ nàng ngửi mùi hương nói thầm, “Thật là, từ lần đầu tiên gặp nàng, cái gì cũng là nàng phải làm tới, ngay cả khi ta muốn cứu người khác, cũng đều phải nhờ nàng....”

“Nếu không phải chàng, ta sẽ không làm”. Đơn giản vài từ, liền nói ra tầm quan trọng của hắn.

Lục Viễn Tri nghe vậy, càng nhanh chóng ôm nàng, quả thực không nghĩ buông nàng ra, Tâm nhi đã vì hắn mà thay đổi.

Kỳ thật, điều này cũng là một cơ hội tốt, nếu nàng chủ động hỗ trợ cái tên điên kia, vô lâm nhân sĩ sẽ đối với nàng thay đổi, có thể nhân đây xóa sạch hiểu lầm đối với nàng, đây không phải là kỳ vọng của hắn sao?

“Nàng xác định sẽ không làm thương tổn đến con cùng chính mình?” Hắn lo lắng ngấm ngấm cái bụng, bàn tay khẽ xoa lên, cảm thụ một chút sự tồn tại của tiểu gia hỏa kia.

Đáng tiếc, đứa nhỏ vội vàng lớn lên thành hình, không chịu cũng lão cha bồi dưỡng tình cảm, không hề động tĩnh.

“Chỉ là một người, ta còn không xem ở đáy mắt”

“Nàng không nghe đám người bên ngoài kia nói sao, Phong Ma kia rất tàn bạo, tùy tiện vừa ra tay chính là băm nát thịt người nha!” Hắn cần có cam đoan mới yên tâm.

“Có bản lĩnh thì hắn động tới ta”. Khóe môi nhếch lên tia cười yếu ớt, hai mắt lại băng hàn.

Hắn ngăn ra, không tự giác nuốt nước miếng, nương tử hắn chỉ cần nhắc tới chém giết, biểu tình thật khiến cho người ta kinh hồn khiếp đảm.

“Được rồi! Vậy cho nàng làm”. Hắn một bộ ân chuẩn, kỳ thật hai người đều hiểu được, Luyện Vô Tâm quyết định chuyện gì, tiểu tướng công như hắn căn bản không có quyền phản đối. “Bất quá....”

Nàng nhẹ nhàng chớp mắt, còn tưởng rằng hắn muốn ân cần dạy bảo cái gì, kỳ thực không phải.

“Giải quyết xong việc này, chúng ta có thể hay không đi xem Chu gia trang? Chỉ cách đây trăm dặm, không xa. Hôm qua ta hỏi chưởng quầy, vò rượu kia là do Chu gia trang nấu, ta nghĩ hỏi xem phương pháp nấu, về Anh Cốc ta cũng có thể nấy một vò”.

Luyện Vô Tâm quay qua liếc hắn một cái, lập tức nói: “Không sao cả, thời điểm không còn sớm, chàng rốt cuộc muốn hay không dùng đồ ăn sáng?”

Khuôn mặt kia lại lần nữa xuất hiện sức sống, “Đương nhiên muốn, người còn sống sẽ phải ăn thôi!”

Ăn xong này nọ thuận tiện hỏi lại chưởng quầy, ở đây có dùng thử qua rượu của người khác nấu....

“Đúng rồi, ta cảnh cáo chàng, chàng muốn nấu cái gì cũng được, nhưng ta không cho phép động đến rừng anh đào của ta”

Lục Viễn Tri tức giận nha! Về mặt hắn rõ ràng như vậy sao? Thế nhưng bị nhìn thấu.

Ân Nham Tuyền biết được Luyện Vô Tâm nguyên ý hỗ trợ, tức khắc đưa tới nhóm người cùng hợp tác bàn kế hoạch, trải qua một buổi sáng thảo luận, sẽ thực hiện trong phạm vi ở phiên núi đá.

“Oa oa, nương tử, không công bằng nha! Khối thịt này rõ ràng là ta gấp cho nàng, vì sao lại chạy vào trong bát ta?”

“Cái gì bảo ta không khỏe, cần bồi bổ, nàng....” Vừa thấy nhiều đôi tai vây xung quanh như vậy, hắn nhỏ giọng lẩm bẩm, “Cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy giảng ta, rất không cho ta mặt mũi!”

Trùng mắt, hắn bày ra làm người chồng quyết đoán, “Ta mặc kệ, nàng nuốt vào cho ta, nàng không cần, đứa nhỏ cần!”

Ân Nham Tuyền mím môi, chờ đợi đôi vợ chồng kia im lặng, sau mới phân chia nhân mã, đợi một lát, lại thấy thanh âm kháng nghị của người nào đó truyền đến.

“Nàng lặp lại lần nữa thử xem, lại còn nói thể lực của ta so với đứa nhỏ còn kém hơn, đáng giận, ta, ta vốn sinh ra đã kém cỏi, nhưng là ta cũng đã được “bảo dưỡng” nha! Ta mỗi ngày ăn một đồng đan dược còn chưa đủ sao? Mặc kệ, mặc kệ, đừng nhiều lời nữa, tướng công nàng muốn nàng ăn, nàng liền ăn!”

Ân Nham Tuyền thở sâu, lựa chọn xem nhẹ tạp âm tranh cãi ầm ĩ kia, tiếp tục phân chia công tác.

“Chúng ta chia bốn đường, Tư không chưởng môn cùng thủ hạ, Thủy cô nương cùng ta một tổ, mặt khác....” Đối với đôi vợ chồng vừa dùng cơm vừa không ngớt tranh cãi ầm ĩ kia, hắn nhú mi mở miệng, “Lục công tử liền cùng phu nhân một tổ, ba tổ này theo các hương đông, tây, bắc tiến vào rừng, còn lại mai phục tại phía nam...”

“Xin chờ chút!” có người kêu ngừng.

Ân Nham Tuyền nhìn về phía Thủy Thu Nhận của Thủy gia bảo võ công cao cường lại xinh đẹp mềm mại, “Thủy cô nương có đề nghị sao?”

“Lần này nhất định phải đem Phong Ma chế phục, để tránh có người trên đường cãi nhau ầm ĩ làm trì hoãn, lãng phí tinh lực mọi người, ta cho rằng....” Con mắt sáng ngắm tới vợ chồng không ngừng lú lú kia liếc một cái, “Để Ân đại hiệp cùng Lục công tử một tổ, ta cùng Lục thiếu phu nhân một tổ, hành động như vậy sẽ không chậm”.

Để cho đôi vợ chồng kia một tổ, chỉ sợ tối rồi, bọn họ còn chưa đến nơi.

Ân Nham Tuyền trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu nói: “Có thể, vậy sửa để nàng cùng Lục thiếu phu nhân...”

“Ta, ta phản đối!”

Thanh âm phản đối này, xuất phát từ cái miệng của Lục Viễn Tri, chỉ thấy miệng hắn thì nhồi đồ ăn, còn phải phát ra âm thanh, thật sự vất vả.

“Ta, ta muốn theo nương tử ta một tổ”. Bọn họ là không thể tách ra.

“Lục công tử một đại nam nhân, làm gì mà dán chặt thê tử mình như vậy?”

Lục Viễn Tri tròn mắt vừa chuyển, “Không được sao? Ta chính là thích gần với nương tử ta, người dựa vào cái gì quản ta?”. Hắn cánh tay không chút khách khí đem nương tử bắt bỏ vào trong lòng.

Dù sao đều đã rất mất mặt rồi, hắn không ngại ở trước mặt đám đông làm một tiểu tướng công làm cho người ta cười đến rụng răng.

“Nếu người thật sự muốn bắt Phong Ma, nên biết ta yêu cầu như vậy vì nhiều nguyên nhân”. Thủy Thu Nhận giọng điệu sắc bén, trong lòng lại thầm mắng, tà ma ngoại đạo quả nhiên không biết xấu hổ, trời sáng rõ như ban ngày, thế nhưng lại làm ra việc phá vỡ lễ giáo.

“Huống hồ người đường đường một nam tử hán, chỉ biết tránh ở phía sau thê tử, làm sao, chẳng lẽ người còn cần tìm nữ nhân bảo hộ?”

Thủy Thu Nhận không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng liền đánh trúng chỗ đau của Lục Viễn Tri, còn rất đau, rất đau.

Đang muốn giơ hai nắm tay tung chưởng cho người ta xem, hắn không hề yếu đuối, nhưng Luyện Vô Tâm vốn vẫn thờ ơ lại ẩn hạ cánh tay xúc động của hắn, chậm rãi mở miệng. “Tướng công ta là lo lắng thân thể ta, mới muốn cùng đi với ta, dù sao, trong bụng ta có cốt nhục của hắn, một người nam nhân quan tâm thê tử của mình, điều này thực bình thường”.

Nếu không phải đang có nhiều người vây xem như vậy, Lục Viễn Tri thật muốn đem Tâm nhi chộp tới hôn lên một phát, bất quá, câu tiếp theo của nàng, lại khiến hắn oa oa kêu to lên.

“Nhưng mà ta cũng đồng ý với lời nói của vị cô nương này, ta cùng người hai người nhắm hướng đông xuất phát, nhưng ta có một yêu cầu, ta muốn tướng công ta cùng những người khác canh giữ ở phía nam, không theo chúng ta vào rừng”.

“Nương tử!”

Luyện Vô Tâm xem xét hắn liếc mắt một cái, trong mắt có hắn mới hiểu vui vẻ, hắn hiểu được, Tâm nhi là lo lắng hắn gặp chuyện không may, nàng có thể tự bảo vệ mình, còn hắn thì sao?

Ngay cả bất mãn, hắn cũng chỉ có thể mặt băng bó ngồi xuống.

Nếu không thể giúp nàng, cũng chỉ có thể không trở thành gánh nặng của nàng, đạo lý này hắn biết, nhưng trong lòng chính là khó chịu thôi!

Sớm hay muộn có một ngày, hắn sẽ làm nương tử hắn biết, hắn không phải vô dụng như vậy.

Cuối cùng giải quyết xong vấn đề, Ân Nham Tuyên sắp xếp thời gian xuất phát.

“Tốt lắm, tốt lắm, đều đã quyết định tốt rồi?” Vỗ vỗ mông, Lục Viễn Tri một phen kéo Luyện Vô Tâm, quay đầu bước đi, “Nương tử, chúng ta đi dạo phố”

Ân Nham Tuyên biết được Luyện Vô Tâm nguyện ý hỗ trợ, tức khắc đưa tới nhóm người cùng hợp tác bàn kế hoạch, trải qua một buổi sáng thảo luận, sẽ thực hiện trong phạm vi ở phiên núi đá.

“Oa oa, nương tử, không công bằng nha! Khối thịt này rõ ràng là ta gấp cho nàng, vì sao lại chạy vào trong bát ta?”

“Cái gì bảo ta không khỏe, cần bồi bổ, nàng...” Vừa thấy nhiều đôi tai vây xung quanh như vậy, hắn nhỏ giọng lầm bầm, “Cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy giảng ta, rất không cho ta mặt mũi!”

Trùng mắt, hắn bày ra làm người chồng quyết đoán, “Ta mặc kệ, nàng nuốt vào cho ta, nàng không cần, đứa nhỏ cần!”

Ân Nham Tuyền mím môi, chờ đợi đôi vợ chồng kia im lặng, sau mới phân chia nhân mã, đợi một lát, lại thấy thanh âm kháng nghị của người nào đó truyền đến.

“Nàng lặp lại lần nữa thử xem, lại còn nói thể lực của ta so với đứa nhỏ còn kém hơn, đáng giận, ta, ta vốn sinh ra đã kém cỏi, nhưng là ta cũng đã được “bảo dưỡng” nha! Ta mỗi ngày ăn một đồng đan dược còn chưa đủ sao? Mặc kệ, mặc kệ, đừng nhiều lời nữa, tướng công nàng muốn nàng ăn, nàng liền ăn!”

Ân Nham Tuyền thở sâu, lựa chọn xem nhẹ tạp âm tranh cãi âm ỉ kia, tiếp tục phân chia công tác.

“Chúng ta chia bốn đường, Tư không chưởng môn cùng thủ hạ, Thủy cô nương cùng ta một tổ, mặt khác...” Đối với đôi vợ chồng vừa dùng cơm vừa không ngớt tranh cãi âm ỉ kia, hẩn nhíu mi mở miệng, “Lục công tử liền cùng phu nhân một tổ, ba tổ này theo các hương đông, tây, bắc tiến vào rừng, còn lại mai phục tại phía nam...”

“Xin chờ chút!” có người kêu ngừng.

Ân Nham Tuyền nhìn về phía Thủy Thu Nhận của Thủy gia bảo võ công cao cường lại xinh đẹp mềm mại, “Thủy cô nương có đề nghị sao?”

“Lần này nhất định phải đem Phong Ma chế phục, để tránh có người trên đường cãi nhau âm ỉ làm trì hoãn, lãng phí tinh lực mọi người, ta cho rằng...” Con mắt sáng ngổn tới vợ chồng không ngừng líu ríu kia liếc một cái, “Để Ân đại hiệp cùng Lục công tử một tổ, ta cùng Lục thiếu phu nhân một tổ, hành động như vậy sẽ không chậm”.

Để cho đôi vợ chồng kia một tổ, chỉ sợ tối rồi, bọn họ còn chưa đến nơi.

Ân Nham Tuyền trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu nói: “Có thể, vậy sửa để nàng cùng Lục thiếu phu nhân...”

“Ta, ta phản đối!”

Thanh âm phản đối này, xuất phát từ cái miệng của Lục Viễn Tri, chỉ thấy miệng hẩn thì nhồi đồ ăn, còn phải phát ra âm thanh, thật sự vất vả.

“Ta, ta muốn theo nương tử ta một tổ”. Bọn họ là không thể tách ra.

“Lục công tử một đại nam nhân, làm gì mà dán chặt thê tử mình như vậy?”

Lục Viễn Tri trông mắt vừa chuyển, “Không được sao? Ta chính là thích gần với nương tử ta, người dựa vào cái gì quản ta?”. Hẩn cánh tay không chút khách khí đem nương tử bắt bỏ vào trong lòng.

Dù sao đều đã rất mất mặt rồi, hẩn không ngại ở trước mặt đám đông làm một tiểu tướng công làm cho người ta cười đến rụng răng.

“Nếu người thật sự muốn bắt Phong Ma, nên biết ta yêu cầu như vậy vì nhiều nguyên nhân”. Thủy Thu Nhận giọng điệu sắc bén, trong lòng lại thầm mắng, tà ma ngoại đạo quả nhiên không biết xấu hổ, trời sáng rõ như ban ngày, thế nhưng lại làm ra việc phá vỡ lễ giáo.

“Huống hồ người đường đường một nam tử hán, chỉ biết tránh ở phía sau thê tử, làm sao, chẳng lẽ người còn cần tìm nữ nhân bảo hộ?”

Thủy Thu Nhận không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng liền đánh trúng chỗ đau của Lục Viễn Tri, còn rất đau, rất đau.

Đang muốn giơ hai nắm tay tung chưởng cho người ta xem, hẩn không hề yếu đuối, nhưng Luyện Vô Tâm vốn vẫn thờ ơ lại ẩn hạ cánh tay xúc động của hẩn, chậm rãi mở miệng. “Tướng công ta là lo lắng thân thể ta, mới muốn cùng đi với ta, dù sao, trong bụng ta có cốt nhục của hẩn, một người nam nhân quan tâm thê tử của mình, điều này thực bình thường”.

Nếu không phải đang có nhiều người vây xem như vậy, Lục Viễn Tri thật muốn đem Tâm nhi chộp tới hôn lên một phát, bất quá, câu tiếp theo của nàng, lại khiến hẩn oa oa kêu to lên.

“Nhưng mà ta cũng đồng ý với lời nói của vị cô nương này, ta cùng người hai người nhắm hướng đông xuất phát, nhưng ta có một yêu cầu, ta muốn tướng công ta cùng những người khác canh giữ ở phía nam, không theo chúng ta vào rừng”.

“Nương tử!”

Luyện Vô Tâm xem xét hần liếc mắt một cái, trong mắt có hần mới hiểu vui vẻ, hần hiểu được, Tâm nhi là lo lắng hần gặp chuyện không may, nàng có thể tự bảo vệ mình, còn hần thì sao?

Ngay cả bất mãn, hần cũng chỉ có thể mặt băng bó ngồi xuống.

Nếu không thể giúp nàng, cũng chỉ có thể không trở thành gánh nặng của nàng, đạo lý này hần biết, nhưng trong lòng chính là khó chịu thôi!

Sớm hay muộn có một ngày, hần sẽ làm nương tử hần biết, hần không phải vô dụng như vậy.

Cuối cùng giải quyết xong vấn đề, Ân Nham Tuyền sắp xếp thời gian xuất phát.

“Tốt lắm, tốt lắm, đều đã quyết định tốt rồi?” Võ võ mông, Lục Viễn Tri một phen kéo Luyện Vô Tâm, quay đầu bước đi, “Nương tử, chúng ta đi dạo phố đi, ta nghe nói trấn này có Tinh Ngọc cao món ngon có tiếng, chúng ta nhanh đi nếm thử, thật là, lãng phí quang cảnh buổi trưa, cứ nhiên chỉ thảo luận khi nào xuất phát”.

Lão huynh, đó là người căn bản không tham dự thảo luận được không?

Mọi người đem oán thầm trong lời nói hướng bụng mà nuốt xuống, đều tự lui để chuẩn bị cho hành động kế tiếp, duy chỉ còn Thủy Thu Nhận vẫn ngồi ở vị trí chưa mấy may động đậy.

“Thủy cô nương?” Ân Nham Tuyền khó hiểu nhìn nàng.

“Ân đại hiệp, có thể nói chuyện một chút được không?” Ánh mắt gian xảo của nàng chợt lóe, “Tiểu nữ tử có kể một hòn đá ném hai con chim, không biết Ân đại hiệp nguyên ý nghe hay không?”

đi, ta nghe nói trấn này có Tinh Ngọc cao món ngon có tiếng, chúng ta nhanh đi nếm thử, thật là, lãng phí quang cảnh buổi trưa, cứ nhiên chỉ thảo luận khi nào xuất phát”.

Lão huynh, đó là người căn bản không tham dự thảo luận được không?

Mọi người đem oán thầm trong lời nói hướng bụng mà nuốt xuống, đều tự lui để chuẩn bị cho hành động kế tiếp, duy chỉ còn Thủy Thu Nhận vẫn ngồi ở vị trí chưa mấy may động đậy.

“Thủy cô nương?” Ân Nham Tuyền khó hiểu nhìn nàng.

“Ân đại hiệp, có thể nói chuyện một chút được không?” Ánh mắt gian xảo của nàng chợt lóe, “Tiểu nữ tử có kể một hòn đá ném hai con chim, không biết Ân đại hiệp nguyên ý nghe hay không?”

Tuyết rơi, phóng mắt nhìn xung quanh là một mảnh hoang dã trống trải mờ mịt các bông tuyết, tiếng gió vù vù thổi qua tai, xung quanh hiu quạnh, chẳng qua đối với hai đại nam nhân mà nói, đi qua ngọn núi mệnh mang này, không hề có gì cảm động đáng nói.

“Lục công tử, chuyện lần trước, ta chỉ muốn nói, ta không phải cố ý muốn đả thương huynh...”

Lục Viễn Tri xoa hay tay, để cho chính mình cảm thấy ấm hơn, “Làm đã làm. Chuyện quá khứ không cần nói ra, ta hiện tại không phải vẫn êm đẹp sao”

Chính xác mà nói, hần vẫn là theo tới.

Nhưng mà, hần muốn nói rõ, hần không phải cố ý trái lời nói của nương tử, là Ân Nham Tuyền chính mình muốn hần đi cùng.

“Lục công tử hần là biết, ta cả đời lấy hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian diệt ác là nhiệm vụ của đời mình, cho dù bị người nhục mạ, chỉ cần quan hệ đến an bình của toàn võ lâm, ta sẽ làm tất cả, cho nên, nếu có chỗ mạo phạm, ta hy vọng huynh có thể tha thứ”.

Lục Viễn Tri cổ quái liếc hắt một cái, “Kỳ lạ, người cùng ta nói chuyện này để làm gì? Còn vẫn theo ta xin lỗi, giống như người thực sự đã làm chuyện gì có lỗi với ta”.

Ân Nham Tuyền bên môi lộ ra mỉm cười cứng ngắc, “Đối với việc lần trước, ta vẫn canh cánh trong lòng”.

“Không cần, chỉ cần người tiếp tục bảo trì cách xa ta năm bước, cái này là đủ rồi”.

Phải nói, hắt cũng không muốn Ân Nham Tuyền chết sớm.

Lúc này, phương xa phía chân trời, một trận khói báo động thẳng hướng mây bay.

Lục Viễn Tri khó hiểu nhìn chằm chằm khói đặc lưu lại trong không trung, “Đây là?”

Ân Nham Tuyền hơi nhếch môi, “Có người tìm được dấu vết của Hoắc Giới”.

“Vậy sao chúng ta còn đứng ở nơi này?” không để ý thần sắc chần chừ của Ân Nham Tuyền, Lục Viễn Tri bước nhanh đi.

Hắn thầm nghĩ nhanh chút chấm dứt, mang theo Tâm nhi rời đi.

Cơ hồ là hướng chỗ cao đi, rất xa, Lục Viễn Tri liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Luyện Vô Tâm lẳng lặng đứng bồng quan nhìn phía trước bụi đất cuốn ay, Phong Ma cùng với người khác đang dây dưa bên trong.

Đám kia được xưng là võ lâm cao thủ lại bị Hoắc Giới đánh ngã trái ngã phải, không phải là ngã xuống thì lại là bay đi ra, chỉ trong chớp lát, đã không còn ai vấy quây Phong Ma.

Tên diên kia phát hiện Luyện Vô Tâm, hung quang nổi giận, mở ra một đôi thiết trảo đánh thẳng về hướng nàng phóng tới.

Hai chữ cẩn thận còn không kịp mở miệng, Lục Viễn Tri chỉ thấy nường tử hắt phi thân, đồng thời ngân châm vung lên, lập tức chế trụ mặt trán tam đại kỳ môn của Phong Ma, phản ứng kịch liệt của hắn dịu đi, lúc này, mấy người không cam lòng trở thành bại nhân, bao gồm cả Thủy Thu Nhận ở bên trong, giờ kiểm hướng hắn đâm tới.

Không ngờ, Phong Ma này còn có năng lực phản kích, hai tay vừa nhấc, hét lớn một tiếng, chưởng lực hùng hậu đem bọn họ bao quanh đánh văng ra, đặc biệt Thủy Thu Nhận bị nghiêm trọng nhất, nàng bị chưởng phong đánh đến đoạn vách đá, mắt thấy sẽ ngã xuống dưới.

Luyện Vô Tâm động tác nhanh hơn, phi thân tiến lên kẹp Thủy Thu Nhận, làm cho nàng miễn ngã xuống vực.

Phong Ma kia cũng đã tới gần Luyện Vô Tâm, hướng nàng đánh xuống một chưởng, Luyện Vô Tâm tránh cũng không tránh, toàn thân quay mặt nghênh hướng, chỉ thấy Phong Ma thét lớn một tiếng, nháy mắt tê liệt ngã xuống mặt đất, cánh tay xuất chưởng sớm đã bị bẻ gãy, bất quá, kẻ diên chính là kẻ diên, còn tiếp tục nhảy dựng lên tê rống xuất chưởng.

Lục Viễn Tri vung trộm lau mồ hôi lạnh. Nhưng mà, võ công cao cường của nường tử hắt dễ dàng khiến cho Hoắc Giới ngã gục.

Ứng phó tên gia hỏa như vậy, hắn tin tưởng nường tử mình tuyệt đối thừa sức, chỉ trừ bỏ việc hắn bắt Tâm nhi phải đi cứu Thủy Thu Nhận, làm hỏng một cơ hội xuống tay.

Ngay tại khi hắn hơi thở đứt quãng, chờ Luyện Vô Tâm ra tay, gáy bị xẹt qua một vật cứng lạnh lẽo, hắn một lòng đặt trên người nường tử vẫn chưa phát hiện ra.

Thẳng đến khi Phong Ma bị chặt đứt hai tay một chân, rớt cục ngồi phịch xuống không thể động đậy, thực sự trở thành “thi thể”, Luyện Vô Tâm mới quay đầu nhìn về hướng này.

Lục Viễn Tri thẳng đến khi trên mặt hắn hiện lên kinh ngạc cùng giật mình, mới ý thức được cái gì đang đặt trên gáy hắn.

Cùng lúc đó, cảnh tượng xuất hiện ở trước mắt hắn.

Hắn rống to một tiếng, “Tâm nhi nương tử!”

9. Chương 9

“Thủy cô nương, lời kia là có ý gì?”

Cửa đóng chặt, Ân Nham Tuyền nhìn chăm chăm trên mặt Thủy Thu Nhận lộ vẻ tươi cười thần bí.

“Nếu ngày mai chúng ta muốn vào núi bất ma, sao không thừa dịp cơ hội này, một mũi tên trúng hai đích, thuận đường đem ma nữ giải quyết, chẳng phải là vì giang hồ trừ mối họa sao?” Nếu có thể diệt trừ yêu nữ, nâng thành anh hùng, uy danh Thủy gia bảo ngày càng tăng, nếu bắt giữ, nàng còn có thể ép hỏi bộ chỉ âm vô công, cùng với đồn đại Y Thánh ở Lạc Vân Cư có được bảo tàng vô giá.

“Thủy cô nương!” Ân Nham Tuyền cả kinh.

“Ân đại hiệp đừng giấu giếm ta, ta biết phu nhân của vị Lục công tử kia, chính là người mà võ lâm chính phái phải kiêng dè huyết ma nữ”.

Một năm trước, nàng cùng nha hoàn chuẩn êm ra khỏi bảo, tưởng nhìn một cái vị hôn phu dài ngắn ra sao, thật vất vả đuổi theo Sở Bá Thiên, lại thấy một hồi khủng bố giết chóc, nàng vĩnh viễn sẽ không quên ma nữ kia diện mạo ra sao.

“Nếu Thủy cô nương đã biết, ta cũng sẽ nói thẳng, thân thủ của nàng quá cao cường, không phải cô nương, ta cũng không phải người nhàn hạ không có biện pháp ứng phó, ta khuyên cô nương đánh mất ý niệm này trong đầu đi, không cần không công hy sinh”. Huống hồ lần này, là nàng ấy trợ giúp bọn họ một tay.

Lần trước việc dùng độc, làm cho thanh danh trong sạch của hắn bị một vết dơ, lần này nếu lại dùng thủ đoạn đánh lén, không phải đúng như Lục công tử đã nói sao, hắn cùng với loại người ma đạo ti bỉ có gì khác biệt?

“Điểm ấy Ân đại hiệp không cần lo lắng”. Nàng nắm chắc thắng lợi mỉm cười. “Ta cùng với Lục phu nhân lên nói qua, cũng biết được chút ít chuyện trước đây, ta đã phát hiện được nhược điểm của ma nữ kia, đó chính là Lục công tử, chỉ cần chúng ta có cơ hội lấy Lục công tử làm con tin, còn có cái gì phải sợ?”

“Điều này...” Ân Nham Tuyền sắc mặt bối rối.

“Muốn giữ Lục công tử trong tay không một tác sất, ta nghĩ đối với Ân đại hiệp cũng không phải việc khó đi?” Nàng xem ra Ân Nham Tuyền đang chần chừ, trong lòng thầm hô, nàng cũng không muốn buông tha cho cơ hội thành danh, phải giấu lại biện pháp làm cho Ân Nham Tuyền gật đầu mới được.

“Thủy cô nương, đối phương hiện đang đứng cùng chiếc thuyền với chúng ta, chúng ta dùng loại phương pháp này đối phó nàng, tựa hồ không phải là việc quân tử nên làm” Bị Lục Viễn Tri mắng nên lương tâm vẫn tự trách.

“Nàng lạm sát kẻ vô tội, được coi là chính đạo sao? Ân đại hiệp, uống người là đứng đầu võ lâm chính phái, loại việc có thể giúp đỡ thiên hạ này, chẳng lẽ cứ như vậy để ma nữ kia nhờn nhờn không ai quản?”

Ân Nham Tuyền trong tâm bị bốn chữ “Bảo vệ chính nghĩa” làm cho dao động.

Thủy Thu Nhận một lần nữa xuống tay, “Ân đại hiệp sẽ không quên Sở đường chủ đi! Một năm trước, ma nữ kia chặt đứt hai tay vị hôn phu của ta, làm vị hôn phu của ta ý chí tinh thần sa sút, cự tuyệt hôn sự cùng ta, tuyệt vọng nhảy xuống vực; ma nữ kia tiện dâm còn giết Bá Dao Đường tả hữu hộ pháp, giết hại đường chủ, Bá Dao Đường từ đây giải tán, làm cho vị hôn phu của ta sau khi chết cũng không thể an bình, một nữ nhân đáng sợ như vậy, sao có thể để cho nàng ta tiêu điều tự tại?”

“Bá Dao Đường biến mất là cùng ma nữ kia có liên quan?” Hắn nghĩ đến Bá Dao Đường là vì rắn mất đầu, bên trong tranh quyền đấu thế, mới đưa đến diệt đường.

“Sở đường chủ nguyên là vị hôn phu của ta, ta đối với hiểu biết về Bá Đạo Đường tự nhiên nhiều hơn, người nghĩ, ta sẽ lấy việc này nói dối sao?” Thủy Thu Nhận mắt hiện lên một đạo quang. “Cho nên ta thù này không thể không báo!”

Bịa đặt cũng được, là bọn họ khiến Thủy gia bảo bị từ hôn một cách ác ý, làm cho Sở Bá Thiên tuyệt vọng cũng thế, có thể nói Ân Nham Tuyền hay không, phải xem lần này. “Ân đại hiệp, người sẽ không ngồi mặc kệ chứ! Thừa dịp cơ hội này, diệt cỏ tận gốc, một đao giải quyết yêu nữ kia”.

“Nhưng mà, phu nhân Lục công tử hiện đang mang bầu, chúng ta làm như vậy, có phải hay không rất tàn nhẫn?”

“Ta cũng là nữ nhân, đương nhiên sẽ không muốn làm ra việc tàn nhẫn, nhưng ngẫm lại, một ma nữ thì có thể dạy dỗ đứa nhỏ thành cái dạng gì? Nếu làm cho tiểu ma đầu lớn lên, nói không chừng sẽ khiến cho vô lâm trải qua một trận kiếp nạn khác”.

Trầm ngâm trong chốc lát, ngẫm lại lời nàng nói cũng không phải không có đạo lý, hần gật đầu nói: “Được rồi! Vậy kế hoạch của cô nương là gì?”

Thủy Thu Nhận cười cười, “Ta tình thừa dịp ma nữ kia giải quyết Phong Ma.....”

Hết thấy liền giống như kế hoạch của Thủy Thu Nhận, thời điểm Luyện Vô Tâm đối phó Hoắc Giới, Thủy Thu Nhận đánh ám hiệu cho Ân Nham Tuyền, một phen chia kiếm đặt vào gáy của Lục Viễn Tri.

Khi Luyện Vô Tâm thu chiêu, liền nhìn đến Lục Viễn Tri đã hồn nhiên thành nơi đặt đao, còn ngốc vù vù đối với nàng cười. Nàng sắc mặt ngưng trọng, phía sau kiếm khí tới gần, nàng bản năng muốn tránh, lại nghe thấy một câu giọng nữ chém thẳng đến!

“Người nếu dám phản kháng, tin hay không ta nói một câu, người cứ chờ mà thay tướng công người nhặt xác!”

Xoạt, Luyện Vô Tâm ngay cả mày cũng không nhú, tùy ý để vai trái bị đâm xuyên thấu, theo tiếng hô của tướng công nàng, nàng biết một kiếm này vết thương không nhẹ.

Không có cảm giác đau là ưu việt duy nhất, trước đây nàng chưa từng cảm thụ cái gì là đau đớn, nhưng, nhìn thấy biểu tình của nam nhân kia đau lòng, chính tâm mình cũng vì thế mà đau theo.

“Hôm nay Thủy Thu Nhận ta đến tiêu diệt ma đầu hoành hành người, vì người trong thiên hạ trừ hại!” hung hăng rút trường kiếm ra khỏi vai Luyện Vô Tâm để lại vết hõm ở vai, Thủy Thu Nhận như là sợ mọi người không thấy rõ, lần nữa đâm kiếm lên lưng Luyện Vô Tâm.

Máu đỏ thấm xiêm y, thấm vào dải băng trắng buộc tóc, đỏ sẫm một mảnh.

Luyện Vô Tâm cho dù công lực mạnh mẽ trở lại, cũng chỉ là đơn thương độc mã, trên vai cùng trên lưng đều có vết thương, truyền đến từng trận cảm giác nóng rực, nàng không thể đứng thẳng, toàn thân mất hết sức lực.

“Tâm nhi!” Lục Viễn Tri ra sức xoay tới, mặc cho vết đao sắc bén ở gáy tạo thành từng đường máu. “Ta thật khờ, lại một lần tin tưởng lũ tiểu nhân chính đạo ti bỉ các người, lũ người chết tiệt!”

Bị cặp mắt tràn ngập oán hận kia trừng lớn, Ân Nham Tuyền run lên, ra lệnh chính mình không thể có lòng dạ đàn bà, Thủy cô nương nói đúng, giết nữ nhân kia, là vì thiên hạ trừ hại. “Lục công tử, xin tha thứ cho ta, chúng ta bắt buộc phải làm như vậy!”

“Cái gì kêu phải làm như vậy? Lấy cái khẩu khí chính đạo của các người mà nói, người có biết Tâm nhi vì sao giết Y Thánh sao? Còn có cái gì chó má Thượng Quan Thiện Nhân sao? Bọn họ cùng các người thật giống nhau, bề ngoài thì tỏ vẻ chính khí nghiêm nghị, trên thực tế hành động lại khiến người ta khinh thường, chỉ lo chinh mình mà lợi dụng người khác, người ngang nhiên còn tại trước mặt ta mà đâm đao chính tà, người chính trực ở nơi nào?”

Ân Nham Tuyền nhanh nhú mi lại, sắc mặt có chút chần chờ.

Thấy thế, Thủy Thu Nhận sợ phiền phức sinh biến, sợ ma nữ sẽ phản kháng, tự nàng phía sau lại đâm thêm một đao. “Ân đại hiệp, người không được dao động, chúng ta đây là vì thiên hạ trừ hại”.

Trọng yếu chính là mình, nàng đã thành danh.

Nhưng nàng vạn vạn không đoán được, chính mình rất xem nhẹ một người.

Nhìn thấy Tâm nhi lại bị bỏ một đao đau đớn, Lục Viễn Tri rống tiếng gầm gừ vang tận mây xanh, không hề áp chế lực ngưng tụ tại đan điền đang hỗn độn tạp khí, toàn bộ trong cơ thể đều bùng nổ.

Cổ lực này vừa nhanh lại mạnh, hấn hét lớn một tiếng, hai tay tự mở ra, chưởng khí mãnh liệt đem người xung quanh đánh văng ra, hai gã nam nhân kèm hai bên trong nháy mắt bay ra ngoài.

Ân Nham Tuyền tuy rằng vận khí đứng vững, vẫn bị đánh cách xa hơn mười bước, ngực một trận quay cuồng, Ân Nham Tuyền nôn ra một ngụm máu.

Lục Viễn Tri phát điên!

Tóc dài hỗn độn bay phiêu dạt trong gió, thổi tán ở hai bên, lại thêm tiếng khóc thét không ngừng, càng có vẻ âm tà khủng bố.

Hắn đi bước một tới lấy kiếm để trước mặt Thủy Thu Nhận.

“Người muốn làm cái gì?” thanh âm khê run tiết lộ sự hoảng sợ, đi từng bước lùi về phía sau.

Hay nói giỡn, nam nhân này chỉ trong nửa khắc đã đem vài tên cao thủ cùng công phu nhất đẳng Ân Nham Tuyền toàn bộ ngã gục, nàng làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Lục Viễn Tri không ngại kiếm trước mắt, cúi thân xuống, tay nhẹ run ôm lấy thê tử hắn, máu chảy nóng ẩm thấm vào lòng bàn tay hắn, giống như nước nóng bỏng tay, khiến lòng thấy cực kỳ đau đớn. “Tâm nhi, nàng chống đỡ một chút, ta lập tức mang nàng xuống núi, nàng không có việc gì”.

Tiếng nói khàn khàn, lời này kỳ thật là nói cho chính hắn nghe, dùng để an ủi chính hắn.

“Ta không sao, nhưng thật ra chàng....” hướng đến ánh mắt lạnh băng, lúc này rõ ràng hiện ra không hồn giận, nàng miễn cưỡng giơ tay phải lên, ở trước ngực hắn tự điểm nhất huyệt chung quanh, “Không phải muốn chàng không chế hoành hành khí trong cơ thể sao? Vì sao không nghe lời ta nói, chàng thật muốn bị nội thương sao?”

Vài cái động tác nhỏ, lại làm mặt nàng càng thêm trắng bệch.

“So với nàng, điểm ấy tính cái gì, ta sẽ không để nàng có việc gì!” cắn chặt răng, hắn một chữ một chữ nói.

“Chàng cũng biết thân thể ta, ta chống đỡ nổi”. không cảm thụ được đau đớn, nhưng chính bản thân lại cảm thấy lạnh như băng, ý thức có điểm hôn mê.

Thừa dịp hai người này không để ý, Thủy Thu Nhận muốn tự bảo vệ mình, giơ kiếm hướng bọn họ đánh tới, không ngờ, một bàn tay mang máu phút chốc giữ chặt mắt cá chân.

Hành động xảy ra thành linh làm nàng ta sợ hãi, đánh mất cơ hội phản kích tốt nhất.

“Người làm cái gì?” Thủy Thu Nhận lui lại phía sau, đem tên chết tiệt không chế đánh văng ra.

Mặc cho nàng ta đã lui tới mấy bước xa, nụ cười giả tạo của Lục Viễn Tri lại làm lòng tơ nàng ta dựng thẳng đứng, trong lòng bất an càng cao hơn.

“Ngay cả một Tâm nhi không thể chống đỡ được, huống chi ta lại có được năm phần nội lực của nàng, ai dám ngăn cản ta mang Tâm nhi đi, ta sẽ làm cho hắn nếm thử cái gì kêu xương cốt chuyển dời”. Lục Viễn Tri lưng công Luyện Võ Tâm, trên mặt lộ ra lãnh tuyệt.

Không hổ là vợ chồng, lời nói ra đồng dạng có uy lực đe dọa hiệu quả tương đương nhau, Thủy Thu Nhận đứng im, nhìn xung quanh không ít người bị thương, không người dám ngăn hắn lại, phải nói, không có người có thể có lực đứng lên ngăn bọn họ rời đi.

Là hắn ngu, là hắn khờ, nếu không phải hắn muốn Tâm nhi làm việc thiện, Tâm nhi sẽ không gặp phải kiếp nạn này, hắn quả nhiên vẫn là nam nhân mang đến tai họa cho nàng.

Không, đây là lần cuối cùng, hắn thế.

Mồ hôi tẩm ẩm ướt vạt áo hần, hơi thở hần hỗn loạn, so vớ thê tử trong lòng, sắc mặt hần cũng là trắng bệch đáng sợ.

“Ta sẽ không để cho nàng có việc gì, nhất định sẽ không”. Liễu mình nói ra, nhưng hần hoảng, hần loạn, phóng mắt nhìn lại, chung quanh một mảnh trắng xóa, căn bản không tìm được đường xuống núi.

Tuyệt khó đi, hần cắn răng chống tuyết mà đi, hần cứ ngã xuống rồi lại chống dậy đi tiếp, hần muốn mang Tâm nhi xuống núi cầu cứu. “Tâm nhi, nàng oán ta, giận ta đều tốt, nhưng mà nàng nhất định phải cùng ta, vô luận như thế nào nàng đều phải chống đỡ.”

“Đừng quên, nàng còn phải về Anh Đào Cốc theo ta tính toán sổ sách, ta đã đào chín cái hố, từng cái hố đều có gần trăm hột anh đào, ta ăn không bảo bối của nàng, nàng nên theo ta tính toán sổ sách thật tốt”. Ai nói nam nhi không rơi lệ, hốc mắt hần đã ướt át đỏ hoe.

Thân thể chống đỡ đến cực hạn, mỗi bước đi, chân hần đều đã không tự giác mà phát run, xem trong mắt Luyện Vô Tâm, là đau lòng nói không nên lời. “Nếu, ta không chống đỡ được, chàng sẽ theo giúp ta sao?”

Đôi môi mất đi huyết sắc nhẹ nhàng hỏi.

“Ta sẽ”. hần không chút do dự mở miệng, “Nàng còn không hiểu sao? Nàng sống, ta sống; nếu nàng chết, ta sẽ chết theo nàng”.

“Đứa ngốc, chàng có thể không cần để ý đến ta”.

“Một chút cũng không ngốc, bởi vì ta yêu nàng, ta đều đã biểu hiện rõ ràng như vậy, nàng còn không cảm nhận được ta yêu nàng đến mức cho dù có hy sinh chính mình cũng sao cả sao?”

Luyện Vô Tâm chớp chớp hai mắt ướt át, như vậy là đủ rồi. “Đừng chạy, chàng không chống chịu được”. nói không chừng người chết trước sẽ là hần.

“Ai nói ta không chống chịu được, đã đến nước này, nàng còn xem nhẹ năng lực tướng công nàng, nàng muốn chọc giận ta chết sao.....”

Luyện Vô Tâm giơ tay lên, điểm huyết hần, chân hần mềm nhũn, hai người cùng ngã xuống nền tuyết trắng.

“Tâm nhi! Nàng đang làm cái gì?” Chân đều đứng không thẳng, hần như thế nào có thể mang theo nàng đi cầu cứu.

Luyện Vô Tâm ghé vào trên người hần, thật mạnh thở gấp, “Muốn chàng yêu quý sinh mệnh chính mình”.

“Tâm nhi!” Lời nói như sắp xa nhau như vậy khiến hần cảm thấy khủng hoảng.

Nàng đối với hần hiện lên một lúm đồng tiền tuyệt mỹ, rút ra ngón châm đâm vào mấy huyết trên người mình, máu trên người không hề chảy, nàng hô hấp dần dập dần hòa hoãn, nàng nâng Lục Viễn Tri dậy, làm cho hần ngồi thẳng lên, lại đem lòng bàn tay đặt trước ngực hần, “Ta nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ thêm một canh giờ, thời gian này, ta sẽ hết sức thể nội lực loạn thất bát tao trong người chàng trở lại xuống dưới”.

“Không cần lãng phí khí lực cứu ta!” Hần một cái chớp mắt cũng không chớp ngóng nhìn nàng.

“Bảy tuổi năm ấy, ta gặp được một thiếu niên, hần vì đói bụng, ăn vụng anh đào ta đã trông coi từ lâu, còn mang theo một bộ dạng sợ đem ta hại chết, đối với ta hô to gọi nhỏ, là hần dạy ta như thế nào gieo trồng anh đào”.

Trong mắt hần hiện lên sự kinh ngạc, tay nàng xoa mặt hần, hai năm trước, ta lại gặp được thiếu niên kia, đối với hần cảm giác chỉ có tò mò, cho nên cứu hần, ở chung một năm, có lẽ thói quen có hần ở bên người, cứ mặc kệ hần lải nhải bên tai, ta vẫn không tức giận nổi.

“Nghe tới hần nói hần chỉ cần một mình ta vĩnh viễn sẽ không phản bội ta, loại thói quen này cuối cùng thành một loại cảm giác không thể vứt bỏ hần, gặp lại hần luôn suy nghĩ ngây ngốc, ta biết, chính mình không thể không có hần, có lẽ theo như lời hần nói, hần yêu ta, cho nên nguyện ý hy sinh vì ta. Ta đây muốn nói cho hần, bởi vì ta cũng thương hần, cho nên nhất định phải cứu hần”.

Đây là lần đầu tiên Tâm nhi đôi hấn biểu lộ lời trong lòng, Lục Viễn Tri không mở miệng được, trong ánh mắt có mệnh mông tình cảm, nhưng vào lúc này, một vật lông xù đang tới gần.

Ồ trong mắt bọn họ chỉ còn lẫn nhau, không hề nhận ra cái gì đang tới gần.

“Này, không phải cô nương cùng Lục huynh đệ sao? Các người làm sao có thể ở trong này?” Lông xù đại hùng, không đứng, là người thợ săn khoác áo lông thú, vui sướng lại khó hiểu nhìn bọn họ.

Không khí yêu thương bị đánh gãy, nhưng Lục Viễn Tri lại vô cùng cao hứng, được cứu rồi!

Trong nhà gỗ ấm áp, có tiếng cười vui của trẻ nhỏ, có tiếng cười sang sảng của nam nhân, trong phòng lò sưởi rung rung, một tiếng hô to đột ngột cắt qua cảnh tượng ấm áp này.

“Có lắm hay không, vì sao muốn ta nằm ở trên giường uống thuốc?” Khẩu khí tràn ngập bất mãn cùng không công bằng.

“Bởi vì người cậy mạnh quá độ mệt nhọc, hơn nữa người nội thương rất nặng, cho nên phải tu dưỡng, phải uống thuốc” tiếng nói không cao không thấp, bình tĩnh kể rõ nguyên nhân từ đầu đến cuối.

Nhắc tới chuyện này, Lục Viễn Tri cũng sắp ảo não tới chết. “Còn nói a! vốn tưởng rằng lần này mình có hội bày ra phong thái anh hùng, nào biết kết quả cuối cùng vẫn thảm như vậy”. thậm chí vẫn là Tâm nhi bắt hấn đi tới chỗ người thợ săn ở.

Bộ dáng cam chịu làm Luyện Vô Tâm nhếch môi lên. “Ai nói vô dụng, ta thấy chàng rất có khí thế, đối với đám người kia lời nói rất có uy nghiêm, hừ người thật sừng sốt”.

Kỳ thật, hấn căn bản không thể nắm trong tay nội lực của chính mình, cái gì mà chuyển xương chuyển cốt, còn lâu hấn mới làm được.

“Nếu ta không nói vậy, có thể khinh địch mang nàng đi sao?” Nam nhân không phục, vì sao bản thân nữ nhân bị trọng thương, có thể tự trị liệu cho chính mình, mà hấn, lại chỉ có thể vì làm lụng quá độ vất vả mà ngã trên giường, bắt nàng hầu hạ.

Căn bản lẫn lộn đầu đuôi thôi!

Buồn bực nhắm mắt lại, Lục Viễn Tri cảm thấy một đôi tay mềm mại nhỏ bé ở trên mặt di chuyển, phúc chốc đôi mắt mở ra tỏa sáng, quả nhiên, nương tử hấn đã chủ động tiến lên, chạm nhẹ môi hấn.

“Vừa lòng không? Dậy uống được đi”. Người này, mỗi ngày đều phải ngào tràng, bắt nàng phải có chút hành động thân cận mới bằng lòng uống thuốc.

Nam nhân nháy mắt cười meo meo đứng lên, “Uống, đương nhiên uống, có nương tử âu yếm săn sóc an ủi, cho dù muốn ta nằm nửa năm mười tháng cũng không có vấn đề gì”.

Nàng lườm hấn một cái.

“Nương tử nha! Lí dạ ca trước khi phát hiện chúng ta, ta nhớ rõ nàng theo ta nói ba chữ, lúc ấy ta không có nghe rõ ràng, có thể lặp lại lần nữa không?”

Tay tiếp nhận cái bát cạn sạch, Luyện Vô Tâm ngượng ngùng nghiêng đầu quay qua một bên, “Không nghe rõ ràng thì thôi, dù sao ta cũng đã quên”.

“Không sao, ta nhắc nàng, cái thứ nhất là ta, cuối cùng là một chữ chàng, như vậy có ấn tượng đi!” với cá tính lãnh tình của Tâm nhi nương tử, nếu không thừa thắng truy kích, bỏ qua cơ hội lần này nói không chừng về sau rất khó nghe được.

“Chàng không phải không nghe rõ sao?”

“Ai nha! Chính là cái từ ở giữa kia không có nghe rõ nha!” chính là mấu chốt, mới muốn nàng nói thôi. “Nói đi, nói đi!” vừa dụ dỗ, đồng thời cawoj mắt kia cũng không nhàn rồi, khiến Luyện Vô Tâm hai tai đỏ bừng.

Một tay vươn ra, hấn nắm chặt cặp tay bé nhỏ kia, thật cao hứng cả người nàng đều thuộc về hấn.

“Tâm nhi nường tử, về sau trước mặt người ngoài, nàng liền duy trì biểu tình lạnh như băng kia, trăm ngàn không được đỏ mặt cho người khác xem biết không? Nhất là nam nhân, nàng bộ dạng kiều diễm như anh đào, khẳng định làm cho người ta...”

Giống như nghĩ đến cái gì, hần lập tức thu nhỏ miệng lại, nhưng là không còn kịp rồi.

Luyện Vô Tâm trên mặt hồng nhuận tới cũng nhanh mà tiêu cũng mau, nàng nâng lên cặp mắt đen lạnh lùng, xem xét nam nhân kia.

“Khụ khụ, nếu nường tử nghĩ không ra, quên đi, ta uống thuốc rồi, mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, nếu nàng có việc, ta sẽ không quản”

Thảm, hần tự động khai ra, đáng lẽ hần có thể quên đi, bất quá, may mắn hần còn giấu kỹ vài điều...

“Không lâu, có người nói với ta” Luyện Vô Tâm đôi mi thanh tú hơi nhướn, “Chàng trừ bỏ chín cái hồ kia, bên dưới lớp cỏ dại, chàng còn chôn không ít quả ở đây, đây có phải là sự thật không?”

Lục Viễn Tri hạ mặt suy sụp, Lí đại ca, chính mình đối với hần không tệ nha! Vì sao lại hại hần như thế?

Bọn họ tiếp nhận lời đề nghị của người thợ săn, đợi đến khi thời tiết ấm áp, thê tử sinh hạ Lân nhi thì lên đường, sau khi rời cốc tám tháng lẻ sáu ngày, bọn họ một nhà ba người rút cuộc bước trên đường về.

Lục Viễn Tri sau khi trải qua điều dưỡng của nường tử thân ái, như hảo hán sống lại, thân mình lại hồi phục như cũ, trước khi trở lại Anh Đào Cốc, thậm chí hần còn luyện võ, chẳng những nắm trong tay hỗn loạn khí trong cơ thể mình, có có thể sử dụng lưu tinh kiếm pháp vô cùng nhuần nhuyễn, thế này ai còn dám nói hần vô dụng?

Hần ngừng đầu mà bước, hần đi trên đường đầy uy vũ sinh phong, ai có thể diệt uy phong của hần?

“Oa...”

Có, chính là người nọ trên vai hần.. một tiểu oa nhi.

Khuôn mặt vốn sáng sủa đã sớm sứt đầu mẻ trán, Lục Viễn Tri luống cuống tay chân bế cục cứng, đỡ thế nào cũng không thể có biện pháp khiến đứa nhỏ tươi cười, hần nản lòng suy sụp.

“Con nha! Ta cầu con đừng khóc, xem con khóc thật là xấu mặt, cha con cũng muốn khóc, còn nếu không ngừng, ta liền.... ta liền cùng với con khóc”. Có công phu thì ích lợi gì, đừng tới tiểu tử trời không sợ đất không sợ thì cũng vô dụng như nhau thôi.

“Làm sao vậy?” Luyện Vô Tâm mang nước đến, tiếp nhận đứa con đang gào khóc, mặt không chút thay đổi ngóng nhìn hai khuôn mặt cùng nhăn nhó, trong sự ôm ấp của nường, tiểu oa nhi kỳ tích ngừng nước mắt.

“Thật không công bằng, tốt xấu cái đầu củ cải này cũng là ta tốn công tốn sức mang theo, bình thường cũng là ta bế công, cố tình ở trong lòng ta không nghỉ ngơi một khắc liền khóc rầm rầm, tưởng nường hần bình thường đối với cha hần lạnh như băng, lại đối với đứa nhỏ ưu ái, cũng không ngăm lại, không có ta, có thể có đứa nhỏ sao?” hần bất mãn nói thầm.

Đứa nhỏ này tuy không phải sinh ra lúc âm khí, lại giống hệt nường hần, không sợ hần đụng chạm, có thể là ông trời cho hần một ngoại lệ khác, làm cho hần cùng huyết thống có thể cùng hần tồn tại.

“Chàng có ý kiến?” Luyện Vô Tâm thần nhiên ngăm hần một chút, tiện đà đem lực chú ý phòng tới tìm hiểu tiểu oa nhi nhai mạp mạp đang cắn cắn đầu ngón tay ngắn ngủn, hướng nàng nha nha mở miệng toét cười.

Da thịt phần nộn từ mẫu thân, mắt mi giống phụ thân, khuôn mặt như từ một khuôn đi ra, Luyện Vô Tâm đưa bé con ôm gần, làm cho bàn tay nhỏ bé chạm vào mặt mình.

Tiểu oa nhi môi nhỏ cười tươi, khanh khách cười, biểu tình thỏa mãn kia tự như cha hần mỗi khi trộm thân mật với nàng, Luyện Vô Tâm nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Mới sinh ra có mấy tháng, chỉ biết cười với nường hần, nhỏ như vậy liền biến thành quỷ linh tinh chỉ biết lấy lòng nường hần, tương lai chẳng phải sẽ cùng ta cướp người sao?”

Luyện Vô Tâm tức giận nhìn nam nhân phiến toái kia, “Đừng rầy rà, chúng ta còn muốn chạy đi, tìm một chỗ trú tạm vậy”.

“Tuân mệnh, bắt quá, con để ta ôm”. Muốn ở trong lòng mẫu thân sao, thực xin lỗi, phụ thân đây không đáp ứng.

Công con cho đến khi con ngủ lúc nào không biết, ba người trước khi trời tối tiến vào một trấn nhỏ lân cận.

Chân trước bước vào quán trà, Lục Viễn Tri phút chốc ngừng cước bộ.

Phái sau Luyện Vô Tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Trùng mắt nhìn góc nào đó trong quán trà, Lục Viễn Tri bĩu môi nói: “Không có việc gì, chúng ta tìm một nơi khác đi!”. Quái, không phải nói chân trời góc biển rộng lớn sao, như thế nào hần cảm thấy thiên hạ kỳ thật rất nhỏ, luôn luôn có âm hồn không tiêu tan.

Bởi vì hai người bọn họ thân vãi thô giống như nông dân, trong mắt người khác, thực giống như một đôi vợ chồng nhỏ.

“Người nói, tang hồn tà giáo vừa quật khởi có phải hay không nên lập tức diệt trừ?”

“Đương nhiên, loại bàng môn tà đạo này nếu lớn mạnh nhất định sẽ không để danh môn chính phái chúng ta ở trong mắt, hững lên thì giết hại đệ tử của chúng ta, ta còn nghe nói, vì triệu tập thuộc hạ, bọn họ dùng nhiều thủ đoạn uy hiếp bắt buộc dân chúng nhập giáo, nếu không theo, liền dùng cổ sát hại những người phản kháng, thủ đoạn cực độ tàn nhẫn”

“Ân đại hiệp, huynh nói xem! Nửa năm trước, trận chiến trên núi đá kia, huynh cùng vài vị anh hùng đã tiêu diệt Phong Ma, huynh là tấm gương của chúng ta! Chúng ta đều lấy huynh làm chủ, sai đâu đánh đó”.

Đề cập tới việc ngày đó, Ân Nham Tuyền trên mặt lộ ra vẻ mặt tươi cười không được tự nhiên. “Quá khen, đó lạ dựa vào mọi người cùng cố gắng, mới có thể ngăn lại Phong Ma tác loạn”.

“Là Ân đại hiệp khiêm tốn, trận chiến ấy, chư vị đại hiệp đều bị trọng thương, không nhìn cũng biết là tràng gian khổ đánh nhau, hơn nữa cuối cùng còn thể tìm ra huyết động giải vây Lục gia con tin, thật sự rất cao! Trừ bỏ Ân đại hiệp, ta nhớ rõ ngày đó hình như còn Thủy cô nương của Thủy gia bảo, bắt quá....” Người nói chuyện dừng một chút, “Nàng không biết gặp vận xui gì, lúc nghỉ ngơi trong nhà trọ bị gặp hỏa hoạn, tất cả mọi người vô sự, trừ bỏ nàng bị hủy mất một nửa bên mặt, gương mặt kia muốn bao nhiêu dọa người có bấy nhiêu dọa người, đáng thương nha! Thủy cô nương chịu không nổi đả kích, thế nhưng lại phí hoài bản thân, ai nha, thảm!”

Mọi người một mảnh yên lặng, xoay mình, một trận oa oa tiếng động vang lên.

“Nha, con ngoan, con đừng thách thức với kiên nhẫn của cha như vậy được không? Cũng không phải ôm qua con, chạm vào một chút cũng không được sao?”

Thanh âm bất mãn, theo sau là một âm nữ lạnh lùng, “Đừng trộm véo má con, chàng làm như vậy con sao có thể cười được?”

Nhìn oa nhi bị nương tử cướp đo, nam nhân suy sụp, “Trộm véo một chút cũng so đo, Tâm nhi nương tử, nàng hiện tại là đau lòng con, không đau tướng công”.

Ân Nham Tuyền cả người bỗng nhiên đứng dậy, hướng đôi vợ chồng kia nhìn không chớp mắt, đi nhanh tới, “Lục công tử, thật là huynh”.

Ân Nham Tuyền trên mặt kinh ngạc, dấy lên một chút tươi cười hy vọng.

Ánh mắt như vậy rất quen thuộc.

Lục Viễn Tri lắc đầu, thâm oán trùng mắt đưa con cười ngây ngô, “Còn khóc, đều là con, không có việc gì lại tới nơi chán ghét quỷ quái này làm gì? Nương tử, chúng ta đổi gian từ lâu khác, những thứ kia con không thích, nó thích ăn bánh bao thịt, chúng ta dẫn hần đi mua”.

Hần nói dối mà mặt không đổi sắc, cục cưng mới đây thảng ngay cả rằng cũng không có, sao có thể ăn cái gì?

“Chậm đã, Lục công tử!” Ân Nham Tuyền quỳnh lên, thân thủ ngăn bọn họ lại.

Lục Viễn Tri lạnh lùng liếc hắt một cái, khẩu khí còn phần trào phúng “Người làm cho một nhà ba người chúng ta thiếu chút nữa không có cơ hội ngồi ở chỗ này, lúc này còn có mặt mũi che ở trước mặt chúng ta?”

Ân Nham Tuyền đỏ mặt, “Lục công tử, ta thực có lỗi, huynh cũng biết ta là bất đắc dĩ, ta phải gánh vác trách nhiệm....”

Hắn nhìn Luyện Vô Tâm đang ở bên kia ôm tiểu oa nhi, “Sau việc ở núi đá kia, ta nghĩ thật lâu, ta là do có người kích động mà hành động, cảm giác thật đáng khinh thường. Đối với tôn phu nhân, mọi chuyện có lẽ nàng đều có nguyên nhân, ta tin tưởng, nàng cùng huynh một chỗ, danh hiệu ma nữ sẽ sớm biến mất”.

Hắn đem ánh nhìn chăm chú quay lại trên người Lục Viễn Tri, “Lục công tử, huynh mới vừa rồi nhất định đã nghe chúng ta nói chuyện, lúc này, nếu có huynh cùng phu nhân hiệp trợ chúng ta.....”

Lục Viễn Tri đánh gãy lời hắn nói, lười nghe, “Người lúc này hắn đã là con rể của Lục gia! Thế nào còn tiêu phí nhiều tinh lực đi bán mạng như vậy? ta khuyên người hảo hảo hưởng thanh nhàn, ở nhà bồi thê tử không phải tốt hơn sao”.

So với nửa năm trước, Ân Nham Tuyền bộ dáng tiêu tụy hơn, làm đại hiệp hiển nhiên không tốt lắm.

Ân Nham Tuyền chính nghĩa lẫm nhẫm nói: “Nam nhi chí ở bốn phương, nay vô lâm gặp nạn, mối họa chưa trừ, ta sao có thể đi bồi thê nhân?”

Lục Viễn Tri nhíu mi, ý tứ là, rõ ràng Lục gia còn chưa tới cầu thân? Vậy phải đợi sao, trong thiên hạ tà ma ngoại đạo làm cho bọn họ không vừa mắt ngày nào chẳng xuất hiện, muốn khi nào mới có thể tiêu diệt cho hết?

Nhưng mà, đây cũng không phải chuyện của hắn.

“Lục công tử, ta cam đoan sẽ không phát sinh chuyện tình lần trước, ta cầu huynh giúp chúng ta, chẳng lẽ huynh nhẫn tâm nhìn dân chúng bị hãm hại chết oan uổng?”

Lục Viễn Tri lạnh lùng liếc hắt một cái, vẫn như cũ không động đậy, ôm lấy thê tử vòng vo đi, ý tứ cự tuyệt thực rõ ràng.

“Lục công tử, huynh không nghĩ thay thê tử huynh sửa lại án xử sai, làm cho mọi người thấy được mặt hiệp nghĩa của nàng?”

Lục Viễn Tri khịt mũi cười, hắn sẽ không bao giờ còn vì loại thanh danh hư ảo này mà làm cho thê tử hắn bị nguy hiểm.

Cho dù nhân thế đều hiểu lầm Tâm nhi thì đã sao, đã chết bao nhiêu người thì cùng hắn có quan hệ gì, nói hắn nhẫn tâm cũng tốt, hắn chỉ cần Tâm nhi tốt, mới không rồi rã đi để ý chuyện người khác.

“Lục công tử, ta khẩn cầu huynh cùng phu nhân lại lo lắng nhiều một chút....”

“Ân Nham Tuyền, có biết vì sao ta lại tránh các người rất xa, không cho các người có cơ hội đụng tới ta? Người đã nghe qua tai tinh ngàn năm rơi xuống trong truyền thuyết chưa? Phàm bị tai tinh chạm qua, nhất định sẽ phải chết, Thủy nữ nhân kia chính là ví dụ tốt nhất”.

“Lục công tử, huynh nói lời này là có ý gì?” Ân Nham Tuyền mở lớn mắt, nhẹ nhàng xoay cánh tay lùi mình về.

“Có ý gì ư, người có thể đi Đông trang trấn, Hà Đông trấn, Bạch Tiên trấn, hoặc là Tuy Hà thôn, Cửu Dương thành, mấy nơi đó một đêm bùng nổ ôn dịch, trước lúc ôn dịch phát sinh, có phải hay không đều có người hảo tâm mang theo bên người một kẻ lang thang?”

Có phải hay không phạm những kẻ tiếp xúc qua với người lang thang đều bị hút quái bệnh bỏ mình? Có thể nói với người nhiều một chút, cái kẻ lang thang kia, chính là ta”

“Người chỉ..... người chính là tai tinh kia?”

Ân Nham Tuyền khó khăn nói, không nên tin truyền thuyết quái quỷ, nhưng mấy cái dịch bệnh ghê rợn kia quả thực không thể nào giải thích. “Nhưng là, người cùng phu nhân người...”

“Tâm nhi là nữ tử duy nhất có thể ở cùng ta, vì bảo hộ thể tử ta, ta không tha thứ bất luận kẻ nào làm thương tổn nàng, nàng nếu muốn làm chuyện tình nguy hiểm gì, ta cũng sẽ không cho phép nàng đi làm”

“Hiện tại người hãy nghe cho kỹ, đừng muốn ngăn ta nữa, bằng không, một khi ta đứng lên, chớ trách ta làm cho mọi người trong khách điểm này đều chết oan uổng!” hắc cười lạnh lùng, “Hoặc là người hiện tại cảm thấy, nguy hiểm nhất trên đời, kỳ thật là ta mới đúng”

Mặt kẻ tên kia có hay không bị dọa đến mặt tái nhợt, Lục Viễn Tri ôm con, một tay ôm thể tử, một nhà ba người, cứ như vậy rả rích đi ra.

Ra khỏi khách điểm, Luyện Vô Tâm nghiêng đầu nhìn lên, nam nhân bên cạnh giờ phút này khoe miệng cong lên, tựa hồ vì hắn khiến cho người khác khủng hoảng mà cảm thấy tự hào. “Chàng làm cái gì lại đe dọa người ta như vậy?”

Hắn không phải chán ghét tai vận của mình sao? Thay đổi khi nào vậy?

“Như thế nào? Vì phu có hay không có phong cách của đại ma đầu?”

Luyện Vô Tâm lườm hắn một cái, cúi đầu nhìn con mình, chậm rãi nói: “Làm cho người khác thỏa mãn chơi vui vậy sao?”

“Người ta kêu nàng yêu nữ, ta cũng phải có vài cái tên vang danh mới xứng đôi nha! Ta quyết định, cưới vợ tùy thể, nếu nàng bị người ta gọi là ma nữ, ta đây cũng đảm đương một thể hệ ma đầu”. (Thú vợ tùy thể: lấy vợ theo vợ)

“Nàng không phải dạy ta một bộ kiếm pháp sao, tà kiếm xứng ma sát, cũng rất thần khí không phải sao?” hắc sắc ý tươi cười dào dạt, đẩy đầu ngón tay của mình, “Cô tính tà kiếm thể nào? Không tốt, tên này không uy phong, có, kêu sát tính tà kiếm thì thế nào? Nghe qua uy phong lại uy nghiêm, cam đoan có thể khiến mọi người vừa nghe liền bị dọa khiếp đảm”.

“Ha ha!” Oa nhi trong lòng mẫu thân hi ha cười ra tiếng.

“Ai nha! Tên nhãi con này, tên tốt như vậy sao lại cười? Như thế nào không học nương con, tông trọng cha con người đứng đầu một nhà, nói cho con, chờ sau khi con lớn lên, cha con sẽ giúp con nghĩ một cái uy danh, về sau chúng ta một nhà ba người, nhiều uy phong như vậy, xem ai không tránh chúng ta thật xa”

Thật sự là đủ, Luyện Vô Tâm mỉm cười, “Mặc kệ chàng có hay không xưng hô vĩ đại gì, đều là nam nhân ta yêu thích”.

“Con nghe thấy nương con nói gì không? Nàng nói tên này...” Hắn giật mình tại chỗ, giống như tên ngốc lộ ra tươi cười vù vù.

Sau một lúc lâu, mới chạy đi tìm bóng dáng thể tử. “Đợi chút, Tâm nhi nương tử, chớ đi nhanh như vậy! Đợi chút, Tâm nhi nương tử, nàng đem lời vừa nói nói lại một lần nữa đi!”

Thân ảnh thon dài đuổi theo bóng hình xinh đẹp, trên mặt hắn nồng đậm ý cười.

Hắc hắc, người tốt giống như hắn, nam nhân tâm địa thiện lương lại nhiệt tình, trong thiên hạ có bao nhiêu người, nương tử làm sao có thể không thương hắn!

“Nương tử nha! Nếu nàng thích ta như vậy, vì phu có thể hỏi một vấn đề nghiêm túc không?”

“Muốn hỏi cái gì?”

“Ở trong lòng nương tử, đến tốt cùng là anh đào trọng yếu, hay vẫn là vì phu trọng yếu?” hắc nghĩ cân nhắc chính mình đến tốt cùng có nên hay không thành thực bẩm báo, hắn muốn dùng anh đào để nấu rượu, nếu hương vị tốt, có thể mở một quán nhỏ, hiện tại đứa nhỏ muốn nuôi dưỡng, có nhiều tiền bạc vẫn tốt hơn nha!

“Nương tử, nương tử?” không thể nào! Nàng thật đúng là...

“Nương tử?”

“Chàng nói xem?”

Hắn nói? Hắn vốn là không biết.

Kết thúc

“Các người nghe nói không? Lý viên ngoại thời gian trước bị nhiễm bệnh hiểm nghèo, đem vạn lượng bạc tìm tới danh y các nơi, tất cả đều thúc thủ vô sách, thiếu chút nữa đi đời nhà ma, sau lại được một vị cô nương y thuật cao minh cứu mạng già trở về”.

“Nói đến việc kỳ quái, Thái Bình thôn cũng vậy, một đêm mà mấy người nhiễm ôn dịch không rõ nguyên nhân, vốn đang nghĩ đến sự kiện quỷ quái hai năm trước lại bắt đầu, may mắn chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, đám người kia đều đã tỉnh lại, bệnh nhân có vẻ tốt lắm”

“Thực sự có việc thần kỳ như thế?”

“Còn có càng nhiều chuyện tà môn cổ quái a! Các người còn nhớ rõ nửa năm trước, dư luận xôn xao một đám tang hồn tà giáo, vậy mà chỉ qua một đêm, đám tà ma nanh vuốt kia, lại chết thành linh do bị cháy nhà, tà giáo như vậy là biến mất”.

Bàn bên cạnh có một gã nam nhân thanh tú nho nhã, không cẩn thận nghe thấy mấy lời nói này, làm cho nước trà mãnh liệt bị sặc, khiến nữ tử bên cạnh hắn cười tà nghệ.

“Đến tốt cùng là ai có bản lĩnh một người làm được những chuyện này?” Dừng một chút, lập tức đoán nói: “Sẽ không phải là nữ ma đầu đã tiêu thanh biệt tích một thời gian kia đi? Ta nghĩ chỉ có nàng mới có cái bản lĩnh này, nói không chừng là đệ tử tang hồn tà giáo, bởi vì ngại lời nàng nói, đoạt ác danh của nàng, cho nên giết người diệt khẩu”.

“Nói đến nữ ma đầu, rõ ràng của Thủy gia Sở Đường chủ không phải vô duyên chết thảm dưới tay nàng sao, nghe nói nàng ngay cả Thủy gia cô nương cũng chưa từng gặp, một lần trong trận bắt Phong Ma, nữ ma ở ngoài cũng chính đạo hợp tác, ai ngờ lại tranh thủ lúc người ta bị thương, diệt trừ chính đạo nhân sĩ, may mắn ngũ quân kiếm Ân Nham Tuyên thân thủ mạnh mẽ, dẫn theo không ít người thoát được, Thủy cô nương đáng thương, lọt vào tay ma nữ bị hủy dung rồi bị điên còn đâu! Các người nói, ma nữ nay còn có lương tâm sao?”

“Nếu không phải lương tâm bị chó ăn, thế nào còn gọi là ma đầu”.

“Cũng không chỉ có vậy. Ta còn nghe nói ma nữ kia có vị hôn phu, nghe nói cũng không phải cái loại gì tốt đẹp, nếu thực sự như thế, hai cái ma đầu tồn tại thì hậu thế, ai..... kiếp nạn vô lâm nha!”

Đôi nam nữ bàn bên cạnh chỉ lẳng lặng dùng món ăn, nam tử nắm tay nữ tử, trở lại sương phòng trên lầu, cách trở đi thanh âm huyền ảo dưới kia.

“Hóa ra ngày ấy chàng gạt ta nói muốn đi tới nhà của bác thợ săn thăm, qua ba ngày mới trở về, là chạy tới chỗ tang hồn tà giáo ơ?” Luyện Vô Tâm ngưng nghe nhìn nam nhân đang đóng cửa kia.

Hai nàng quan tâm ba ngày, người này ngang nhiên không nói một tiếng mang theo “thiên phú dị bẩm” của hắn chạy tới diệt tà giáo, thật không hiểu nên khóc hay nên cười.

“Nàng trách ta xen vào việc của người khác sao? Hay là trách ta làm liên lụy đến thanh danh của nàng”. Ôm lấy ái thiếp, Lục Viễn Tri nhẹ nhàng đặt trộm nụ hôn trên trán nàng, lại buông nàng ra.

Luyện Vô Tâm phe phẩy đầu, nàng không thèm để ý đến thanh danh của mình, “Ta biết chàng mềm lòng, sẽ không thấy chết mà cứu, nhưng mà, chàng không nên gạt ta mới phải”.

“Nương tử nàng cũng đâu có khác, chính mình vụng trộm chuồn ra cốc, giúp những người vì chạm vào ta mà gặp tai ương cứu giúp tính mệnh, cũng không nói cho ta biết một tiếng”. Còn phải qua miệng người khác mới nghe được.

“Ta.... Mới không có”. Luyện Vô Tâm quay một bên mặt, không giấu được trên mặt sự ngượng ngùng. “Chàng cũng biết, ta luôn luôn không để ý sống chết của người khác”.

“Nhưng là lại sợ ta thương tâm cùng khổ sở”. Lại ôm lấy kiều thê tìm lên môi nàng, hết sức trù mến mà hôn nàng.

Ai nói ma đầu không lương tâm? Lương tâm của Tâm nhi là vì hấn mà có.

Triền miên hôn, Lục Viễn Tri nhìn chăm chăm khuôn mặt kia đỏ bừng cùng thở dốc, nhanh chóng hít vài hơi, cắn răng một cái đem nàng đẩy nhẹ từ trong lòng ra. Tuy rằng hấn yêu đôi tay nàng mềm mại nhỏ bé, cũng yêu khuôn mặt thân ái của nàng, nhưng cũng không dám lơ đãng.

Cũng không biết dù thế nào, Tâm nhi sau khi sinh đứa nhỏ trở mã càng thêm xinh đẹp động lòng người, hại hấn mỗi lần đều thiếu chút nữa không cầm giữ được, vì an toàn, hấn thường đều là mang theo gối đầu nằm dưới đất để nghỉ, xem ra, đêm nay cũng vậy.

Luyện Vô Tâm xem xét vẻ mặt hấn không nín được áp lực, môi đỏ mọng vì lo. “Sư phụ vẫn cho rằng xuyên thấu qua âm dương kết hợp, tất sẽ làm cho toàn bộ nội lực trên người ta truyền cho hấn, nhưng, sau ngày hôn lễ của chúng ta, ta phát hiện sư phụ chỉ đúng phân nửa, muốn có nội công trên người ta xác thực chỉ có phương pháp này, nhưng cũng chỉ có thể lấy năm phần nội lực, nhiều hơn thì không có khả năng”.

Luyện Vô Tâm mặt đỏ lên bất thường, ở trước mặt hấn mềm mại cười. “Cho dù toàn bộ trên người ta chuyển ra ngoài, cũng sẽ không uy hiếp đến sinh mệnh của ta, cùng lắm cũng chỉ trở nên yếu hơn một chút, có thể cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Cho nên, chàng không nên nhấn nại chính mình như thế”

Rõ ràng trong ánh mắt nhìn nàng đầy khát vọng mãnh liệt như thế, bốn nam nhân này, lại sợ nàng bị thương mà thủy chung nhẫn xuống.

Nam nhân há mồm nhìn nàng, trong tay ôm chầm “Rầm” một tiếng. “Nàng nàng, Tâm nhi nương tử, ta khi đó hỏi nàng, vì sao nàng còn giấu ta? Ta còn cho rằng ta..... như vậy sẽ làm nàng bị thương, nàng, nàng, nàng biết ta nhẫn đến vất vả bao nhiêu không?”

Phát hiện chính mình thật giống ngốc tử, Lục Viễn Tri một tay bắt lấy Luyện Vô Tâm đang tươi cười sáng lạn về trước ngực, khẩu khí táo bạo nói.

“Ta nhớ rõ khi đó, ta cái gì cũng chưa nói không phải sao?” Khẩu khí của nàng thực vô tội, tất cả đều chính là hấn miên man suy nghĩ.

“Ta sắc mặt khó coi, chỉ sợ ảnh hưởng đến nội lực của nàng, nhưng đừng quên, nàng còn phải chiếu cố hơn nữa cho bản thân mình”

Nhìn nụ cười vui vẻ của nàng, tức giận trong bụng hấn có muốn cũng không sinh được, chỉ có thể hung hăng hướng cái miệng nhỏ của nàng tiến công, phóng thích áp lực khát vọng đã lâu, hôn nàng thật mạnh. “Tốt! Nương tử, nàng cứ nhiên dám trêu chọc vi phu ta, căn bản một chút cũng không đem ta đặt trong lòng”

Hai người ngã xuống phía sau nhuyễn ghế, hấn thanh âm khàn khàn nói: “Nàng thật quá đáng, có biết hay không nàng không thành khẩn khiến cho Vọng nhi thật thương tâm?”

Nàng chớp chớp mi mắt, “Vọng nhi có liên quan gì đến chuyện này?” Đứa nhỏ còn chưa đủ một tuổi, hiểu được cái gì sao?

“Vọng nhi một người rất cô đơn, vẫn muốn có đệ đệ, muội muội, nương tử, vi phu này sẽ thay Vọng nhi lấy lại công đạo, để cho hấn thêm vài đệ muội”.

Luyện Vô Tâm liền liếc mắt hấn một cái, người này, dám đem việc này đổ lên người nàng, nàng vội vàng cốc đầu nam nhân gỡ trừ. “Đừng tưởng rằng có đứa nhỏ, ta sẽ để chàng ăn sạch anh đào trong Anh Đào Cốc, lại để cho ta gặp chàng hái trộm anh đào của ta ngâm thành rượu mang bán đi, cho dù bụng ta lớn lên, vẫn sẽ đuổi theo chàng để đánh”.

Nam nhân này, cứ nhiên đem đứa nhỏ trên lưng làm lá chắn chướng phong của nàng, ngang nhiên hái chùm anh đào ngay trước mặt nàng, chỉ vì hấn tính chuẩn nàng sẽ không xuống tay với đứa nhỏ.

Lục Viễn Tri rất bất mãn, thật nhụt chí, “Ăn mấy chùm anh đào của nàng đã so đo như vậy, còn đuổi theo đánh ta, thật không biết ở trong lòng nàng ai trọng yếu hơn?”

Để hắn có thể ngâm được rượu anh đào, mỗi lần đều là liều mạng diễn xuất, đầu năm nay kiếm tiền thật đúng là khó. “Bất quá một năm mới kết quả một lần, chẳng lẽ với nàng ta không trọng yếu sao?”

Luyện Vô Tâm ôm lấy gáy hắn, lộ ra một chút tươi cười hạnh phúc hắn chưa bao giờ gặp qua, biết hắn luôn nhớ mãi không quên chuyện này. “Tất nhiên là tướng công trọng yếu”.

Hắn nhẹ nhàng giương mi lên, đem toàn bộ kinh hỉ giả bộ giấu trong lòng, hai tay khẩn cấp bỏ đi lớp quần áo vướng bận cản trở hắn sinh đứa nhỏ. “Nghĩ rằng kêu ta tướng công ta sẽ hạ thủ lưu tình? Hừ hừ! nàng phải bù lại ta hơn một năm qua, bởi vì nàng lừa gạt mà thể xác và tinh thần ta phải chịu thương tổn thống khổ, Tâm nhi nương tử, thỉnh tiếp chiêu!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-vo-tuy-the>